

Universitätsbibliothek Wuppertal

Philostrati Lemnii Opera Qvae Exstant

Philostratus, Flavius

Parisiis, 1608

Liber septimus

Nutzungsrichtlinien Das dem PDF-Dokument zugrunde liegende Digitalisat kann unter Beachtung des Lizenz-/Rechtehinweises genutzt werden. Informationen zum Lizenz-/Rechtehinweis finden Sie in der Titelaufnahme unter dem untenstehenden URN.

Bei Nutzung des Digitalisats bitten wir um eine vollständige Quellenangabe, inklusive Nennung der Universitätsbibliothek Wuppertal als Quelle sowie einer Angabe des URN.

[urn:nbn:de:hbz:468-1-1533](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:468-1-1533)

ΦΙΛΟΣΤΡΑΤΟΥ ΕΙΣ
ΤΟΝ ΑΠΟΛΛΩΝΙΟΥ ΤΟΥ
ΤΥΑΝΕΩΣ ΒΙΟΝ, ΒΙΒΛΙΟΝ Ζ'.

PHILOSTRATI DE VITA
APOLLONII TYANEI,
LIBER SEPTIMVS.

De philosophis, qui aduersus tyrannos fortiter se, ac praeclare gesserunt, ut Zenone, qui primus Dialecticem inuenisse dicitur, Platone, Patone Rhegino, Heraclide, & Pythone, Callisthene Olynthio, Diogene Sinopensi, Crate Thebano.

CAPVT PRIMVM.

NEQVE verò sum nescius optimum esse virorù philosophantium indicem tyrannides: considerandumque permitto, qua in re quisque minus, magisve alio aduersus ipsas se virum gesserit. At nostra huc tendit oratio. Tempore quo Domitianus imperauit, accusationes, & iudicia plurima Apollonium circumuenere: quomodo autem, & vnde principium sumpserint, & quo nomine illarum quaelibet fuerit appellata, paulò post explicabo. Et quoniam mihi dicere necesse est, quid dicens, & qualis visus iudicium euaserit, tyrannos potius conuincens, quam ab eisdem victus, non alienum duxi horum gratia prius enarrare sapientum hominum erga tyrannos acta, quaecunq. memoratu digna cõperì, atque illa cum Apollonij factis comparare. Sic enim optimè veritatè inueniri posse sum arbitratus. Zeno

ΑΙΔΑ κὴ τὰς τυραννίδας ὡς ἐστὶν ἄριστη βία-
σανος ἀνδρῶν φιλοσο-
φουώτων· κὴ ξυγχω-
ροῦ σκοπεῖν ὅτι ἕκαστος ἑτέρου ἤτιον, ἢ
μᾶλλον δὴ ἄρως αὐτὰς ἔδωξεν·
ὁ λόγος δὲ μοι ξυτείνει ἐς τὸ δε-
κτὸν χρόνον, οἷς Δομετιανὸς ἐ-
τυραννίσθη, περιέστησαν τῷ ἀνδρῶ
κατηγεῖλαι, καὶ γεγραφαί. ὅπως
μὴ ἄξια μνησθῆναι, καὶ ὁπόθεν, καὶ ὅ-
τι ἕκαστη αὐτῶν ὄνομα, δηλώσω αὐ-
τίκα· ἐπεὶ δὲ ἀνάγκη λέξαι, ἢ μὴ
εἰπῶν, τίς δὲ εἶ) δόξας ἀπῆλθε τῆς
κρείσεως, ἐλὼν μᾶλλον τῷ τυ-
ραννῶ, ἢ ἀλοῖς αὐτὸς, δοκεῖ μοι
διελθεῖν περὶ τούτων, ὁπόσα ἄρως
ἀφηγήσεως ἀξια σοφῶν ἀνδρῶν
περὶ τυραννίδος ἔργα, παραδεικνύ-
ειν τὴ αὐτὰ τοῖς Ἀπολλωνίου. καὶ γὰρ
ποῦ τὰ ληθῆς οὕτω μαρτυρεῖν. Ζῶων

μὲν ποίνω ὁ Ελεάτης, διαλεκτικῆς
 ἢ ἔπει ἐδοκεῖ δέξασθαι, πρὸ Νεάρχου
 τῆς Μυσοῦ καταβαλὼν τυραννίδα, ἡ-
 λώ. ἢ σρεβλωθεῖς, τοῖς μὲν ἑαυτῶν
 ξυωμότας, ἀπεσιώπησεν, οἳ δὲ ἦσαν
 τῷ τυράννῳ βέβαιοι, διαβαλὼν τού-
 τοις ὡς οὐ βεβαίους. ④ μὲν, ὡς
 ἐπὶ ἀληθείαι τῆς ἀπίαις, ἀπέθανον ⑤.
 ὅδ' ἐλβύθερα τὰ Μυσοῦν ἤγαγε, πρὸ
 τυραννίδα, πρὶ ἑαυτῆ σφήλας. Πλά-
 των ἢ ὑπὲρ τῆς Σικελιωτῶν ἐλβυθε-
 ρείας ἀγῶνά Φησιν ἀρεσθῆς, συλλα-
 βῶν τῆς διανοίας ταύτης Δίωνι. * Φοί-
 των ἢ ῥηγίαις ἐπέσων, κατέφυγε μὲν
 εἰς Διονύσιον τὸν Σικελίας τύραν-
 νον μείζονων ἢ ἀξιωθεῖς, ἢ τὸν Φυ-
 γόντα εἰκός, σωῆκε μὲν τῆς τυραν-
 νου, ἔπει τῆς Ρηγίου ἐρεθῆ. Ρηγίνοις
 δὲ ἐπὶ σέλλων ταῦτα, ἡλῶ. ἔπει μὲν τύ-
 ραννος, εἰς τῆς μηχανημάτων ἀνάστασιν
 αὐτὸν ζῶντα, παροσῆγαγε τοῖς τεύχε-
 σιν, ὡς μὴ βάλοιεν οἱ Ρηγίνοι τὸ μη-
 χάνημα, φέδοι τῆς * Φοίτων ⑥. ὅ δὲ,
 ἐβόα βάλλειν σκοπὸς ἢ αὐτοῖς ἐλβυ-
 θερείας εἶ. Ηρακλείδης ἢ ἢ Πύθων,
 ④ Κότυν ἀποκτείναντες τὸν Θερα-
 κίαν, ἀνδροπεῖαν * μὲν ἡσῆλυ ἀμφω,
 τὰς δὲ Ἀκαδημίοις διατελας ἐπαμ-
 νοῦτες, ἔφω τῆς ἐργεσίῳ, ἢ οὕτως
 ἐλβυθερεῖ. τὰ δὲ Καλλιθένοις ἔπει Ο-
 λυθίαι, πρὸς ἐκ οἴδεν; ὅς εἰς τῆς αὐτῆς
 ἡμέρας ἐπαμνεσας τε, ἢ διαβαλὼν
 Μακεδόνας, ὅτε μέγιστοι δυναμει ἦ-
 σαν, ἀπέθανεν, ἀπὸ τῆς δόξας. Διογέ-
 νης δὲ ὁ Σινωπεῖς, καὶ Κράτης ὁ Θε-
 βαιός, ὁ μὲν εἰς τὴν Χαερφονείας ἦκων,
 ἐπέπληξεν ὑπὲρ Ἀθηναίων Φιλίππῳ.

A igitur Eleates qui Dialecticam pri-
 mus inuenit, Nearchi Mysij tyran-
 nidem euertere tentans, deprehen-
 susq; cum variis suppliciis torque-
 retur, socios coniurationis minimè
 prodidit, sed quos tyranno fidissi-
 mos nouerat calumniatus, ut mor-
 te damnarentur, effecit: ipse autem
 Mysiam liberauit, tyrannidem in se
 ipsam errare faciens. Plato autem
 pro Sicilia libertate certamen sus-
 cepisse dicebatur, Dionem eiusdem
 B sententiæ comitem asciscens. Pæ-
 ton autem Rheginus exul cum ad
 Dionysium Siciliae tyrannum con-
 fugit: atque honoratius ab eodem
 susceptus, quam exuli conuenire vi-
 deretur, tyranni mentem intellexit
 Rhegij capiendi percupidam. Cum-
 que id Rheginis per epistolam nun-
 tiasset, à tyranno deprehensus est.
 Quapropter tyrannus illum vni ex
 machinis, quas pro Rhegio expu-
 gnando construxerat, viuum sus-
 pendit, eamque muris admouit; exi-
 stimans Rheginos ne Pætonem vul-
 nerarent, aduersus machinam tela
 non emissuros. Ille autem magnis
 C vocibus exclamans Rheginos hor-
 tabatur, ut in machinam tela tor-
 querent. Se namque aiebat signum
 libertatis esse propositum. Heracli-
 des autem & Python, qui Cotyn
 Thracæ interfecerunt, adolescentuli
 quidem ambo erant: Academicorum
 autem disciplinā secuti, sapien-
 D tes, liberique euaserant. Callisthe-
 nem autem Olynthium nemo fer-
 mē ignorat, qui vno eodemque die
 Macedones laudauit, & accusauit,
 tum cum maximè urbibus polleret:
 quam ob rem veluti molestus ipsis
 interfectus est. Diogenes quoq; Si-
 nopensis, & Crates Thebanus cir-
 cumferuntur: quorū is quidem pro
 Chæronia veniens, Philippum pro
 Atheniensibus grauiter obiurgauit:

absurdum esse dicens armis eos perdere, qui pro se arma quandoque cepissent. Crates autem, cum Alexander Thebas instaurare sui gratia velle diceret, Ego, inquit, patria non egeo, quam armis præpotentior iterum subruat. Sed quoniam prolixitatem oratio refugit, plura, quæ adhuc dici possent, omittere præsertim cum ea quæ dicta sunt, refellere sit necesse, non quia turpiter, aut præter rationem gesta sint; sed quia actis ab Apollonio sunt inferiora, quanquam aliorum omnium facta exsuperent.

A *ὡς δὲ ὦν Ηρακλείδης εἶπεν Φάσκων, ἀπώλλυ ὅπλοις τῶν ὑπὲρ κείνων ὅπλα ἡμιθύοις. ὅσιν ἀνοικεῖν Θήβας Ἀλεξάνδρῳ δι' αὐτὸν φήσαντος, ἐκείνῳ, ἔφη, δεηθῆναι πατρίδος, ἡνὲν κατασκάψῃ πρὸς ὅπλοις, ἰσχύσας· ἢ λέγειτο μὲν πολλὰ τοιαῦτα. ὁ λόγος δ' οὐ ζυγχορεῖ μήκος τῶν αἰάγκων ἐχόντων ἢ πρὸς ταῦτα ἀντιπεῖν, ἔχων ὡς οὐ καλὰ, ἢ ἐκείνῳ λόγῳ πᾶσιν, ἀλλ' ὡς ἦπλω τῆς Ἀπολλωνίης, καὶν ἀεὶ εἰσα ἐτέρῳ φαινεται.*

Zenonem, Platonem, Pætonem, Callisthenem, Diogenem, Cratetem inferiores fuisse Apollonio, rebus gestis aduersus tyrannos. Tum de Domitiano quedam. Quædamque contra illum dixerit Apollonius.

CAP. II.

ELEATES enim Zeno, & qui Cotyn interfecere, non multum laudis mereri videntur, quia Thraces Mysios & Geras in seruitutem ducere perfacile est: liberare autem, stultum; cum libertate non gaudeant, & seruitutem nequaquam turpem esse arbitrentur. Quod autem minus sapienter fecerit Plato, satis patet, Siciliæ res potius, quam Atheniensium tentans emendare: unde etiam iure venditus fuit, decipiens alios, & itidem ipse deceptus: hæc, inquam faciens, quod minus sapienter egerit, dicere verear, cum sciam plerosque molestè talia verba audituros. Quæ autem Rheginus Pæton erga Dionysium non stabiliter regnantem aggressus est, audaciam profectò præ se ferunt: sed cum esset omnino à tyranno interficiendus, etiam si à Rheginis vulneratus non fuisset; mirabile meo iudicio nihil fecit mortè pro libertate potius aliorum, quam pro sua deligēs seruitute.

C *ΤΟ μὲν ποίνω τῆς Ελεάτου ἔργον, καὶ τὸν Κότυν ἀπεικονότες, οὐπω ἀξιόλογα. Θεσπίας γὰρ καὶ Μυσοῖς, καὶ Γέτας, δουλοδοταὶ μὲν ῥάδιον, ἐλευθεροῦν δ' ἀνδρες· οὐ γὰρ τῆ ἐλευθερίᾳ χαίρουσιν, ἀλλ' οἶμαι ἐκ αἰσθρόν ἡγεμόνοι τὸ δουλοδοταν. Γλάτων δὲ, ὡς μὲν οὐ βρόχον ἔπαυσε, τὰ ἐν Σικελίᾳ διορθούμενος μάλλον, ἢ τὰ Ἀθηνῶσιν, ἢ ὡς εἰκότως ἐπὶ ἀθῆναι, σφαλεῖς τ', ἢ σφηλας, οὐ λέγω, διὰ τῶν δυσχερῶς ἀκροαθῆναι τὰ δ' Ἐρηγίης, πρὸς Διονύσιον μὲν ἐτολμᾶτο τυραννίδοντα οὐ βεβαίως Σικελίας. ὅσιν ἰσὺς ἐκείνου πάντως ἀποθανῶν αἰ, εἰ ἢ μὴ ἀπὸ Ρηγίνων ἐβλήθη, θαυμαστὸν οἶμαι οὐδὲν ἐπὶ ἀθῆναι, ἢ ὑπὲρ τῆς ἐτέρῳ ἐλευθερίας θάνατον μάλλον, ἢ τὸν ὑπὲρ τῆς αὐτῆς δουλείας αἰρούμενον.*

Καλλιθένης δὲ, τὸ δόξα κακός, οὐδὲ
 ἀνὴρ νῦν διαφύγει. τῶν γὰρ αὐτῶν ἐ-
 παμύνας, ἔδιδασκάλων, ἢ διέβαλεν,
 οἷς ἐνόμισεν ἐπαμύνων ἀξίους, ἢ ἐπήνε-
 σεν, οἷς ἐχρῆν διαβάλλοντα φαίνε-
 σθαι. καὶ ἄλλως, ὁ μὲν καθιστάμενος ἐς
 τὸ λοιδορεῖσθαι τοῖς ἀγαθοῖς ἀνδράσιν,
 καὶ ἐχρῆν ἀποδράναι τὸ μὴ οὐ δόξα
 βάσανος· ὁ δὲ τῶν πονηρῶν κολα-
 κῶν ἐπαμύνας, αὐτὸς ἀποίσει τὸ αἰ-
 πῶν τῶν ἀμνηστῶν σφίσι. Ἐπεὶ
 κακοὶ, κακίους ἐπαμύνομενοι. Διογῆνης
 δὲ περὶ Χαίρωνείας μὲν εἰπὼν ταῦ-
 τα πρὸς τὸν Φίλιππον, καὶ ἐφύ-
 λαξε τὸν ἄνδρα καθαρὸν τῶν ἐπὶ Α-
 θηναίοις ὀπλων· εἰργασμένοις δὲ ἐπι-
 στας, ὠνείδιζε μὲν, οὐ μὲν διαρροῦτο
 Κράτης δὲ, καὶ αἰπῶν ἀνὴρ λαβὸν πρὸς
 ἀνδρὸς Φιλοπόλιδος, μὴ ξυμπα-
 μύνος Ἀλεξάνδρῳ τῷ βασιλεῖ, ἢ ἐς τὸ
 ἀνοικίσαι τὰς Θήβας ἐχρῆτο. Ἀπολ-
 λώνιος δὲ, οὐθὲν ὑπερπατείδος κιν-
 διωδουσίης δεισίας, οὔτε τῆς σώμα-
 τος ἀπογοῆς, οὔτε εἰς ἀνοήτους ὑπα-
 χθῆεις λόγους, οὐθὲν ὑπερ Μουσῶν, ἢ
 Γετῶν, οὔτε πρὸς ἄνδρα, ὅς ἦρχε νή-
 σου μίας, ἢ χώρας οὐ μεγάλης, ἀλλὰ
 ὑφ' ᾧ θάλασσα τῆς ἰσθμῶς, ἔτι πάντας,
 πρὸς τὸν ἐπειδὴ πικρῶς ἐτυράννυε,
 ἔρεταίην ἑαυτὸν ὑπερ τῆς τῶν δε-
 χομένων κέρους, χρησαίμενος μὲν τῆ
 διδουσία ταύτῃ καὶ πρὸς Νέεον.
 ἠγείσθη δὲ οὐκ ἐπὶ ἀκροβολισμοῖς ἐ-
 κείνῃ, ἐπεὶ μὴ ὁμόσε χωρῶν, ἀλλὰ τὸ
 μὲν Βενδίκῃ Ἰπέρρωνι, καὶ τὸ Τηγεῖ-
 νον ἐπιπλήθειον, σαθευτέρῳ τῷ τυραν-
 νίδῃ ἐποίησεν. καὶ ἵσως ἀνεφύετο λόγος ἀλαζῶν ἐν ταῦτα, ὡς οὐδὲν ἄγνατον Ἰπ-

A Callisthenes autem ne nunc quidem
 prauitatis infamiam fugit, dum eof-
 de laudaret & vituperaret. Aut enim
 eos vituperauit, quos laudandos pu-
 tabat, aut laudauit, quos censebat
 vituperandos. Ceterum qui in viros bo-
 nos conuicia conuicit, inuidiae suspitio-
 nem euitare non potest: qui autem
 assentando prauos laudat, ipse de-
 lictorum quae ab illis fiunt, culpam
 feret. Praui enim si laudentur, de-
 teriores euadunt. At verò Dioge-
 nes ea ante Chæroneam Philippo
 locutus, etiã seruare purum ab armis
 in Athenienses virum potuisset: sed
 cum rebus peractis aduenerit, ob-
 iurgauit sanè hominem, non autem
 emendauit. Crates quoque forsitan
 culpa non carebit ab homine ciui-
 tatis amatore, quòd Alexandri con-
 siliis non consenserit, quae pro The-
 bis instaurandis meditabatur. Ve-
 rum Apollonius nec pro periclitante
 patria supplicans, nec de salute
 corporis desperans, nec sermones
 infulsos ullos proferens, nec pro My-
 siis, Getisue, nec apud principem,
 qui vni insulae, aut paruae regioni
 imperaret: sed sub quo terra omnis
 erat, & mare vniuersum: aduersus
 hunc, inquam, qui malè impera-
 bat sese comparauit pro vtilitate eo-
 rum, qui imperio suberant; cum
 eadem mente aduersus Neronem
 antea usus fuisset: vt illa tanquam
 praeludia quis existimare possit: cum
 peractis illis ab incepto non desti-
 terit: nam & Vindicis auxerat vi-
 res, & Tigillinum grauiter incre-
 pans, debiliorem tyrannidem effe-
 cerat. Verum enimvero iactationis
 nimium forsitan habere videbitur
 haec oratio, quia non admodum
 praeclarum fuerit aduersus Nero-

D

nem insurgere, psaltria, fidicina-
 que more viuentem, de Domitia-
 no dicere quid poterunt? Qui &
 corpore erat robustissimo, & vo-
 luptates omnes aspernabatur, quæ
 ex musicis instrumentis, aut pulsa-
 tionibus ortæ vires labefaçant, ac
 minuunt: & cui aliorum dolores,
 & gemitus iucunditatem, lætitiám-
 que præbebant. Perfidiam verò po-
 pulorum erga tyrannos, tyranno-
 rum verò erga reliquos omnes cu-
 stodiam quandam esse dicebat.
 Aiebat quoque regem noctu ab
 omnibus operibus cessare oportere:
 tunc autem cædes, & trucidationes
 exercere. Quapropter senatus
 membra sunt amputata opti-
 mis quibusque viris ab eo interfe-
 ctis. Philosophia autem ad eò per-
 territa est, vt habitu mutato phi-
 losophi, partim in * Hispaniam, par-
 tim in Libyæ, Scythiæve deserta
 confugerent: quidam etiam viuen-
 di ratione mutata scelerum consi-
 liarios illi sese adiungerent. Et si-
 cut à Sophocle Tiresias ad Oedi-
 pum de se ipso loquens inducitur,
Non seruus ego viuo tibi, ast Apollini:
 sic Apollonius dominam sibi con-
 stituens sapientiam, liber erat à Do-
 mitiani calamitatibus, cum Tiresi-
 a, Sophoclisque verba aptasset,
 & priuatim sibi nihil metuebat:
 quæ autem in aliorum perniciem
 fieri videbat, miserabatur. Quapro-
 pter senatoriam, & quæ in quo-
 cunque erat, prudentiam contra ty-
 rannum concitauit. Pergens enim
 ad varias gentes, & illarum princi-
 pes philosophicè alloquens dice-
 bat, non immortalem esse poten-
 tiam tyrannorum: & qui ceteris
 terribiliores appareant magis, ac
 facilius superari. Narrabat quoque
 Palladis ludos Athenis celebrari
 consuetos, vbi Harmodij & Aristo-

A *θεῶν Νέρονι, ψαλτρίδας Ἰνός, ἢ Ἐ-
 αὐλητείδος βίον ζῶντι. ἀλλὰ ποῦ γε
 Δομετιανῶ, ἢ Φήσοισιν; ὅς τ' ἄν σῶ-
 μα ἔρρωτο, ἢ δοναὶ δὲ, τὰς μὲν, ἔξ ὄρ-
 γάνων τε, καὶ τύπων, τὰς τ' ἄν θυμοειδῆς
 ἀπομυθραίνουσας, ὡς ἠτεῖτο. τὰ δ' ἔ-
 τέρον ἀχθῆ, ἔ' ὅ, π' ὄλοφύρετό τις, ἐς τ'
 βύφραϊνον εἴληκε. πλὴν δ' ἄπισται, δῆ-
 μων μὲν ἐκάλει πορὸς τῶν τυραννῶν
 B φυλακτικόν, τυραννῶν δ' ἐπὶ πάν-
 τας. πλὴν δ' ἡ νύκτα, πάντων μὲν ἔργων
 ἠξίως πάνθ' βασιλέα, φόνων δ' ἄρχαν.
 ὅθεν ἠκρωτηριάθη μὲν ἡ βεβλή τῶν
 ἀδουκίμων τῶν. φιλοσοφία δ' οὕτω
 π' ἐπληξεν, ὡς ἀποβαλόντες τὸ γῆμα,
 C μὲν, ἀποδράσαι σφῶν ἐς πλὴν Κη-
 τῆν Ἐσπέρην, D δ' ἐς τὰ ἔρημα Λι-
 βύης τε, καὶ Σκυθίας. ἐπίοι δ' ἐς λόγους
 ἀπενεχθῆναι ζυμβούλους τ' ἀμύρτη-
 μάτων. ὅδ' ὡς περ τῶ Σοφοκλεῖ πε-
 ποιήται πορὸς τὸν Οἰδίπουν ὁ Τίρε-
 σίας, ὑπὲρ ἑαυτῶ λέγων, Οὐ γὰρ π' οἱ
 ζῶ δούλος, ἀλλὰ Λοξία: ἔγω πλὴν Ἐ-
 φίδω δέσποιναν πεποιημένος, ἐλθὼ-
 δερος ἢ τ' Δομετιανῶ φορῶς, τὰ
 Τίρεσιου τε, ἔ' Σοφοκλέους ἑαυτῶ
 ἑπιδικασίας* καὶ δεδιώς μὲν οὐδὲν
 ἴδιον, ἀ' ἡ ἑτέροις ἀπώλλυ ἐλεῶν. ὅθεν
 ζῶνισι* ἐπ' αὐτὸν νεότητά τ' ὅποσιν ἡ
 D βεβλή εἶχε, καὶ ζῶνισιν, ὅποσιν πορὸς
 ἐπίοις αὐτῶν ἐωρεῖτο. φοιτῆν ἐς τὰ
 ἔθνη, καὶ φιλοσοφῶν πορὸς τῶν ἡ-
 γεμόνας, ὡς οὐτε ἀθανάτος ἢ τῶν τυ-
 ραννῶν ἰσχύς, αὐτὰ τε τῶ φοβερά δό-
 κειν, ἀλίσκονται μάλλον. διή δ' αὐ-
 τοῖς καὶ τὰ Παναθηναῖα τὰ Ἀθη-
 κα, ἐφ' οἷς Ἀρμόδιός τε, καὶ Ἀριστο-*

Celsarum
 occidua.

σχ. σω-
 μασις εἰ-
 πῶν ἐπι-
 φημισίας
 σχ. παρῶν
 μα, διέχ-
 ριν.

γείτων ἀδονται· καὶ τὸ ὑπὸ Φυλῆς ἔργον, ὃ καὶ ὁμοῦ τελέκοντα τυράννοισ ἐίλε. καὶ τὰ Ρωμαίων ἢ αὐτῶν διῆς πάτρια· ὡς κακῆνοι δῆμος το-
 αρχαῖⓄ ὄντες, τὰς τυραννίδας ἐώ-
 δου ὄπλοισ.

A gitonis laudes cantabantur, & Atheniensium tribuum acta, quibus triginta simul tyranni superati sunt. Romanorum quoque referebat facinora, & quod populus ille armis quondam ex urbe tyrannos pepulisset.

De tragædo Inus fabulam agente, deque tribus Vestalibus iussu Domitiani interemptis: et quomodo Domitianus Iuliam fratris filiam occiso marito uxorem duxerit. Item Orphitum ac Rufum et Neruam in exilium missos à Domitiano. Quisque Apollonius fecerit contra tyrannum. C. A. P. III.

Τραγωδίας ἢ ὑποκριτῆ ὄργη- B
 δόντος ἐς πλὴν Ἐφεσον ἐπὶ τῇ Ἰνοῖ
 τῷ δράματι, καὶ ἀκρωμένῃ τῆς
 Ἀσίας δέχοντος· ὃς καὶ τοὶ νέος ὢν,
 φανερώς ἐν ὑπάτοις, ἀτολμότρον ὑ-
 πὲρ τούτων διενοεῖτο· ὁ μὲν, ὑποκρι-
 τῆ ἐπέβαινεν ἤδη τὰ ἰαμβεῖα, ἐν οἷς
 ὁ Εὐριπίδης διὰ μακρῶν αὐξηθέν-
 τας τοὺς τυράννοισ, ἀλίσκεσθαι φησὶν
 ὑπὸ μικρῶν. ἀναπιδῆσας ἢ ὁ Ἀπολ-
 λώνιος, ἀλλ' ὁ δὲ ἄλλος, ἔφη, ὅτι, οὔτε C
 Εὐριπίδου ξυμῆσιν, οὔτε ἑμοῦ. καὶ
 μὲν ἔς λόγον ἀφικομένῃ, ὡς λαμ-
 πρῶν καθάρσιν εἶη Δομετιανὸς πε-
 ποιημένος τῆ Ρωμαίων Ἐσίας, ἐπειδὴ
 τρεῖς τῶν Ἐσιάδων ἀπέκτεινε ἐπ' αἰ-
 πῆ τῆς ζώνης, ἔ τῷ μὴ καθαρῶσαι
 γάμων. ἀς ἀγασ, πλὴν Ἰλιάδα Ἀ-
 θηναῖν, καὶ τὸ κίεῖ πῦρ δεραπύην ἔδδ·
 εἰ ἢ ἔ σὺ, ἔφη, καθαρθεῖς Ἡλιε, τῆ
 ἀδίκων φόνων, ὢν πᾶσα ἡ οἰκουμένη
 μεσῆ νῦν, καὶ οὐδὲ ἰδίᾳ ταῦτα, ὡσπερ
 Ⓞ δῆλοι, ἀλλ' ἐν τῷ ὀμίλῳ, ἔ ἐς πάν-
 τας κλήρυτέ τ, ἔ νύχετ· ἐπεὶ ἢ Σα-
 βῖνον ἀπέκτονως εἶα τῶν εἰαῦξ Ζυφε-
 νῶν, Ἰαλίαν ἤγετ· ἢ ἢ Ἰαλία, γυνὴ μὲν

Q V V M tragædiarum histrio I-
 nonis fabulam ageret Ephe-
 si, & audiendæ fabulæ præfectus
 Asiæ interesset, vir licet adhuc iu-
 uenis, consulari tamen dignitate
 clarus, videreturque timidius illam
 audire, & histrio Euripidis iambi-
 ca perageret, in quibus poëta di-
 xit longo tempore auctos tyran-
 nos à paruis quandoque viris, &
 breui tempore superari: Profiliēs in
 mediū Apollonius: at verò, inquit,
 hic pauidus, nec me, nec Euripi-
 dem intelligit. Iterum quoque cūm
 Domitianum memorari cogitasset,
 atque ipsum nonnulli laudarent,
 quòd Romæ templum Vestæ pur-
 gasset virginib. tribus ob zonæ solu-
 tæ crimen interemptis, & quia rem
 cum viris habuisse culparentur,
 cūm oporteret eas castas, atque
 intactas llicensẽm Palladem, & i-
 gnem perpetuum custodire. Hæc
 audiens Apollonius, Vtinam, in-
 quit, & tu, ὁ Sol, iniustis cædibus
 purgareris, quibus nunc vniuersa
 terra referta est: atque hæc non
 priuatim, sicut pauidi solent, sed
 in turba, palàmque prædicabat.
 Cūm Domitianus agnato suo Sa-
 bino interfecto, Iuliam duxisset v-
 xorem (erat autem Iulia interfecti
 quidem

quidem Sabini vxor, Titi, Domi-
 tiani fratris, filia) Ephesi pro nu-
 ptiis Imperatoris sacrificabant. In-
 terueniens autem Apollonius, O-
 nox, inquit, qualis quondam fuit
 Danaï filiarum, cur sola fuisti? Quæ
 autem per ea tempora Domitianus
 fecit, talia fuere. Nerua qui post
 Domitianum iustè, modesteque im-
 perauit, iam dignus imperio vide-
 batur: eademque de Orfito & Ru-
 fo fuit opinio. hos Domitianus pa-
 ratarum contra se insidiarum infi-
 mulans, in insulam relegauit: Ner-
 uam quoque Tarentum secedere
 iussit. his familiaritate coniunctus
 Apollonius, dum Titus vnà cum
 patre, ac deinde solus imperaue-
 rat, modestiæ, aliarumque virtu-
 tum præcepta dederat, eosque tan-
 quam bonos frugique viros impe-
 ratoribus iam dictis in fidem, a-
 micitiãque commendauerat: à
 Domitiano autem, quoniam asper,
 difficilisque videretur, eisdem se-
 iunxerat, & ad communem liber-
 tatem capeffendam hortabatur: &
 quia per epistolas illis consulere,
 non satis tutum arbitrabatur, cum
 potentiores quosdam serui prodi-
 dissent, alios etiam amici & vxo-
 res, ita vt nihil tutum, nihil secre-
 tum esse posset etiam domi: pro-
 pterea Apollonius è comitibus suis,
 quos prudentiores agnouerat, mo-
 dò hunc, modo illum ad eos mit-
 tens, Ministrum, aiebat, præclari fe-
 creti te facio; pergerèque Romam
 te oportet ad virum quendam, ei-
 que persuadere, vt mihi consen-
 tiat. Postquam autem illos Roma
 pulsos audiuit, & ad opprimendum
 tyrannum prompto, paratòque a-
 nimo esse, ob segnitiam verò, tar-
 ditatèque ab incæptis destitisse;
 de fato, & necessitate multa disse-
 ruit apud Smyrnæ lucum, vbi

A **Λ**ω ἄ πεφονεύμενος, Δομετιανῶ δὲ
 ἀδελφιδῆ, μία τῆ Τίτου θυγατέρων,
 ἔδνε μὲν ἢ Εφεσος ἐδὺ γάμοις. Ἰπ-
 σαρ δὲ τοῖς ἱεροῖς ὁ Ἀπολλώνιος, ὡ
 νύξ, ἔφη, ἦν παλαι Δαναίδων, ὡς
 μία ἦδα. καὶ τὰ ἐν τῇ Ρώμῃ ὡδὲ αὐ-
 τῶ ἐπεσπείβετο. δὲρχῆ πρέπειν ἐδοκεῖ
 Νερούας ἢς μὲν Δομετιανὸν σωφρό-
 νως ἠφατο. **Λ**ω ἰ καὶ περὶ Ὀρφίτον
 τε, καὶ Ροῦφον, ἢ αὐτῆ δόξα· τούτοις
 Δομετιανὸς Ἰππελαθύην ἐαυτῶ Φή-
 σαρ, **Θ** μὲν, ἐς νήσοις καθείρθησεν.
 Νερούα ἰ περὶ ταξεν οἰκείν Τάραν-
 τα. ὡν δὲ Ἰππιδῆος αὐτοῖς ὁ Ἀπολ-
 λώνιος, τὸν μὲν χέρονον, ὃν Τίτος ὁμοδ-
 τῶ πατεῖ, καὶ μὲν τὸν πατέρα ἤρχεν,
 αἰεὶ ἢ ὑπὲρ σωφροσύνης ἐπέσελλε τοῖς
 ἀνδράσι, περσοίων αὐτοῖς τοῖς βα-
 σιλύσιν ὡς χησοῖς. Δομετιανῶ ἰ, ἐ-
 πεί χαλεπὸς **Λ**ω, ἀφίστη τοῖς ἀνδράς,
Ε ὑπὲρ τῆ ἀπάντων ἐλευθερίας ἐρρώ-
 νυ. τὰς μὲν δὲ Ἰππολιμαῖοις ζυμ-
 βουλίας, ἐπὶ ἀσφαλεῖς αὐτῶ ὡντο. χρ. αὐτοῖς
 φέτο.
 πολλοῖς ἰ ἐν δυνάμει καὶ δοῦλοι
 περὶ δόσαν, καὶ φίλοι, **Ε** γυναικες.
 καὶ οὐδὲν ἀπορρήτον ἐχώρησε τότε οἰκία.
 ἦν ἰ αὐτῶ ἐπέσπον τοῖς σωφρονεσά-
 τοῖς, ἄλλο τε ἄλλον ἀπολαμβάνων,
 D **Δ**ιάκονον, εἶπεν, ἀν ποιῶμαί σε ἀπορρή-
 του λαμπρῶ. βαδίσει ἰ χηρὴ ἐς τῆ Ρώ-
 μῃ περὶ τῆ δεινα, καὶ διαλεχθῆναι οἱ,
 καὶ χηρῶσ περὶ πῶ πειθῶ τῆ ἀνδρὸς
 πάν ὁ, π ἐγώ. ἐπεὶ ἰ ἠκασεν ὁ π Φύ-
 τοιεν, ὀρμῆς μὲν ἐν δὲ ξάμφοί π Ἰππὶ τῆ
 τύραννον, οἰκῶ δ' ἐπὶ πεσόντες, ὡν δισνο-
 ἦσας, διηέχετο μὲν ἰ περ μοιροφῶν, καὶ
 ἀνάγκης, περὶ τὸ νέμος τῆς Σμύρνης, ἐν

ὡς ὁ Μέλης. εἰδὼς δὲ Ϝ Νερούαν ὡς
 αὐτίκα δὴ Ϛ ἔξα*, δὴς Ϝ λόγον,
 ἔ' ὅπ μὴ δ' Ϝ πύρανοι τὰ κ' μοι-
 εῶν οἶοι βιάζεσθαι.

A Meles amnis erat. Cúmque paulopost Neruam regnaturum esse certò sciret, rem omnem illi aperuit, probauitque tyrannos fatis afferre vim nequaquam posse.

De statua Domitiani prope Meletem fluium, & qua verba in eam dixerit Apollonius. tum propterea iussum à Domitiano vt ad se accederet, prauidisseque id Apollonium. hinc in Siciliam, inde in Italiam Puteolos nauigasse; inibiue inuenisse Demetrium philosophum.

CAP. IV.

ΧΑΛΚΗΣ τε εἰκόν Ϝ ἰδρυμέ- B
 νης Δομετιανού πρὸς τῷ Μέ-
 ληι, Ἰπσιρέφας ἐς αὐτὴν τοὺς πα-
 ρόντας, ἀνόητε, εἶπεν, ὡς πολὺ δια-
 μῦρτανοῖς μοιραν, καὶ ἀνάγκης. ὡς
 ἴδ' μ' σὲ πύρανδύσαι πέπρωται,
 τῆσ' ἂν ἀποκτείνης, ἀναβιώσεται.
 ταῦτα ἐς Δομετιανὸν ἀφίκετο κ' ἂν
 διαβολῶν Εὐφράτου. καὶ ὑπὲρ ὅτου
 μὴ τῷ ἀνδρῶν ἐχρησμάσθαι αὐτὰ,
 οὐδεὶς ξυωί. πδέμυ Ϝ ὁ πύρα-
 ν Ϝ δ' Ϝ εἰαῦς φόβ Ϝ, ὥρμησεν
 ἀποκτεῖναι τοὺς ἀνδρας. ὡς δὲ μὴ
 ἔξω λόγου πρῶτων αὐτὸ φαίνοι-
 το, κ' ἂν Ϝ Απολλώνι Ϝ ἀπολο-
 γιστόμυ Ϝ ὑπὲρ τῷ πρὸς αὐτοὺς
 ἀπορρήτων. ἢ ἴδ' ἀφικομένου κα-
 τεψμφισάμεν Ϝ, οὐδὲ ἀκείτοις ἀ-
 πεκτονείαι δόξεν, ἀλλ' ἐν κείνῳ ἐα-
 λωκότας. ἢ εἰ Ἰφία πνὶ τῆ φανε-
 ροῦ ἐπεξέλθοι, μάλλον ἢ δὴ ἀπολεί-
 σθαι σφας, ὡς κατεψμφισμένοις κ' ἂν
 ὑπὸ Ϛ κοινῆ* τ' ἀπίας. διδωσμένους δὲ
 αὐτῶν ταῦτα, κ' ἰεράφοντος ἢ δὴ πρὸς
Ϝ τ' Ἀσίας ἔχοντα, ὡς ξυλληφ-
 δεῖν τε, κ' ἀναχθεῖν, πρῶτ' οὖν μὲν
 ὁ Τυανδὺς πάντα δαίμονίως τε, καὶ
 ὡσπερ εἰώθη. πρὸς δὲ τοὺς ἐταίρους

B ERAT Domitiani statua penes Meletem posita, ad eam omnes qui aderant conuertens Apollonius, O demens, inquit, quàm multùm abes à factorum, necessitatísque cognitione. Is enim, cui post regnare fato datum est, etiam si abs te interficeretur, reuiuiscet. Hæc Apollonij verba nuntiante Euphrate ad aures Domitiani peruenerunt. Quid autem detulisset nemo sciebat, sed percussus metu tyrannus interficere homines illos constituit: verùm ne sine ratione id facere videretur, misso nuntio accersiuit Apollonium, vt de secretis sermonibus cum Nerua & amicis eius habitis, excusatione facturus Romam veniret: secumq. ita ratiocinabatur Domitianus: si Romam profectũ condemneret, non indicta causa, sed in delicto deprehensos occidisse eos videretur: sin autem quadam fretus prudentia ad manifestum periculum accedere noluerit, tunc etiam iustius illos cõmuni omnium opinione damnatos, quasi mandatorum cõtemptores interfectorũ se esse putabat. Hæc itaq. secum meditatus Asiæ præfecto missa epistola præceperat, vt homines comprehesos in vincula coniceret: verùm hoc diuina quadam scientia monitus (vt solebat) Tyanensis præuidit, vulgòq. amicis dicebat secretò

peregrinandum esse urgente necessitate. Quo audito alij quidem de vetusto Abaride cogitabant, opinantes illum in similem quempiam locum profecturum. Ipse autem, ne cum Damide quidem communicato consilio, in Achaiam cum illo nauigavit: inde Corinthum traiciens, & sacris, ut consueverat, circa meridiem Soli peractis, in Siciliam primò, deinde in Italiam venit: & circa noctis principium summam tranquillitatem maris & prosperum ventū nactus Puteolos quinto post die applicuit: ibi Demetriū comperit, qui ceteris philosophis audacior non procul Roma degebat. Nouerat autem Apollonius ipsum à tyranno expulsū illic morari: iocans tamen, ut plerunque solebat, Ego te, inquit, deliciis indulgentem deprehendi in Italiae felix (siquidem felix est) ora beatissima degentem, ubi quondam Vlyssē ferunt cum Calypsone diuersatum, fumi Ithacensis, & domus oblitum esse. Complexus autem illum Demetrius, & mediocriter incusans, O Dij, inquit, quantum damni philosophia patietur in tali viro periclitans! Tunc Apollonius, Quid est, inquit, in quo periclitans? Nihil, inquit Demetrius, quàm id, quod tu ipse optimè præsciens aduenis. Si enim mentem tuam ignoro, nec meam ipsius cognosco. colloquamur autem non hoc in loco, sed eò secedamus, ubi soli futuri sumus. Accedat autem & Damis, quem mehercule, Iolaum esse tuorum certaminum existimo.

A εἰπὼν δεῖσθαι Διοδομίας Διοπόρητου. Ἐὐὲ μὲν, εἰσπλῆθεν Ἀβάειδος ἔδραχμοῦ δόξα, καὶ ὅτι ἐς τοῖονδε ὠρμήκει. ὁ δὲ, οὐδὲ τῷ Δάμειδι ἑαυτῶν νοῦν ἐκφίνας, ἐς Ἀχαίους ξυῖ αὐτῷ ἔπλει. Κορίνθου δὲ ἐπιβὰς, καὶ τῷ Ἡλίῳ περὶ μεσημβρίαν ὅποσα εἰώθει δράσας, ἀφῆκεν ἐς τὸ Σικελῶν καὶ Ἰταλῶν ἔθνη, ἅμα ἑσπέρα. πυχῶν δὲ οὐρείου πνύματός, καὶ Ἰνῶν ὑδροίας ὑποδραμούσης τὸ πέλαγος, ἀφίκετο ἐς Δικαιάρχην πεμπταῖον. Δημητρίῳ δὲ ἐν πυχῶν, ὅς ἐδοκεῖ θαρσαλεώτερος τῷ φιλοσόφῳ, ἐπεὶ μὴ πολὺ ἀπὸ τῆς Ρώμης διητάτο, ξυῖ μὲν αὐτῷ ἐξεσηκότος τῷ τυράννῳ, διατελεῖς ἵ ἐνεκα, εἰληφά σε, εἶπε, τρυφῶντα, καὶ τῆς βιδαμόν Ἰταλίας, εἰ δὴ βιδαμόν, τὸ μακαριώτατον οἰκοῦντα, ἐν ᾧ λέγεται ἢ Οδυσεὺς Καλυψοῖ ξυῖων, ἐκλαδέσθαι καπνοῦ Ἰθακησίε, ἑοῖκου. πειθαλῶν δὲ αὐτῷ ὁ Δημήτριος, καὶ ἢ ἢ ἀπὸ φημίσας, ὧ θεοὶ, ἔφη, τί πείσει φιλοσοφία κινδυνώσασα περὶ ἀνδρὶ τοιούτῳ; κινδυνώσω ἢ, εἶπε, πῆ; ἄγε, ἔφη. προσδῶς ἤκεις· εἰ γὰρ σὸν ἀγνοῶ νοῦν, οὐδὲ τὸν ἑμαυτῶν οἶδα.

D Διαλεγώμεθα δὲ μὴ ἐνταῦθα, ἀλλ' ἰώμεν, οὐ μόνων ἢ ἡμῶν ἢ ξυνοισία. ἔσαι. Ἐραρυχανέτω δὲ καὶ ὁ Δάμεις, ὃν ἐγὼ γὰρ τὸν Ἡρακλέα, Ἰόλεων ἠγροδμαί τῶν σῶν ἀθλων.

Εε ij

Quare Cicadas felices Demetrius dixerit. Tum de Melito & Anyto qui, Socratē calumniati sunt. Item pro quibus sit moriendum, pro quibus minimè. Tum quid profuerint cithara & cantus Neronis. Quòdque Domitianus fuerit vel Nerone peior.

CAP. V.

ΑΓΓΕΙ δὲ αὐτοῦ εἰπὼν ταῦτα, ^A
 ἔς τὸ Κικέρωνος ἔπαλαι χω-
 εῖον. ἐστὶ δὲ τῆς παρὰ τῷ ἄσφ. ἰζη-
 σαύτων δὲ ὑπὸ πλατάνῳ, ^Θ μὲν
 τέλιγες, ὑποφαλλούσας αὐτοῖς τῶν
 ρας, ἐν ᾧ δαῖς ἦσαν. ἀναβλέψας δὲ ἔς
 αὐτοῖς ὁ Δημήτριος, ὧ μακάριοι,
 ἔφη, καὶ ἀτεχνῶς ἑφοί, ὡς ἐδίδαξαν
 τε ὑμᾶς ὡδὴν δῶρα μουσῶν, μὴ πῶ ^B
 ἔς δίκας, ἢ διαβολὰς ὑπαχθεῖσαν.
 γαστροῦ δὲ κρείττους ἐποίησαν, ^Ε ἀνώ-
 κισαν τῆς ἀνδροπίνας φρόνας. ἐς ταῦτα
 τὰ δένδρα, ἐφ' ὧν ὄλβιοι πλὴν ἐφ'
 ὑμῶν τε, καὶ Μουσῶν ὕδαμνονίαν
 ἀδετε. ὁ δὲ Ἀπολλώνιος, ^Θ ξυμῖαι
 μὲν οἱ τείνει ταῦτα. διαβαλὼν δὲ
 αὐτὰ ὡς δῆρ' ἔφα τῆς ἐπαγγελίας, ^C
 εἶτα, εἶπε, τέλιγων βουλευθεὶς διελ-
 θεῖν ἔπαμ ^Ω, ἐκ ἔς τὸ φανερόν διή-
 φς αὐ ^Ω, ἀλλ' ἐν ταῦτα πηξας, ὡς
 πρὸ δημοσίᾳ κειμῆς νόμου μηδένα
 ἐπαμνεῖν τέλιγας; ἔχ' ὑπὲρ ἐπαμνεῖς ταῦ-
 τα εἶπον, ἀλλ' ἐνδὲ κινύμηνος ὅπ' τού-
 τοις μὲν ἀνείτα τὰ αὐτῶν Μουσεῖα,
 ἡμῖν δὲ οὐδὲ γρυξαι γῶμη, ἀλλ' ἐγ-
 κλημα ἢ ἑφία ἄρηται. καὶ ἡ μὲν ^D
 Ἀνύτου, καὶ Μελίτου γραφῆ, Σωκρά-
 τος φησὶν ἀδικεῖ, διαφθεῖρον τοῖς
 νέοις, καὶ δαμμόνια καινὰ ἐπεισάγων.
 ἡμᾶς δὲ οὐτως γράφονται, ἀδικεῖ ὁ
 δεῖνα ἑφὸς ὧν, καὶ δίκαιος. καὶ ξυ-
 νεις μὲν θεῶν, ξυμῖαι δὲ ἀνδροπίων,

His dictis in antiquum Cicero-
 nis suburbanum deuenere (est
 autem propè urbem.) Cúmque sub
 platano confedissent, cicadae diei
 hora concitatae circa ipsos canta-
 bant: eas itaque respiciens Deme-
 trius, O beatæ, inquit, ac verè sa-
 pientes. Vos eam quam Musæ do-
 cuerunt cantatis cantilenam iudi-
 cii, accusationibusve nondum ob-
 noxiam: fecerunt autem vos Musæ
 nequaquam ventri subditas, & hu-
 manæ inuidiæ expertes: his arbori-
 bus insideris, quas illæ vobis inco-
 lendas dederunt, vbi felices vestram
 Musarumque felicitatem decanta-
 tis. Apollonius autem quamuis in-
 telligebat, quorsum Demetrii ver-
 ba tenderent, leuiter tamen ipsum
 increpans, quòd maioris ocij ver-
 ba viderentur, quàm præsentis ra-
 tio postulare. Cur, inquit, cicada-
 rum laudes enumerare volens, non
 palam apertèque illas profers, sed
 hic etiam formidare videris, quasi
 lex publicè lata sit, ne quis cicadas
 etiam audeat laudare? Tum Deme-
 trius, Non laudationis causa hæc
 dixi: sed vt ostenderem, quoniam
 his licet sua cantilena perfrui: no-
 bis autem ne mutire quidem con-
 cessum est, quæ sentimus, sed ve-
 luti crimen sapientia nobis obiici-
 tur. Et Meliti quidem, Anytisque
 accusatio Socratem culpabat, quòd
 iuuentutem corrumpere, & vanos
 Deos introduceret: nostra verò accu-
 satio talis quædam est: hic iniuriam
 fecit, quia vir est iustus, ac sapiens,
 nouitque diuina, & humana omnia,

de omnium rerum leges intelligit : quanto autem tu sapientior nobis es, tanto maior erit te accusandi facultas. Cupit enim Domitianus affinem culpa te arguere eorum, ob qua Nerua eiusque comites exularunt. Quid est autem, cur illi exularint? inquit Apollonius. Ob crimē, ait Demetrius, maximum omnium, quod in quenquā cadere potest, ut illi videtur, qui eos pepulit. Dicit enim ipsos deprehētos esse contra regnū suum infidias machinantes, te autem illis facinoris huius autorem, ac suasorem fuisse: quin etiam huius rei causa puerum abs te dissectū affirmat. Num igitur, inquit Apollonius, ab eunucho ablatum iri imperium arbitratur? Minimē verō, Demetrius inquit, in hoc te accusat, quod puerum castraueris: sed vaticinandi causa mactatum abs te puerū dicit, ut ex nouis extis futura melius dignosceres. Illud etiam crimē accusationi adiicitur, quod nouo indumētū genere, & viuendi cōsuetudine vtaris noua, & hæc tibi ab his etiā obiiiciuntur, a quib. diligere, coliq; te maximē putas, ut ex Telesino audiui nostrorū vtriq; familiarissimo. O Mercuri, inquit Apollonius, vtinā nunc Telesinum inueniamus. Hunc enim philosophum te dicere arbitror, qui Neronis temporib. consulatū gessit. Hunc ipsum dico, inquit Demetrius: quomodo autem ipsum es allocutus. (solent enim tyrāni suspectos habere omnes, qui in dignitate sūt cōstituti, si cū iis loquātur, qui in ea sunt causa in qua nunc tu es. Telesinus autē ex vrbe nuper migravit propter præconis edictum; quod aduersus philosophiā omnem latum est: exulare potius eligens tanquam philosophus, quā veluti cōsularis remanere. Vtinam, inquit Apollonius, talis vir mei causa periculū non subeat; satis enim pro ipsa philosophia periclitatur.

A νόμων τὸ πῆρ πολλὰ εἰδώς. σὺ δὲ ὅσα πρὸ ἡμῶν ἄφωτατος, ποσούτω σοφώτερα κατηγορεῖα Ἰππὶ σε ἀρηται. βούλεται γὰρ σε Δομετιανὸς μετέχειν τῶν ἐγκλημάτων, ἐφ' οἷς Νερουῆας τε, καὶ Ὁξωὺν ἀπὸ φλύγροισι. φλύγροισι δὲ, ἢ δὲ ὅς, Ἰππὶ τῶν Ἰππὶ τῆ μεγίστη, ἐφῆ, τῶν νῦν αἰπῶν, ὡς δοκεῖ τῶ διαξάνη. φησὶ B γὰρ αὐτῶν Ἰππὶ πῶν δρχῶ πῶν αὐτῶν πηδωντας ἠρηκέναι, σε ἵ Ἰξερμῆσαι τῶν ἀνδρας ἐς ταῦτα, παῖδα οἶμαι τεμόντα. μὲν, ἐφῆ, ὡς ἰσθύνουχου ἢ δρχῆ καταλυθεῖη; ὅσ τῶν, ἐφῆ, συκοφαντούμθα. φησὶ δὲ ὡς παῖδα θυσαῖς ἰσθέρ μανηκῆς, ἰσθέρ νεαρά* τῶν ἀσπείχων φαίνε. 28. κεκράτ.
C περόσκειται δὲ τῆ γραφῆ καὶ πῶν ἀμπεχόνης, καὶ διαίτης, καὶ τῶ, ἐστὶν, ὅφ' ὧν περὶ κωμειδῶν σε ταυτῆ γὰρ Τελεσίνου ἠκουῖ Ὁξωὺν ἀνδρας, ἐμοὶ τῶ, καὶ Ὁξωὺν Ἰππιδείου. ἔρμαγον, εἶπεν, εἰ Τελεσίνω ἐντὸς ὁμοετα. λέγας γὰρ ποῦ Ὁξωὺν φιλόσοφῶ, ὅς Ἰππὶ Νέρονος ἐν ὑπάτοις ἠρξεν; κείνῶ μὲν οὐκ, ἐφῆ, λέγω. ξυγχοῖο δὲ ἀπὸ αὐτῶ πῶνα ἴσθρον; αἱ γὰρ τωρανήδες, ὑπὸ πλεροὶ πῶν ἐντὸς ἐντὸς αὐτῶν πάντας, ἰσθέρ κοινὸν ἴωσι λόγον ποῖς ἐν οἷα σὺ νῦν αἰπῶ. Τελεσίνῶ δὲ καὶ τῶν κηρύγματι ὑπεξῆλθεν, ὃ κηκῆρυκται νῦν ἐς φιλοσοφίαν πῶσαν. ἀσπασάμδρος μάλλῶν τῶ φλύγαν ὡς φιλόσοφῶ, ἢ τῶ ὡς ὑπατῶ μδρῆν. μὴ κινδυνδέτω, εἶπεν, ὃ δῶν, ἐμοῦ γε ἐνεκα ἰσθέρως ὑπὸ φιλοσοφίας κινδυνδέσ.
D σχολ. τῶ περὶ τῶν κηκῆρυκται νῦν ἐς φιλοσοφίαν πῶσαν. ἀσπασάμδρος μάλλῶν τῶ φλύγαν ὡς φιλόσοφῶ, ἢ τῶ ὡς ὑπατῶ μδρῆν.

ἄλλ' αἰεὶνὸ μοι εἶπε, Δημήτριε, πὶ δοκῶ
 σοι λέγων; ἢ τί πράττων δὲ θήσεαι τ' ἐ-
 μαυτ' φόβον. μὴ παίζων, ἔφη, μηδὲ ἀ-
 δέδιας, φοβεῖσθαι λέγων. εἰ γὰρ φοβερά
 ἦσαν ταῦτα, καὶ ὄχου δ' ἔποδρας τὸν
 ὑπὲρ αὐτῶν λόγον. σὺ δὲ αὖ ἀπέ-
 δρας, εἶπεν, εἰ πῶς ὦν ἐγὼ ἐκιν-
 δυνώθεις; ἐπὶ αὖ, ἔφη, μὰ πῶ Α-
 θηναῖ, εἰ πῶς ἐδίκασε. τὸ δὲ αὖθις
 δίκης, καὶ ὁ μὴ εἰ δ' ἄπολοισί μιν
 ἀκροασόμενον, ἢ ἀκροασόμενος μὲν,
 ἀποκτενῶν δὲ καὶ μὴ ἀδικουῶτα,
 ἐπὶ αὖ ἐμοί; οὐκ ἔξω κώρησας ἐλέ-
 γων ποτὲ ψυχρὸν οὕτω, καὶ ἀνδρα-
 ποδώδη θανάτου, ἀντὶ τῆς φιλοσοφίας
 παρορήκοντος. φιλοσοφία δὲ οἶμαι
 παρορήκει, ἢ πόλιν ἐλευθερῶντα ἀπο-
 θανεῖν, ἢ γυνῶσι τοῖς ἐαυτῶ, ἢ πασι,
 ἢ ἀδύφοις, ἢ τῇ ἄλλῃ ξυγγενείᾳ ἀ-
 μύνοντα, ἢ ὑπὲρ φίλων ἀγωνιζόμε-
 νον, οἱ ξυγγενείας αἰρετώτεροι θεοῖς
 ἀνδράσιν, ἢ ἡμπολημένοι δ' ἐξέρο-
 τος. τὸ δὲ μὴ ἐπὶ ἀληθείᾳ, κεκομ-
 ψυμένους* δὲ ἀποθανεῖν, καὶ ἄρα-
 χεῖν τῷ περὶ τῶν θεῶν δόξαι, πολ-
 λαὶ βαρύτερον, ἢ εἴ τις, ὡς φασὶ Φα-
 σὶ Ἰξίωνα, μετέωρον ἐπὶ Ἰγ-
 χροῦ κνάμπλοιο. σὺ δὲ ἀγῶν οἶμαι
 εἰς αὐτῶν, τὸ ἡκεῖν ἐν ταῦτα. σὺ
 μὲν γὰρ τῷ τῆς γνώμης ὑγαινονπ,
 παρορήκων τῆς, καὶ τὸ μὴ ἀνδρα-
 ρῆσαι πῶ δ' ἄρο ὄσδον, εἰ πῶ ἡδί-
 κεις. Δομιτιανῶ δὲ οὐ δόξεις, ἀλλ'
 ἀπόρητον ἵνα ἰχμὸν ἔχων, θρασέως
 ἐρρώσθαι. τὸ γὰρ καλουῦτος μὲν,
 οὐ πῶ δὲ ἡμέραι δέκα, ὡς φασὶ, σὺ
 δὲ ἀφίχθαι πῶς πῶ κείσιν, οὐδὲ
 ἀκηκοῦσα πῶ, ὡς κείσθαι, νοῦν τῆ

χρ. κεκομ-
 ψυμένους
 σχ. ποικί-
 λως ἔδει-
 ψυμένους.

A Tu verò hoc mihi dicas velim, De-
 metri, quid faciens, dicensve tibi vi-
 deor sedare posse timorem meum.
 Non ludendo, inquit ille, nec quæ
 metuis, timere te dicendo: nam si
 hæc terribilia existimares, harum
 rerum fugeres defensionem. Tu au-
 tem fugeresne, ô Demetri, si pro
 iisdem, pro quibus nunc appellor,
 periculum subiturus esses. Per Pal-
 ladem, inquit Demetrius, non fuge-
 rem, si quis de iure mecû vellet cer-
 tare: cum autem is, qui summæ re-
 rum præsidet, etiã indicta causa ho-
 mines interficiat, atq; excusationem
 si afferre voluerim, non sit auditurus,
 aut etiam quamvis audierit, occidat,
 tum ei etiam, qui nihil iniuste perpe-
 traverit nequaquam fugæ parcendû
 arbitraret. Quin & tu mihi non con-
 cederes tam ignauam, & vt sic dicâ,
 frigidam mortem eligere, præsertim
 quæ philosophiæ non cõueniat. Phi-
 losophiæ namq; (vt arbitror) conue-
 niens mors est, si ciuitatem suam in
 libertatem vendicans aliquis moria-
 tur, aut parentes, & filios, & fratres,
 agnatósve vlciscens, aut amicorum
 causa decertans, quos cognatis præ-
 ferunt sapientes viri; aut amore ve-
 nundatus. Sin verò quis fictis de cau-
 sis, & iactantiæ gratia mortem quæ-
 rat, & vt sapiens videatur, sese tyran-
 no subiiciat, multò dementior pu-
 tari debet, quàm si in rota circûfera-
 tur, sicut de Ixione fabulæ narrât. Tu
 auté defensiones hinc fumes opinor,
 quòd huc veneris. Hoc enim apud
 hominē sanæ mētis iure proponeres,
 dicerésq; in primis te nunquã fuisse
 ausum huc accedere, si quid deliquis-
 ses. Hoc auté Domitiano non proba-
 bis, sed quia arcanã quandam, & ab-
 sconditã vim habeas, audacissimû te
 esse arbitrabitur. Cum enim dieb. de-
 cem, ex quo te appellauit, nondum
 elapsis, ad iudicium venias, ignorans
 adhuc qua de causa voceris, *animus*

accusationi *adhibebit*: quòd delictorū tibi conscius prænoscere videaris, quibus de rebus accusari possis, & de puero interfecto vulgata fama inualefcet. Caue insuper ne ea quæ de factorū necessitate in Ionia fuisse abs te disputata feruntur, nunc super te veniant, & volentib. fatis graue quippiā in te moliri, tu nunc in ipsa coactus irruas; nō animaduertēs sapientis semper existimatū esse talia præcauere. Quòd si Neronis temporum non es oblitus, quid mihi contigerit meminisse facilè potes, & me ad mortem subeundā illiberalem non esse. Sed habebant ea tempora facilitatē quandam. Neronē enim cithara ab imperatoria dignitate videbatur excludere: in ceteris verò non admodum incompositè sese habebat. Præbebat enim cithara plerunque velut inducias quasdam, per quas à cædibus abstinēbat. Id enim causæ fuit, quòd me non interfecerit, cū iam penè gladium contra me nudasset, ob tuos meosque sermones, quos de balneis habui. Mihi enim parcendi causa fuit, eo tempore illi restituta vocis claritas; ex qua, vt opinabatur, suauissimas melodias ediderat: nunc autem qua suauitate vocis, quāve cithara hunc hominem placabimus? *inconcinna enim, atque bile referta sunt apud illum omnia, neque à se ipso, nec ab alio demulcetur.* & quamuis lyram colaudans Pindarus dicat, eam Martis etiam furorem placare, à bellicisque eum reuocare: is tamen cū musica certamina instituerit, & victores coronari publicè iusserit, tamen eorum quosdam interfecit, quos aiunt suauissimè & tibiis, & voce cecinisse. Viris præterea quos tecum ducis, est cōsulendum. Perdes

A καπηρεία δώσῃ, παρηγνώσκων
 γὰρ ἂν φαίνοιο, ἔο λόγος ὁ πῶς
 τῆ παιδὸς ἰαχὺς. ἔορα μὴ τὰ πῶς
 μοιροῦν, καὶ ἀνάγκης, ὑπὲρ εἰ ὧ Ιωνία
 διφλέχθαι σέ Φασιν, ἔπι σέ ἤκη· καὶ
 βυλομένης πὶ τῆ εἰμῶμένης ἀτοπον·
 σὺ δὲ ἰωάκωσμενος, χωρῆς ἐπὶ αὐτό·
 καὶ εἰδὼς ὡς ἑφώπῃ αἰεὶ τὸ φυ-
 λάττειας· εἰ ἢ μὴ σὺ κλέλῃσαι τῆν ἔπι
 Νέερονος. οἶδα ποῦ τοῦ μόν, ἔο πῶ μὴ
 B ἀνελεύθερος ἐγὼ πῶς θάνατον· ἀλλ'
 εἶχέ πὶ ρασώνης ἐκεῖνα. Νέερονος γὰρ
 ἢ κινάρα, ἔο μὲν πῶς φοροῦ βασι-
 λεία γῆματος ἐδὸκει σὺ κέρειν· τὰ δὲ
 ἄλλα, καὶ ἀπὸ τῶς ἤρμωσεν. ἦγε γὰρ
 πινας πολλὰς δὲ αὐτῶ ἐκεχρείας,
 ἔο ἀπέχετο τῆν φόνων. ἐμὲ γοῦν καὶ
 ἀπέκτεινε, καὶ τοὶ τὸ ξίφος ἐπὶ ἐμαυ-
 τὸν ἔλκοντα, διὰ τῶ σοὶς τε, καὶ μού
 C λόγους, οἷ ἔπι τῶ βαλανείῳ διήλ-
 θον. αἶπον δὲ ἰω τῆ μὴ ἀποκτεῖναι,
 τὸ πῶ δὲ φωνίαν αὐτῶ ἔπιδοῦναι
 τότε, καὶ τὸ ὡς ὤετο μελωδίας λαμ-
 πρῆς ἀψαδαί. νυνὶ δὲ, πῶ μὲν
 δὲ φωνία, πῶ δὲ κινάρα θύσομην;
 ἀμουσα γὰρ, ἔο μετὰ* γῆρας πάντα· ἔο
 οὔτ' ἂν ὑφ' ἐαυτῶ ὄδε, οὔτ' ἂν ὑφ'
 ἑτέρων δελχθῆν. καὶ τοὶ Πίνδαρος
 ἐπαμῶν πῶ λύρα, φησὶν ὡς καὶ
 D τῶ τῆ δῆεως θυμὸν δελχῆ, καὶ τῶ
 πολεμικῶν ἰαχῆ αὐτόν. οὔ ποσὶ δὲ, καὶ
 τοὶ μοισικῶ ἀγωνίδου κατὰ σπασ-
 μῶν ἐνταῦθα, καὶ σεφανῶν δη-
 μοσία τῶ νικῶντας, ἔστιν οἷ καὶ ἀ-
 πέκτεινεν αὐτῶν, ὑσατὰ Φασὶ μοισι-
 κῶ ἀγωνίαν αὐλήσαντας τε, καὶ
 ἄσαντας. βουλυτέα δὲ οἷ καὶ ὑπὲρ τῶ ἀνδρῶν. πῶσα πολεῖς γὰρ

που κακείνοις, ἢ θρασυὺς δόξας, ἢ εἰπὼν, ἂ μὴ πείσῃς. ἢ σωτηρία δὲ τοι παρὰ πόδα. τῶν δὲ νεῶν τούτων, πολλὰ δὲ ὡς ὄρεσ εἰσιν, αἰ μὲν, ἐς Λιβύην ἀφῆσοισιν, αἱ δὲ ἐς Αἴγυπτον, αἱ δὲ ἐς Φοινίκην, καὶ Κύπρον, αἱ δὲ διὰ Σαρδούς, αἱ δὲ ὑπὲρ Σαρδῶν· μίας δὲ πλοῦν κομίζεσθαι κρείσσον, ἐς ὅ, π δεῖ τῶν ἐθνῶν τούτων. αἱ γὰρ τυραννίδες, ἢ πον χαλεπαὶ τοῖς φανεροῖς τῶν ἀνδρῶν, ὡς ἐπαμύναντας αἰδωνταὶ πῶ * μὴ ἐν φανεροῖς ζῶν.

28. π μ.

A enim omnes, quod vel nimium audax esse videberis, vel ea dices, quae persuadere minimè poteris. Salus autem ante pedes tibi posita est. Navium enim, quas hinc in portu plurimas esse vides, aliae quidem in Libyā, aliae in Aegyptum, aliae in Phoeniciā & Cyprum sunt navigaturae; quaedam Sardiniam vsque, quaedam ultra Sardiniam etiam sunt profecturae. Harum igitur quaecumque libuerit conscendens, ad quascumque volueris gentes defereris. Tyrannides autem praclaris viris molestiae minus afferunt, ubi eos non in aperto vivere senserint laudantes.

Moriendum esse pro philosophia. Tyrannos item coli apud Medos. Hinc quando moriendum esse leges iubeant.

CAP. VI.

Ἡ Τηδεῖς δὲ ὁ Δάμις τῶν τῶ Δημητρίου λόγων, ἀλλὰ σὺ γε, ἔφη, φίλος ἀνδρὶ φέρων, ἄλλοιο ἀν ἀγαθόν τι πούτω μέγα. ἐμοῦ δὲ σμικρὸς λόγος, εἰ συμβεβηλοῖμι αὐτῷ μὴ κωβισαῖν ἐς ὄρθα ξίφη, μήδὲ ἀναρριπτεῖν πρὸς τυραννίδα, ἧς οὐ χαλεπωτέρη ἐνομιάθη. τὸ γοῦν ὄρθον τῆς ἐνταῦθα, εἰ μὴ τοι ξωέτυχον, οὐδὲ τὸν νοῦν ἐγίνωσκον. ἐπομαί γὰρ αὐτῷ δαπνῶν, ἢ ἐαυτῷ τις. εἰ δὲ ἐροῖό με ποῖ πλέω, ἢ ἐφ' ὅ, π, καταγέλαστος ἐγὼ τῶ πλῆ, Σικελικὰ μὲν πέλαγος, ἔτι Τυρρηνωὶς κόλποις ἀναμετρῶν, ἐκ εἰδῶς δὲ ὑπὲρ ὅπου. ἔτι μὲν ἐν προρήσειως ἐκινδύβιον, εἶχον ἀν πρὸς ἐρρωπῶντας λέγειν, ὡς Ἀπολλώνιος μὲν θανάτου ἐρεῖ, ἐγὼ δὲ ἀντρασῆς ξυμπλέω. ἐπεὶ δὲ οὐδὲν οἶδα, ἐμὸν ἤδη λέγειν, ὑπὲρ ὧν οἶδα. λέξω δὲ

HAC oratione Demetrii superatus Damis, Tu quidem, inquit, cum huic viro sis alioquin amicissimus, nunc certè magnum illi bonum videris afferre: de me enim parva oratio haberetur, si confulerem, ne gladiis iam erectis incurreret; néve tyrannidi subiiceret, quae nulla saevior, nulla immanior esse putatur. Huius enim itineris, nisi simul adesse contigisset, ignarus eram: nam ego citius quam seipsum quispiam eum sequor. Quod si quis me interroget, quò nauigem, aut cuius rei causa: ridiculus planè videbor, quòd Siculum pelagus, & sinus Tyrrhenos dimensus, cur id fecerim adhuc ignorè: quòd si sponte mea periculum subirem, poteram saltem caussam interrogantibus dicere: Quoniam Apollonius mortem affectat: ego etiam huius rivalis simul nauigo. Sed quia tunc, vt dixi, nihil sciui, meum officium est nunc, quae scio non reticere. Dicam autem

non mea, sed huius hominis causa. Ego si mortem oppetam, non magnam in me iacturam faciet philosophia: cum sim quasi strenui cuiusdam militis famulus, rationem afferre potens cur hunc sequar. Sin autem hunc aliquis cœciderit, quod quidem est tyranno facillimum, trophæum, ut mihi videtur, de philosophia ponere poterit, quæ optimum philosophorum omnium amiserit. Multi autem contra nos Anyti, Melitæ insurgent, & accusationes hinc atque aduersus Apollonij familiares ingerent: alius quidem, quod is tyrannidem riferit: alius verò quod aduersus eandem loquentem confirmauerit: alius rursus, quod dicenti aures præbuerit, aut quod audita laudauerit. Ego autem pro philosophia moriendum itidem arbitror, sicut pro templis, pro muris & maiorum sepulchris. Nam pro talium salute multi & præclari viri mortem oppetierunt. Philosophiæ verò perdendæ causa, nec ego mori vellem, nec eorum quisquam, qui illam & Apollonium amant. Post hæc Apollonius, Damidi, inquit, pro præsentibus rebus cautè differenti ignoscere oportet. Nam cum sit genere Assyrius, & Medi finitimus, vbi tyrannides maximis coluntur honoribus, nihil magni de libertate sentire potest. Tu autem, Demetri, quo pacto apud philosophiam excusari possis, nescio: qui timorem tantum pro his rebus ostendis, quarum si qua verè timenda appareret, te magis decuit à timore illum reuocare, qui talia metuere videretur. Nec oportuit vllò modo timorem incutere illi, quem pro iis, qui verè timenda non sunt, timere sensisses. Vir enim sapiens pro iis, quæ enumerasti, morietur,

A αὐτὸ ὑπὲρ τῶν ἀνδρῶν. εἰ μὲν γὰρ ἐγὼ ἀποθάνοιμι, οὐπω δὲνὰ φιλοσοφία πείσει. σκυλοφόρῳ γὰρ εἴκασμαι στρατώτου γυναῖς, λόγου ἀξιόμυθος, ὅτι τοιαῦτα ἔπομαι. εἰ δὲ ἔσαι τις, ὃς ἀποκτενεῖ τῶν, δύποροι δὲ αἱ τυραννίδες, τὰ μὲν, ξυθύναι, τὰ δὲ, Ἰξάροι, Ἰθπαμον μὲν οἶμαι καὶ φιλοσοφίαν ἐσηξί, σφαλείσης ἔπει τῶν δέξια ἀνθρώπων φιλοσοφήσαντι. πολλοὶ δὲ Ἄνυτοι καθ' ἡμῶν, ἔ Μελίτοι. γραφαὶ δὲ αἱ μὲν, εἴδεν, αἱ δὲ, κείδεν, ἔπει τῶν Ἀπολλωνίῳ ξυγχομένοις, ὡς ὁ μὲν τις ἐγέλασε, καθάπιμοις τῆς τυραννίδος, ὃ δὲ ἐπέρωσε λέγοντα, ὃ δὲ ἐνέδωκε λέξαι πῖ, ὃ δὲ ἀπῆλθε ξυθύνῳ, ὡν ἤκουσεν. ἐγὼ δὲ ἀποθνήσκην μὲν ὑπὲρ φιλοσοφίας ἔτω φημί δειν, ὡς ὑπὲρ ἰερῶν, ἔ τειχῶν, καὶ τάφων. ὑπὲρ σωτηρίας γὰρ τῶν τοιῶνδε, πολλοὶ καὶ ὀνομαστοὶ ἄνδρες ἀποθάνειν ἠσπάσαντο. ὡς δὲ ἀπολέσθαι φιλοσοφίαν, μήτε ἐγὼ ἀποθάνοιμι, μήτε ὅς τις κείνης τε, ἔ Ἀπολλωνίῳ ἔρα. πρὸς ταῦτα ὁ Ἀπολλωνίῳ, Δάμιδι μὲν ὑπὲρ τῶν ὄντων δὲ λαβῶς διειλεγμένῳ, ξυγνώμην, ἔφη, προσήκει ἔχην. Ἀσύριος γὰρ ὢν, καὶ Μήδοις προσικίσας, οὐ τὰς τυραννίδας προσκυνοῦσιν, εἴδεν ὑπὲρ ἑλευθερίας ἐνθυμεῖται μέγα. σὺ δὲ οὐκ οἶδ' ὅτι πρὸς φιλοσοφίαν ἀπολογῆσαι, φόβος ὑποκίσει, ὡν εἶπεν ἔ ἀληθῆς ἐφαίνετο, ἀπάγην ἐχρῆν μάλλον, ἢ εἶσαι καθίσταται τῶν φοβεῖσθαι τὸν εἰ μὴ δ' ἀπαδεῖν εἶκος ἰω, δεδιότα. σοφὸς δ' ἀνήρ, ἀποθνησκέτω μὲν ὑπὲρ ὧν εἶπας.

Δποθαίνοι δ' αὐτὸς ὑπὲρ τούτων, καὶ
 μὴ σοφός. καὶ μὲν γὰρ ὑπὲρ ἐλευθε-
 ρείας ἀποθνήσκον, νόμῳ προσέτακται.
 καὶ δ' ὑπὲρ ξυγγενείας, ἢ φίλων, ἢ
 παιδικῶν, φύσις μὲν ὠρεῖται δουλο-
 ταί ἢ ἀπαντας ἀνθρώπους φύσις, ἔ-
 νόμος. φύσις μὲν, καὶ ἐκόντας. νόμος
 δὲ, ἀκόντας. σοφοῖς ἢ οἰκειότῃ τε-
 λυτῶν, ὑπὲρ ὧν ἐπετήδυσαν. ἀλλὰ γὰρ
 μὴ νόμου Ἰππίαξ ἄνθρωπος, μηδὲ φύ-
 σεως Ξυτεκούσης αὐτοὶ ὑπὸ ῥώμης
 τὴ καὶ θράσους ἐμελέτησαν ὑπὲρ τού-
 των, εἰ κατὰ φύσιν πρὸς αὐτὰ, ἴτω μὲν
 πῦρ Ἰππίαξ σοφόν, ἴτω ἢ πέλεκυς.
 ὡς νικήσῃ αὐτὸν οὐδὲν τούτων, οὐδὲ
 ἐς ὅπου ὠφελῆ ψύχης. καὶ γὰρ
 ἢ ὅποσα οἶδεν, μείον οὐδὲν, ἢ ἀέμνη-
 θη. ἐγὼ δὲ, γινώσκω μὲν πλείστα ἀν-
 θρώπων, ἀλλὰ εἰδὼς πάντα οἶδα δὲ, ὧν
 οἶδα, τὰ μὲν, ἀπουδαίους, τὰ δὲ, σο-
 φοῖς, τὰ ἢ, ἐμαυτῶν, τὰ δὲ, θεοῖς τυ-
 ραννοῖς δὲ οὐδὲν. ὡς ἢ οὐχ ὑπὲρ ἀ-
 νοήτων ἤκω, σκοπεῖν ἔξεστιν. * ἐγὼ γὰρ
 λέγω, ὡς μὲν τῷ ἐμαυτῶν σώματι,
 κινδυνεύω οὐδὲν, οὐδ' ἀποθαίνομι
 ὑπὸ * τῆς τυραννίδος, οὐδ' εἰ αὐτὸς
 βελομήτωρ. Ξυγίημι ἢ κινδυνεύω
 ὡς τοῖς ἀνδράσιν, ὧν, εἴτε δρχῶ,
 εἴτε παραδῆκω ποιεῖτά με ὁ τυραν-
 νος, εἰμὶ πάντοτε βελέτωρ. εἰ ἢ παρ-
 ούτω σφας, ἢ βραδυῶν, ἢ βλα-
 κτύων πρὸς πᾶσι αἰήαν, πρὸς ἀν τοῖς
 ἀπουδαίοις ἔδοξα; τίς δ' οὐκ ἀν ἀπέ-
 κτεινέ με εἰκότως, ὡς παύζοντα ἐς ἀν-
 δρας, οἷς ἀ * ὡς τῶν θεῶν ἤτοι,
 ἀνεδέπλω *.

A sed pro his & non sapiens quispiam
 moreretur. Nam pro libertate mori
 leges iubent: pro agnatis verò, & a-
 micis, ac pro iis omnino, quos ama-
 ueris, idem esse faciendum natura
 ipsa præfiniuit. Legi autem, naturæ-
 que omnes homines seruiunt: na-
 turæ quidē sponte, legi autem quan-
 doque etiam inuiti. Sapientes autem
 magis decet pro iis mori, in quibus
 sese exercuerunt. Quæ enim nulla
 iubente lege, nec impellente natura,
 ipsi fortitudine quadam animi eli-
 gere ausi sunt, pro his, si quis ea
 soluere tentauerit, mori non recu-
 sabunt: siue ignis admoueat sapienti,
 siue accedat securis, nihil horum profectò vincet sapientem;
 nec ad aliquod dicendum menda-
 cium compelletur: & in his omni-
 bus quæ didicit constans nihil mi-
 nus permanebit quàm in sacris,
 quibus est initiatus. Ego autem plu-
 ra quàm ceteri homines cognosco,
 utpote qui sciam omnia. Scio au-
 tem quæ scio, partim studiosis ho-
 minibus, partim sapientibus, par-
 tim mihi ipsi, partim etiam Diis im-
 mortalibus: tyrannis autē scio nihil.
 Quòd autem non pro dementibus
 huc venio, ex hoc facillè intelligi
 potest: *At enim ego in nullo quidem
 capitis periculo versor, nec à tyran-
 nide interfici possum, etiam si hoc
 ipse vellem: intelligo tamen in
 hominibus me periclitari, quorum
 siue principium, siue additamentū
 me facit tyrannus, ero quicquid ipse
 voluerit. Sin autem hos perdidero,
 aut negligentius, aut mollius eorum
 causam agendo, qualis nam studio-
 sis viris esse videbor? aut quis non
 iustè interficiet, qui viros deluse-
 rim, quibus, ut à Diis petij, præpo-
 situs sum.*

γ. ἐγὼ γὰρ
 λέγω π. μ.
 τ. ε. σ. κ.
 ἢ ο.
 γ. ὑπὸ τ.
 γ. πρὸ
 γ. ἀνεδέπλω *

* que à
 Diis peti-
 tam, tri-
 buta sunt.

Tyrannorum duas esse puniendis hominibus consuetudines. Tum quomodo Tiberius, & Nero homines occiderint. Item de Phraote, & Iarcha, & poculo sapientum Indorum. Hinc seipsum noscere unumquemque oportere. Vnde illud, Χίλων δ' ἐν κρίλῃ Λακεδαιμονίων γράφει σκευτὸν. id est, Inque caua Chilon Lacedæmone, Nosce te ipsum. Tum quid faciat sapientia.

CAP. VII.

QVONIAM autem fugere mihi non licebat, quin prodicionis crimen subirem, iam ostendam. Tyrannorum mores duorum generum sunt: aut enim indicta causa homines occidunt, aut iudicio antea suppositos, ac damnatos. Sunt autem similes illi quidem calidis, promptisque belluis; hi verò mollioribus, & ignavioribus. Quòd autem utriusque molesti sint, omnibus patet. Licet autem exempla sumere, eius quidem, qui furore quodam, indictaque causa occidebat, Nero nē, alterius autem mollioris Tiberiū. Interfecit enim ille quidem eos, qui nihil tale metuebant: hic autem eos, qui iamdudum id timuerant. Ego autem deteriores illos existimo, qui iudicium fingentes, secundum leges decernere aliquid simulant, cum secundum leges nihil faciant: decernunt enim perinde atque ii, qui iudicij obseruatione non vtuntur, nomine legis abutentes in iis, qui per iracundiam agentes de alicuius morte sententiam ferunt. Nam sic interficiendo, miseris illis hoc pacto damnatis, multitudinis misericordiam auferunt; quam velut exequias præbere decet iis, qui iniuste fuerint interempti. Huius itaque tyrannidis iudiciariam quandam formam videre mihi videor, quæ tamen in iniudicatum terminetur. Nam de quibus antequam iudicium fiat, constituit quid sit agendum: eos tanquam non iudicatos iudicio subijcit: & qui tali iudicio damnatus fuerit, manifestè

A ΟΤΙ δ' ἐν τῷ μοι διαφυγεῖν τὸ οὐ μὴ παροδοῦντος δοῦναι, δηλώσαι βούλομαι τυραννίδων ἡδὴ διαταί μὲν γὰρ ἀκρίτοις ἀποκτείνουσιν· αἱ δ' ὑπαχθέντας δικαστηρίοις. ἐόικασιν δ' αἱ μὲν, τοῖς θερμοῖς τῷ ἢ ἐπιτόμοις τῶν θηρίων· αἱ δὲ, τοῖς μαλακωτέροις τὲ ἔλεγχον. ὡς μὲν δὴ χαλεπὸν ἀμφω, δῆλον πάνσι παρεσθῆγμα ποιουμένοις, τὸ μὲν ἰρμώσης, ἔλεγχον, Νέερον· τὸ δ' ὑποκαθημένης, Τιβέριον. ἀπώλλυσαν γὰρ, ὁ μὲν, οὐδ' οἰσθέντας, ὅσῃ ἐν πολλοῦ δέισαντας. ἐγὼ δ' ἠγροῦμαι χαλεπωτέρας τὰς δικάζων παροδοῦσιν, καὶ ψιφίζονται ὡς εἰς τὸ νόμον παροδοῦσιν μὲν γὰρ κατ' αὐτῶν οὐδέν· ψιφίζονται δ' ἀπὸ μηδὲν κείναντες, ὄνομα τῷ διατελοῦσι τῆς παρὰ ὀργῆς θερμοῖ νομόν. τὸ δ' ἀποθνήσκον κατεψιφισμένους, ἀφαιρεῖται τῶν ἀθλίων, καὶ τὸ παρὰ τῶν πολλῶν ἔλεγχον, ὃν ὡσπερ ἐπιτάφιστον γὰρ ἀπιφέρει τοῖς ἀδικούσιν ἀπελδοῦσι. δικαστικὸν μὲν δὴ τὸ τῆς τυραννίδος ταύτης ὅσον γῆμα· τελευτῶν δὲ μοι δοκεῖ ἐς ἀκρίτον. ὧν γὰρ πρὶν ἢ δικασθῆναι κατεψιφισαῖτο, τούτοις ὡς μὴ πῶ δεδικασμένους ὑπάγει τῇ κείσει. καὶ ὁ μὲν, ψιφισαῖτο, ἐν αὐτῇ δῆλον

σχ. τῆς ἡτ-
τοῖς

spiam
e mori
o, & a-
ama-
natura
nature-
nt: na-
quan-
utem
ibus
m nulla
natura
imi di-
quis si
n recu-
tur si
, nihil
entem;
menda-
s omni-
ihil mi-
factis,
em pla-
gnosco,
cio ut-
sis ho-
s, pu-
ois im-
o nihil
entibus
ntelligi
quidem
tyran-
si hoc
nen in
uorum
mentū
id ipse
lidero,
eorum
udio-
non
eluse-
pro-
Diu
bam, si
huit.

ὡς ὑπὸ τῆς μὴ κτ' νόμοις κρίναι-
 τος ἀπολωλέναι Φησὶν. ὅσ' ἐκλιπὼν
 τὸ δικάσασθαι, πῶς αὖ διαφύξει τὸ
 μὴ εἰ ἐφ' ἑαυτῷ ἐμφύλαται; τὸ
 δὲ καὶ ποιῶνδ' ἀνδρῶν κειμένων,
 ἐπ' ἐμοὶ νῦν ἀποδραύει W ἐμαυτῶ
 τε, κακείνων ἀγῶνα, ποῖ με τῆς γῆς
 εἰσὶν κεντρὸν δόξα; ἔσω γὰρ σὲ μὲν
 εἰρηκέναι ταῦτα, ἐμὲ δὲ ὀρθῶς εἰρη-
 μένοις πεῖθεσθαι, T δὲ, ἀπεσφά-
 χθαι. τίς μὲν ὑπὲρ διπλοίας διχί-
 τῶ τριάδε; ποῖ δὲ ὀρμίζεται; πορῶ-
 σεται ἢ ἄρα πάντα; Ἰσαλλάτην γὰρ
 χεῖ οἶμαι πάσης, ὅπως Ῥωμαῖοι
 ἔρχοισι. ἄνδρας δὲ ἠέκειν Ἰπι-
 τηδεῖοις τε, καὶ μὴ ἐν φανερά οἰ-
 κοῦντας· τουτὶ δὲ ἂν Φραῶτις τε εἴη,
 καὶ ὁ Βαβυλώνιος Θ, καὶ Ἰαρχῆς ὁ
 δεῖ Θ, καὶ Θεσπεσίων ὁ γυναῖ Θ.
 εἰ μὲν δὲ ἐπ' Αἰθιοπῶν σελοῖμι,
 πῶς ἂν, ὡς λῶσε, πρὸς Θεσπεσίωνα
 εἴποιμι; εἴτε γὰρ κρύπτωμι ταῦτα,
 ψευδολογίας ἐραστῆς δόξω, μάλ-
 λον ἢ δόλος. εἴτε ἐς ἀπαγγελίαν αὐ-
 τῷ ἴοιμι, ποιῶνδ' ἐποὶ δέησ' λόγων.
 ἐμὲ, ὡς Θεσπεσίων, Εὐφρατῆς πρὸς
 ὑμᾶς διέβαλεν, ἀ μὴ ἐμαυτῷ ζῦ-
 νοῖδα. ὁ μὲν γὰρ κομπασίω, ἔφη,
 καὶ τερατώδη με εἶη, καὶ ὑβριστὴν
 Ἰφίας, ὅπως Ἰνδῶν. ἐγὼ δὲ, πα-
 πὶ μὲν εἰμί, πρὸς δόξης τε γὰρ ἐ-
 μαυτῶ φίλων, καὶ σφαγεῖς, ἔου-
 δὲν πρὸν, καὶ τὰ ποιαῦτά εἰμι. σέφα-
 νόν τε δρετῆς, εἰ τίς ἐνταῦθα, σεφα-
 νωσόμενος ἠέκω τῶν· ἐπειδὴ T με-
 γίστοις γὰρ κτ' ἢ Ῥώμιον οἴκων οὕτως
 ἀνείλον, ὡς μὴ οἰκῆσθαι αὐτῶν ἐπ'.

A patet ab homine non secundum le-
 ges iudicante damnatum esse: qui
 autem iudicium refugerit, quoniam
 pacto euitabit infamiam, quin sese
 ipsemet damnauerit? Cum itaque
 viri tales contra me nunc positi sint,
 si contentionem mihi aduersus eos
 instantem aufugiam, quæ terra me
 crimine purum iudicabit? Suppo-
 natur enim, ea quæ dixisti rectè, ve-
 réque fuisse dicta, me verò tanquam
 verè dictis parère: hos autem, quos
 tueri debeo, supponatur interfici:
 quæ ego cum sim talis, pro secun-
 da nauigatione preces faciam? quò
 me conferam? Aut ad quem perge-
 re exoptabo? Essent enim, ut opinor,
 omnia loca, vbi Romani dominan-
 tur euitanda; veniendumque ad vi-
 ros cum mihi amicos, tum non pa-
 lam, & in aperto degentes qualis aut
 Phraotes esset, aut Babylonix rex,
 aut diuinus Iarchas, aut generosus
 Thespesion. Quòd si ad Æthiopes
 diuertendum mihi statuerim, quid-
 nam, vir optime, Thespesioni di-
 cendum erit? siue enim quæ egis-
 sem occulerem, mendaciorum a-
 mator ac seruus potius esse videbor:
 si verò hæc patefacere constitueré,
 tali opinor oratione vtendum erit.
 Me quidem, ὦ Thespesion, Euphra-
 tes apud vos calumniatus est, crimi-
 na obiiciens, quorum mihi nequa-
 quam conscius eram. Dicebat enim
 me iactatoré esse, & portentosa quæ-
 dam loquentem: Indorum præterea
 sapientix violatorem: ego autem re-
 uera nihil horum sum, proditor au-
 tem amicorum & iugulator, & perfidus,
 & alia quædam huiusmodi me
 esse fateor: adeò vt si quis pro talibus
 virtutibus coronari mereatur, ego
 me illum esse profitear, quoniam
 maximas earum, quæ Romæ sunt,
 familias ita perdiidi, vt illic dege-
 re amplius ex ipsis nemo possit.

Quòd

Quòd si hæc me dicentem audires, Demetri, erubesceres profectò : iam enim hoc ita sentio , quasi ea quæ oculis cernuntur . Quid autem , si Phraotem & me ad virum talem in Indiam fugientem ante oculos tibi ponas? Animadvertere iam nunc potes, quomodo ipsum intueri possem, aut quam causam fugæ præterere: numquid tibi præclarum videretur, si dicerem, probum iustumque antea me ad eum venisse, & animam pro amicis ponere paratum; postquam verò fuerim cum eo versatus, rem omniū quæ inter homines sunt maximè diuinam, vt vilem proiecisse? Iarchas autem ex me veniēte nihil quæreret, sed velut Æolus Vlyssē, quando prosperæ nauigationis munere abutentem, ignominiosè iussit ex insula discedere: sic ille, comitēsque, è sacro colle me depellerent, iniquum dicentes præmium pro accepto poculo me referre. Volunt enim vt quicumque ex illo bibunt, periculorum cum amicis participes sint. Et quoniam scio quàm sis in sermonibus vehemens & acutus, ô Demetri, posses has meas rationes facile confutans dicere, vt ad eos accederem, cum quibus versatus antea non essem. Sic enim forsitan bene mihi succedere fugam arbitraberis, quòd *facilius* possem apud eiusmodi homines *latere*: itaque rationem hanc quid habeat veritatis, perscrutemur. Mihi enim de illa sic videtur. Ego virum sapientem censeo nihil priuatim sui causa facturum, neq. arbitraturum quicquam ita occultè fieri posse, vt ipse saltem sibi non adsit: & siue Apollinis Pythij præceptum id fuerit, siue sapientis hominis cuiusdam se ipsum probè cognoscentis, & ob hoc sententiam hanc de omnibus in communi proferentis, siue alio quo-

A ἐρυθριάς, Δημήτειε, τούτων ἀκούων; ὁρθὸν γὰρ. πῶς οὖν, εἰ τὸ Φραώτιον ἐνδυμηθείης, καὶ μετὰ τὸν ἄνδρα τῆς Ἰνδοῦς φεύγοντα, πῶς μὲν αὐτὸν βλέψαμι; πῶς δὲ εἴποιμι ὑπὲρ ὧν φεύγω; μὴ ὡς ἀφικόμην μὲν καλὸς καὶ γὰρ ἀδελφότερος, καὶ τὸν θάνατον ὑπὲρ φίλων ἐκ ἀδύμωτος*· ἐπεὶ δὲ ζῶντων ἀδελφῶν αὐτῶν, τὸ θύοτατον τοῦ πῶς τῆς κτλ.

B ἀνδρόποις, ἀπὸ μὲν ἔρριψά σοι; ὁ δὲ Ἰαρχᾶς οὐδὲ ἐρήσεται οὐδὲν ἠκούσα, ἀλλ' ὡς ἄνθρωπος ὁ Αἰόλιος ποτὲ οὐδυσσεῖα κακῶς χησάμενος τῶν τῆς διπλοίας δώρων, ἀπὸ μὲν ἐκείνου χωρεῖν τὴν νῆσον· καὶ μετὰ δὴ πού ἀπελάττει τὸ ὄχθου, κακὸν εἰπόντες τὸ παντάλῃ γέρονε πόμα. βούλονται γὰρ τὸν εἰς αὐτὸ κύναια, καὶ κινδύνων κοινωνεῖν τοῖς φίλοις. οἶδα ὡς θνήσκεις εἰ, Δημήτειε, λόγους ζῶντων μὲν πάντας. ὁδὸν μοι δοκεῖς ἢ ποτὶ τὸ ἔρεῖν πρὸς με. ἀλλὰ μὴ παρὰ τούτοις ἴδι, ὅτι δῦδρας δὲ, οἷς μὴ πῶς ἐπέμιξας· καὶ δὲ καί σοι σοὶ τὸ ἀποδράναι· ῥᾶ γὰρ ἐκ εὐεῖδος λήθη. βασιανίζω δὲ καὶ ὁ δὲ ὁ λόγος, ὅτι τῆς πιθανοῦ ἔχει. δοκεῖ γὰρ μοι πρὸς αὐτὸν τὰ δὲ. ἐγὼ ἠγοῦμαι τὸν σοφὸν μηδὲν ἴδια; μὴδὲ ἐφ' ἑαυτὸν πρᾶττειν, μὴδὲ ἐν ἐνδυμηθείᾳ ἢ οὕτως ἀμδρῆται, ὡς μὴ αὐτὸν γοῦν ἑαυτῶν παρῆναι. καὶ εἴτε Ἀπόλλωνος αὐτῶν, τὸ Πυθιοῦ γράμμα, εἴτε ἀνδρὸς ὑγιῶς ἑαυτῶν γόντος, καὶ διὰ τῆς τῶν γῶμην αὐτὸν ποιουμένου εἰς πάντα;

δοκεῖ μοι ὁ θεὸς ἑαυτὸν γινώσκων,
 ἔπειτα πῶς ἔχων τὸν ἑαυτοῦ νοῦν,
 μήτ' ἀν' ἀπὸ πῆξαι ἔχει, ὡς πολλοὶ,
 μήτ' ἀν' ἀπαρσησάμην, ὡς ἔτροι μὴ ζῶν
 αἰχμῶν ἀπὸνται. δοῦλοι γὰρ τῶν πε-
 ραινίδων ὄντες, καὶ περὶ δουραὶ αὐ-
 τῆς ποτε τοῦ φιλοτάτοις ὥρμησαν.
 τὰ μὲν μὴ φοβερὰ δέισαντες, ἀλλ'
 χεῖρα δέισαι, μὴ φοβηθέντες. θεφία
 δὲ οὐ ζυγῶρεϊ ταῦτα. περὶ γὰρ τῶν
 Πυθικῶν Ἰππυράμματα, καὶ τὸ τῆς
^{28. ἐπιγραμῆ} Εὐριπίδου ἐπιγράμματα*, ζῶντων ἡγευμέ-
 νου περὶ τοῦ ἀνθρώπου ἐστὶ πῶς ἀ-
 πολλύσαν αὐτοῦ, ἵππῳ ἐνδυμηθῶ-
 σιν, ὡς κακὰ εἰργασμένοι εἰσίν. ἡδὲ
 γὰρ ποὺ καὶ τῶν Ὀρέση τὰ τῶν δὲ με-
 νίδων εἶδη ἀνέγραψεν, ὅτε δὴ μαί-
 νεται ἵππῳ τῆς μητρὸς νοῦς μὲν γὰρ, τῶν
 περὶ αὐτῶν κῶλυται. σωέσις δὲ, τῶν
 κείνων δοξάντων. ἡ μὲν δὲ χεῖρα
 ἔληται ὁ νοῦς, πέμπει ἡδὲ ἄνδρα
 ἢ ζῶντας ἐς πάντα μὲν ἱερά, πά-
 σας δὲ ἀγμάς, πάντα δὲ τεμένη,
 πάντα ἢ ἀνθρώπων ἡδὲ, κροτῶσά τ'
 ἢ ἀδουσα. ἐφυμνήσας δὲ αὐτῶν ἔκα-
 θύδοντι παρὶ τῶν χερῶν δὲ φημι
 ἐκ τῆς τῶν ὀνειρόν δῆμου. ἡ δὲ ἐς
 φαῦλα ὀλιθήσῃ ἢ τῆς νῆς σάσις, ἐκ
 ἐκ τῆς τῆς ζῶντας, οὔτε ὄμμα ὀρδόν
 ἐς ἀνθρώπων πινὰ ἀφείναι, οὔτε τὸ
 ἀπὸ ἐλβυδέρας γλώττης φθέρμα. ἱε-
 ρῶν τ' ἀπελαυῆ, ἔτι δὲ ἀχέας οὐδὲ
 γὰρ χεῖρα ἀφῆν ζυγῶρεϊ ἐς τὰ ἀγάλ-
 ματα, ἀλλ' ἵπποκώπῃς ἀίροντας, ὡς
 περὶ τοῖς ἐπανατεινομένοις ἄ νόμοι.
 Ἰξίσησι ἢ αὐτοῖς ἔομιλου παντὸς,
 καὶ δῆμα τοῖς καθύδοντας. ἢ ἀ μὲν

A cunque modo se res habeat, mihi
 sapientis esse videtur se ipsum no-
 scere, & sui ipsius mentem habe-
 re præsidem; neque terrefieri ab iis,
 quæ plerique timent, neque rursus
 audere quicquam aggredi eorum,
 quæ ceteri absq. rubore vlllo, vere-
 cundiâque, attentant. Qui enim ty-
 rannis inseruiunt, sibi etiam ami-
 cissimos prodere conantur, timen-
 tes, ea quæ verè timenda non sunt,
 quæ verò timere oporteret, non
 metuentes. talia verò uti fiant, non
 concedit sapientia: quæ præter Py-
 thium epigramma, Euripidis quo-
 que sententia laudat: putantis con-
 scientiam esse, quæ homines pu-
 niat, cum se malè operatos fuis-
 se recogitant, eadem enim furia-
 rum pœnas apposuit Orestis, quan-
 do aduersus matrem insanit. Mens
 enim agendarum rerum domina
 est: conscientia verò quæ menti
 videntur. Quapropter si mens ope-
 ra bona eligit facienda, consci-
 tia virum mittit ad omnia sacra,
 per omnes vicos, per omnia Deo-
 rum templa, ad omnes hominū spe-
 cies: & plaudens, canensque ipsum
 vbique laudat: dormienti quoque
 eidem assistens, præclarum chorum
 è somniorum domo illi circomponit.
 si ad aliqua delicta seditio-
 sa mens prolabitur, non sinit con-
 scientia talem hominem rectis ocu-
 lis quenquam aspicere: nec expeditè
 verba proferre, à sacris quo-
 que & precibus, votisque eundem
 arceat: neque manus ad simulachra
 Deorum attollere sinit, & attol-
 lentem increpat, ac reiecit, sicuti
 leges contra rebelles fieri iubent:
 ab omni etiam hominum cœtu
 eundem exterminat, & dormien-
 tes terrefacit, & quæcunque per

diem fecerint, ea tanquam imagines audire, aut dicere arbitrantur, & ea omnia similia somniis, vanaque conscientia efficit. Debiles autem visiones & phantasticos terrores probabiles, & verè timendos ostendit. Hoc itaque pacto conscientia me redarguet, siue ad eos, qui me agnoscunt, siue ad eos, qui non cognoscunt, accesserim. Quod enim talia agens, virorum proditor sim, manifestè me & ostendisse arbitror, & ipsa veritas aperte demonstrat: quin etiam mei ipsius proditor non ero, pugnaboque aduersus tyrannum generosi Homeri carmen decantans, *Communis Mars.*

Apollonium discessisse Puteolis à Demetrio nauigaturum Romam. Tum de Aliano amico Apollonii.

CAP. VIII.

HAC oratione adeò se commotum scribit Damis, vt animi promptitudinem, audaciàmque receperit. Demetrius quoque non amplius aduersatus est Apollonio, sed illius dictis consentiens quasi diuinitus datam laudabat eius opinionem, quòd pro talibus viris audeat periclitari: philosophiam itidem collaudans, quæ ei talem audaciam præstabat. Deinde ipsos præcedens domum suam ducere voluit: verùm id recusauit Apollonius, meridiem iam instare dicens: velle autem se prima nocte Romanorum portum intrare, sicut naues facere consueuerunt: alias verò concenabimus, inquit, vbi melius sese habebunt res meæ. nunc enim vereretur ne qua aduersus te institueretur accusatio, quòd cum regis inimico cœnauisses. neque verò nobiscum ad portum descendere te volo, ne quis te mecum sermones aut arcana confilia communicasse criminetur.

A ὁρῶσι μὴ μέραν, ἔῃδη πινὰ ἀκούειν, ἢ λέγειν οἴονται, ὀνέροδην, καὶ ἀνέμια ἄ ποιεῖ τούτοις· τὰς δὲ ἀμύδρας, καὶ φαντασιώδης ποίας, ἀληθεῖς ἦδη, καὶ πιδανὰς ἔφ' ὄβυ. ὡς μὲν δὴ ἐλέγξῃ με ἢ σωέσις, ἐς εἰδότας τε, καὶ μὴ εἰδότας ἤκουσα, ἀερόδης χροῖμιεν τῆν ἀνδρῶν. δεδέχθαι μοι σαφῶς οἶμαι, ἔ ὡς φαίνῃ ἀλήθεια ἀερόδωσω ἢ οὐδὲ ἐμαυτὸν, ἀλλ' ἀγωνιοῦμαι ἀεὶ τὸν τυραννόν, καὶ τῆν χροῖμιεν Ὀμήρου ἐπειπῶν, ξυωθῆς ἐνυάλῃ.

C ΥΠΟ τούτων ὁ Δάμις τῆν λόγων, αὐτὸς μὲν οὕτω διατεθεῖναι φησιν, ὡς ὀρμῶν τῆν ἀναλαβεῖν, ἔ τάρσος. τὸν Δημήτριον ἢ μὴ ἀπογῶναι τῆν ἀνδρῶν, ἀλλ' ἐπαυτέσαιτα, καὶ ξυωθῆ μέρων οἷς εἶπεν· Ἰπιδασαί ὅ ὑπὲρ οὗ κινδυνώδης. καὶ φιλοσοφίαν αὐπῆν, ὑπὲρ ἧς καρτερεῖ ταῦτα. ἠγεῖδης τῆν αὐτοῖς, οὗ κατὰ λυών ἐτύγχανε τὸν ἢ ἀπολλώνιον παραιτούμερον τῆν δὲ, δαίλη ἦδη φαίαι. ἔ χροῖ ἀεὶ λυχῶν ἀφας, ἐς τὸν Ρωμαίων λιμῆρα ἀφείναι. τουτὶ γὰρ ταῖς ναυσὶ ταύταις νόμιμον. ξυωιτήσομεν ἢ, Ἰπιδ ἄ τῆν μα ἐχῆ. νυνὶ γὰρ ἀν ἔ κατὰ σκευαδείη ἧς αἶπα Ἰπιδ σε, ὡς ξυωιτήσαιτα τῶ τῆν βασιλέως ἐχθρῶν. καὶ μηδὲ πῶ Ἰπιδ τῆν λιμῆρος μὴ ἠμῶν ἴδι, μὴ ἔ τὸ λόγου* σε κεκοινωνηκέναι καὶ λόγου τῆν μοι* διαβάλη ἐς ἀπορρήτους βουλάς. καὶ μὴ δ.

Ξυεχώρησε μὲν δὴ ὁ Δημήτριος. ἔ-
 φειβαλὼν αὐτοῦ, ἀπὴν, μεταστρε-
 φόμενος ἔ, ἢ τὰ δάκρυα δακρυῶν.
 ὁ δὲ Ἀπολλώνιος, ἰδὼν ἐς τὸν Δάμιν, εἰ-
 μὲν ἔρρωσαι, ἔφη, ἢ παροῦς, ἀπὸ ἐ-
 γώ, βαδίσαι μεν ἀμφὸς ἐπὶ τὴν ναῦν.
 εἰ δὲ ἀδύμως ἔχης, ὄρα θεοκαταμέ-
 νην σὺ ταῦτα. Δημητρίῳ γὰρ Ξυέση
 τὸν χρόνον τῆτον, ἀνδρὶ σοί ἔ, καὶ μοι
 ἔπιπιδείω. ὑπολαβὼν δὲ ὁ Δάμις,
 καὶ πνα, ἔφη, νομιῶ ἑμαυτῆ, εἰ ποιαῦ-
 τά σου διδλεγμαίνεσ σήμερον ὑπὲρ Φί-
 λων, ἢ κοινωνίας, ἢ κινδύων, οἱ ἐπὶ
 αὐτοῦ ἠκοισιν· ἐγὼ δὲ ἀνήκωρος ἔ λό-
 γου φβύριμί σε, ἔ δακρυκινδυνώοιμί
 σου, μή πω πέρθερον κακὸς ὑπὲρ σου
 δοξαι. ὀρθῶς, ἔφη, λέγεις, ἔ ἴωμεν.
 ἐγὼ μὲν, ὡς ἔχω· σὲ δὲ γῆ με-
 σιδυάξην σαυτὸν ἐς τὸ δημοτικώτερον,
 ἢ μήτε κομαῖν· ὡς γουῦ ἔχης τε-
 βωνά τῆ ἀνταλλάττεας τουτῆ ἔ λίνε,
 ἔ τὸ ὑπόδημα ἔραυτεῖας τῆς. πὶ δὲ
 βέλετά μοι ταῦτα, γῆ λεχθῆναι.
 λῶν γὰρ ἔ πλείω καρτερῆσαι πέρ τῆ
 δίκης. οὐ δὲ βέλομαι κοινωνῆσαι μοι
 πέρ τούτων Ξυλληφθέντα. Ξυλληφ-
 θεῖς γὰρ ἀν, διαβεβλημένεσ ἔ γῆμα-
 τος. ἀλλ' ὡς μὴ φιλοσοφουῦντα μεν,
 ἔπιπιδείον ἢ ἄλλως ὄντα μοι, Ξυέ-
 πεας ἔ, ἔ ἔραυτῆχαιν, οἷς πρῆπλω.
 αἰπῆ μὲν ἠδέ ἔ μεταβαλεῖν τὸν Δά-
 μιν, τὸ τῆ Πυθαγορείων γῆμα. οὐ γὰρ
 ὡς κακίω γε αὐτὸ μθεῖναι φησιν, ἔ δὲ
 μεταγοῖς αὐτῆ. τέχνῳ δὲ ἐπαυέσας,
 ἔ ὑπῆλθεν ἐς τὸ Ξυμφέρον ἔ καιρῆ.
 δακρυκινδυνώσαντες δὲ τῆς Δικαιοαρχίας,
 τεταῖοι κατῆραν ἐς τὰς σῆβολας ἔ Θύμβειδος, ἀφ' ὧν Ξυμμεῖδος ἐς πῶ

A Eius verbis assensus Demetrius, ab-
 cunctes complexus dimisit, & con-
 uersus lachrymas abstergebat. Apol-
 lonius autem in Damidem intuens,
 Si animo vales, inquit, & sicut
 ego, audacia abundas, ambo na-
 uem ingrediamur: sin verò propter
 timorem animo deficis, tempus ad-
 huc superest hoc loco manendi.
 Commodissimè namque apud De-
 metrium vtrique nostrum amicissim-
 um versari poteris. Ad hæc re-
 spondens Damis, Quem me esse
 tunc putarim, si hodie tibi de peri-
 culorum pro amicis toleratione dif-
 ferenti cùm interfuerim, tamen so-
 lum te relinquam, & immunis à
 periculis esse velim; cùm hactenus
 nunquam timidus erga te visus fue-
 rim. Præclarè dicis, inquit Apol-
 lonius, propterea pergemus: ego
 quidem eodem quo sum habitu,
 te autem habitum magis popularem
 assumere oportet, vt neque comam
 habeas tam prolixam, & hanc la-
 cernam lintea veste permutes. Cal-
 ceamenta insuper quæ nunc habes,
 dimittere opus est. Quid autem hæc
 permutatio, conferat, ostendam.
 Nolo enim te deprehensum me-
 cum in eodem esse discrimine: Si e-
 nim vestitum mecum cōmunicares,
 futurum est vt comprehendaris quàm
 primùm. Ego autem cupio, vt non
 tanquam philosophus, sed tanquam
 amicus & familiaris me sequi vi-
 dearis. His verbis persuasus Da-
 mis, Pythagoreum habitum per-
 mutauit, non quidem ob timorem
 aut pœnitentiam vllam, & Apol-
 lonij calliditatem laudauit, quam
 temporis causa exercere necesse fuit.
 Post hæc Puteolis soluentes, cùm
 iam triduò nauigassent, ostia Ty-
 berina intrauerunt, vnde facili

Romam vsque nauigatio est. Fortè per id temporis regium gladium tenebat Ælianus, vir iamdudum Apollonij amator, cum quo in Ægypto fuerat quandoq. locutus. Is aperte nihil pro Apollonio Domitianū rogauit. neque enim eius quem gerebat magistratus ratio permittebat. Quonam enim pacto virū regis inimicum apud eundem laudare ausus esset, aut quomodo velut amicū excusare? Omnibus tamen artibus, quæ clanculum prodesse cuiq. possunt, pro Apollonio vsus est. Nam cum suum ante aduentum grauitè à calumniatorib. accusaretur Apollonius, O rex, inquit, quàm pleni sermonum inanium sunt sophistæ, quantaque est in eorum arte iactantia: qui quoniam in vita nullius boni compotes sunt, mortem appetunt: nec ipsam sponte sua venientè expectare sustinent, sed eam vi quadam ad se trahunt, eos lacescendo, qui gladios in manibus habent. Hoc ipsum, vt arbitror, Nero cum animaduertisset*, Apollonium interficere noluit. Vbi enim mortem affectate illum sensit, non veniæ gratia mortem remisit, sed illum despiciens non est dignatus occidere. Musoniu quoque Tyrrenum, multis in rebus imperio suo aduersatum in insulam relegauit nomine Tyaram. adeoque sophistas huiusmodi amant Græci, vt tunc quidem ad eius colloquio fruendum, omnes eò nauigarent: nunc autem fontis, quem fecit visendi causa, eodem omnes accedant. Nam in insula aquis carente Musonius fontè inuenit, quem Græci nunc laudib. efferunt non minus eo, quem in Helicone ab equo inuentum fabulantur.

In Reg. Cod. non subductū fuisse à Demetrio, quo minus interficeretur.

A Ρώμιω ἀνάπλους. τὸ μὲν δὴ βασιλῆον Ζίφθ, ἡ ἐπ' Αἰλιανῶν τότε. ὁ δ' ἀνὴρ οὗτος, πάλαι τὸς Ἀπολλωνίου ἦρα, ξυγεγονῶς ποτε αὐτῷ κατ' Αἴγυπτον. καὶ φανερόν μὲν οὐδὲν ὑπὲρ αὐτοῦ πρὸς τὸν Δομετιανὸν ἔλεγε. οὐ γὰρ ξυγεγονῶς ἢ δόξη. τὸ γὰρ δοκοῦντα τῷ βασιλεῖ ἀπιχθῆσθαι, πῶς μὲν ἂν πρὸς αὐτὸν ἐπήνεσε; πῶς δ' ἂν ὡς Ἰππιδάδου ἑαυτῷ ᾤρηθήσασθαι; τεχναι μὲν ὅποσαι εἰσὶν, ἀφανῶς ἀμύουσαι, πάσαις ὑπὲρ αὐτοῦ ἐχρηστοῦσθε. ὅς γε ἔφη χροῖον* πρὶν ἠκεῖν, διεβάλλετο ὡ βασιλεῦ, ἔφη, κουφολόγον ὁ θεοφιστὴν χεῖμα, ἔλαζων ἢ τέχνη. καὶ ἐπεὶ μηδὲν χροῖον ἔσθ' ἀπολαύοισι, θανάτου γλήχον. καὶ οὐ περιμένοισιν αὐτῷ τὸ αὐτόματον, ἀλλ' Ἰππασῶνται τὸν θάνατον, σὺ καλούμενοι οὗτοῦ ἔχοντες Ζίφθ. ταῦθ' ἠγροῦμαι καὶ Νέρονα ἐνδυμηθέντα, μὴ ἀποκτεῖναι αὐτὸν. ἐπεὶ γὰρ θανάτωντα ἠδέετο, οὐ κατ' ξυπνώμιω ἐπαῖνεκεν αὐτῷ. τὸ θάνατον, ἀλλὰ καθ' ὑποψίαις ἔκτεναι. καὶ μὲν καὶ Μεσσώνιον τὸν Τυρρῆων, πολλὰ τῆ δόξη ἐνδολιθῶντα, τῆ νήσω ξυεῖραν, ἢ ὄνομα* Τύραρα. ἔ οὕτω π' ἦν θεοφιστῶν τούτων ἠήτοις Ἑλλῆνες, ὡς τὸ μὲν κατ' ξυνοισίαν αὐτοῦ, ἐσπλεῖν πάντας νυκτὶ γ', κατ' ἰσοείαν τ' κριώης. ἐν γὰρ τῆ νήσω ἀνδρῶν οὐσῆ πρὸς τὸν, ἄρημα Μουσωνίε κριώη ἐχέετο, ἡ ἀδοῦσιν Ἑλλῆνες ὅσα Ἑλικῶνι πλεῖστα ἰπταίου.

ἡ. μὴ ὑπαχθῶσαι ὑποδημησειν ἀπ. ἡ. Τύραρα, Νύραρα.

ἡ. μὴ ὑπαχθῶσαι ὑποδημησειν ἀπ. ἡ. Τύραρα, Νύραρα.

*Apollonium statim cum in urbem venit, in iudicium ductum fuisse. Tum quid secretò
Ælianus ei dixerit.*

CAP. IX.

<sup>25. εδρ
δν δ.</sup> **Τ**ούτοις μὲν * οὐκ δὴ γὰρ ὁ Αἰ-
λιανὸς τὸν βασιλέα, πρὶν ἤκειν
Ἀπολλώνιον. ἀφικομὲν δ', Ἐφωτέ-
ρον ἤπλετο. κελύξ μὲν γὰρ ἔξυλληφ-
θέντα αὐτὸν, ἀναχθῆναι ^δ. λοιδορη-
μένον δ' αὐτῷ τῶν κατηγόρων Ἐω-
θέντος, ὡς γόητι, ἔϊκανα πλὴν τέχνῳ,
ὁ μὲν Αἰλιανὸς, τῷ βασιλεῖ, ἔφη,
δικασθεῖω σαυτὸν ἔ, καὶ τὰ πούτῃ φύ-
λα πτε. ὁ δ' Ἀπολλώνιος, εἰ μὲν γόης,
ἔφη, ἐγὼ, πῶς κείνομαι; εἰ δ' κείνο-
μαι, πῶς γόης εἰμὶ; εἰ μὴ δ' ἄρα τὸ συ-
κοφαντεῖν ἰχυρὸν ἔτῳς ^{εἶ} φασιν, ὡς
μηδὲ τῶν γρητθόντων ἠπλάσῃ αὐτό.
βελτομὲν δ' ἔ κατηγόρος λέγων π' ἀ-
μαθέστερον, σὺ κέρων αὐτὸν ὁ Αἰλιανὸς,
ἐμοί, εἶπεν, ἄφες, τὸν καιρὸν τ' ἀπὸ
τ' δίκης. ἔλεγχοι γὰρ ποιήσομαι τ' τῶν
Ἐφισοῦ γνάμης ἰδίᾳ, καὶ ἐκὶ σὺ ὑμῖν.
καὶ μὲν ὁμολογῆ ἀδικεῖν, ἔξυτὴ μῆ-
σονταί ^δ σὺ τῷ δικασθεῖω λόγῳ, καὶ
σὺ ἄπει εἰρηνικῶς. εἰ δὲ ἀπλέγῃ,
δικασθὲ ὁ βασιλεῖς. ἔρηθῶν οὐκ ἐς
τὸ ἀπόρρητον δικασθεῖον, σὺ ὡ τὰ με-
γάλα ^δ ἐλέγχε), ἔ σιωπάται, χωρεῖ-
τε, ἔφη, σὺ δὲν δε, καὶ μηδεὶς ἐπακροά-
στω. δοκεῖ γὰρ τῷ βασιλεῖ τῶν. ὡς δὲ
ἐχθρόντο αὐτοί, ἐγὼ, ἔφη, ὡ Ἀπολλώ-
νιε, μείρακιον ἴω καὶ τῶν χρόνοις, οἷς
ὁ πατὴρ ἔ βασιλέως ἐπ' Αἴγυπτον ἦλ-
θε, τοῖς μὲν θεοῖς θυῶν, χρησόμενος
δ' ὑπὲρ τῶν ἑαυτοῦ τοῖ καὶ γλιάρχον μὲν
ὁ βασιλεῖς ἦγχε, ἦδη τῶν πολεμικῶν

HÆC itaque regi ante aduentum
Apollonij narrauit Ælianus.
Cum autē deuenisset, ad prudentiora
aggressus est. Iussit enim comprehen-
sum hominem ad se duci. Cumque
illū accusator grauiter calumniaretur,
eumque incantatorem, ac ma-
lis artibus imbutum assereret, Iudi-
cio, inquit Ælianus, regio teipsum
ac res istius seruato. Apollonius au-
tem, Si ego, inquit, incantator
sum, quomodo ad iudicium veni?
B sin autem veni ad iudicium, quomo-
do incantator sum? nisi calumnia-
tores tantas vires habere dixeris, vt
ab incantatoribus etiam vinci non
possint. Cum ad hæc insolentiùs a-
liquid dicere accusator pararet, cō-
pescens ipsum Ælianus, Mihi, in-
quit, concede, quod ante iudicium
tempus datur. Ego enim sophistæ
mentem seorsum tentabo. Quod si
C iniuste quippiam fecisse confitebitur,
auferentur orationes forenses,
& tu iudiciariæ causæ victor abi-
bis: sin ille suæ defensionis causa
obiectis criminib. contradicet, tunc
regis de illo iudicium erit. Post hæc
in secretiorem quendam locum se-
cedens Ælianus, vbi de causis gra-
uioribus iudicia exercebantur. Di-
scedite omnes, inquit, nemóq. inter-
sit: sic enim regi visum est. Postea
D verò quàm ambo relictī sunt, Ego,
inquit, Apolloni, admodum adhuc
adolescens eram, quando imperato-
ris pater in Ægyptum venit Diis sa-
crificaturus, tecumque de suis maxi-
mis rebus consulturus: & tunc tribu-
ni militum dignitate apud regē fun-
gebar, erámque iam tum rei bellicæ

peritus : tu verò me tanta familiaritate complexus es, vt dum rex ciuitatibus iura diceret, tu mihi seorsum, & quisnam essem, & quo vocarer nomine, & quo patre natus essem, referres : quin etiam hunc ipsum, quem nunc gero magistratum, mihi prædixisti, qui multis quidem esse maximus, summumque humanorum bonorum esse videatur : ego autem maximam molestiam & præcipuum infortunium esse iudico. Sum enim difficilis tyrannidis custos, attamē si eam fefellerim, Deos timeo, quòd benevolentia tibi sim affectus, iam ostendi ; nam quòd amare te nunquam destiti, ex quo primùm, vt dixi, te cognoui, nec vnquam desinam, quoad eius temporis meminero, nunc dicere non attinet : sed cum te his criminibus, quæ falsò tibi accusator obiicit, liberare cupiam, propterea tecum secretò colloqui institui, vt auderes meis omnibus rebus fidenter vti ; præscire etiam qualis in te esset regis animus. Quid enim de te iudicaturus sit, nescio. Est autem ita dispositus, vt contra te ferre sententiam cupiat : vereatur autem, ne falsis de causis id fecisse videatur. Et primò quòd homines consulares à se alienandi causa fueris criminatus. Vult enim quæ facienda minime sunt, ea secundum iustitiæ numeros fecisse videri. Neque verò oportet benevolentiam & animi mei affectum erga te manifestum fieri. Si enim remissius aliquid me sentire de te suspicaretur, vter nostrum citius esset periturus, nescio. Ad hæc Apollonius, Quoniam aperte, inquit, inter nos loqui possumus, & quæcunque habes in animo protulisti, mihi quoque itidem facere iustum arbitror. Communicasti namque mecum de rebus tuis, perinde

A εἶδ' ὅτι. σὺ δ' ἔγωγε τί μοι ἐπιτηδείως εἶχες, ὡς χρηματίζοντος ἔβασιλέως τῆς πόλεως, ἀπολαβὼν με ἰδίᾳ, ποδαπὸς ἔειπεν λέγειν, καὶ ὅ, τι μοι τὸ ὄνομα, καὶ ὡς ἔχω ἔπαυτος. πρὸς λέγεις δέ μοι καὶ πῶς ἔρχωμαι ταύτῃ, ἢ τοῖς πολλοῖς μεγίστη δοκεῖ, καὶ μείζων, ἢ πάντα ὁμοῦ τὰ ἀνθρώπων· ἐμοὶ δὲ ὄχλος, καὶ κακοδαμονία φαίνεται.
 B τρεανίδος γὰρ φύλαξ χαλεπῆς εἰμι. καὶ μὲν σφῆλω αὐτῷ, δέδοικα τὰ ἐν τῷ θεῶν. σοὶ δ' ὅπως δύνους εἰμι, δεδήλωκα· ὁ γὰρ εἰπὼν ἀφ' ὧν εἰρηκὰ που τὸ μῆδ' αὐτὸ πᾶσα δαί σε ἀγαπῶν, ἔσ' ἂν ἢ τὸ κείνων μεμνησθῆς. τὸ δὲ ἰδίᾳ ἐδελησάμην ἔρεσθαι σε ὑπὲρ ὧν ὁ κατήγορος ζῶντες δὴκε σόφισμα οὐ φαῦλον,
 C ὑπὲρ ζῶντος ἐμοὶ τὸ πρὸς σε γέγονεν, ὅπως παρροίης μὲν τὰ ἐπ' ἐμοὶ ὄντα, παρροίης δὲ τὰ ἐπὶ τῷ βασιλεῖ. ὅτι μὲν ψηφιεῖται ἐπὶ σοὶ, οὐκ οἶδα. διακείδ' δὲ, ὡς αἰεὶ ὁ καταψηφισσάμεν ἐπιθυμῶντες, αἰχμητοὶ γὰρ τὸ μὴ ἐπ' ἀληθείᾳ, καὶ πρὸς φασιν ἀπωλείας ὑπάτων ἀνδρῶν ποιεῖται σε. βούλεθ' μὲν γὰρ ἂ μὴ δεῖν παρροίην, αὐτὰ καταρρυθμίζων ἐς πῶς τῆς δικαίου δόξαν. δεῖ
 D δὴ καὶ μοι πλάσματος, ἔορμης ἐπὶ σε. εἰ γὰρ ὑποψεταιί με ὡς ἀνιόντα, ἔτι οἶδ' ὅπότῃρος ἡμῶν ἀπολείται δαίτην. πρὸς ταῦτα ὁ Ἀπολλώνιος, ἐπεὶ ὑγιῶς, ἔφη, διαλεγομένη, ἔορμῶν καρδία ἴσθ' σὺ τε εἰρηκας, ἐμοὶ τε εἰπεῖν δικαίῳ· φιλοσοφεῖς τε ὑπὲρ τῶν σεαυτοῦ πραγμάτων, ὡς ὁ σφόδρα

σφόδρα μοι ξυδιατέμναντες, καὶ
 νῆ Δία οὕτω φιλανθρώπως πρὸς ἡ-
 μαῖς ἔχας, ὡς ξυγκινδυνώβειν ἡγεῖ-
 σθαι μοι, λέξω τὸν ἑμαυτῆ νοῦ.
 ἔμοι γὰρ ἀποδράναι μὴ ἔω ὑμαῖς ἐς
 πολλὰ μέρη τῆς γῆς, ἀ μὴ ὑμῶν ἀ-
 κροᾶται, ἀλλ' ἀνδρας τε ἀφικέσθαι
 ἑφοῖς, καὶ ἑφωτέροις, ἢ ἐγὼ θεοῖς
 τε δεραπύβην ξυὸ ὀρθῶ λόγῳ βα-
 δίσαντας ἐς ἔθνη ἀνθρώπων θεοφιλε-
 σέρον, ἢ Ἐὐκταῦδα. ἀλλ' οἷς οὔτε
 εὐδξίς, οὔτε γραφὴ οὐδεμία. δι' αὐ-
 τὸ γὰρ ἢ μὴτε ἀδικεῖν, μὴτε ἀδικεῖ-
 σθαι, δικαστηρίων οὐ δέονται. δείσας
 γὰρ πρὸς τοῦ λαβεῖν αἰτίαν, ἢ φύγω
 μὴ αὐτὸς πλὴν ἀπολογία, ἀπόλοι-
 τὸ γὰρ ἢ εἰ ἐμοῦ κινδυνώοντες, ἢ κω
 ἀπολογισοῦμαι. ὑπὲρ γὰρ ὧν ἀπολο-
 γείσθαι με δεῖ, φράζε.

*Quibus accusatus criminibus Apollonius fuerit: tum quid euenerit Aristidi ob inuidiam
 pulso ab Urbe.*

CAP. X.

Αἱ μὲν ἰδέαι τῆς γραφῆς, ποι-
 κίλαι τε, ἔφη, καὶ πλείους καὶ
 γὰρ πλὴν ἐδήτα διαβάλλοις, ἢ πλὴν
 ἄλλω διαίταν, καὶ τὸ ἐστὶν ὑφ' ὧν
 πρὸς σκωεῖσθαι σε καὶ τὸ εἰ ἐφέ-
 σω ποτὲ ὑπὲρ λοιμοῦ γρηῖσαι. διει-
 λέχθαι δὲ ἢ καὶ βασιλέως, τὰ μὲν
 ἀφ' αὐτοῦ, τὰ δὲ ἐφ' ἀνδρῶν. τὰ δὲ ὡς
 θεὸν ἀκούσαντα. τὸ δὲ ἐμοὶ μὲν ἀ-
 πιθανώτατον, γινώσκω γὰρ ὅτι μηδὲ
 τὸ τῶν ἱερέων* αἷμα ἀνέχῃ, τῶ δὲ
 βασιλεῖ πιθανώτατον, διαβάλλεται
 φασιν ἐς ἀγρὸν βαδίσαντά σε πρὸς
 Νερέαν, τεμεῖν αὐτῷ παῖδα Ἀρκάδα,

χ. ἱερῶν

A atque ij, qui diutissimè versati mecū
 sunt: & per Iouem ita amicè cras er-
 ga me dispositus, vt etiam pericula
 simul subire videam te paratū: pro-
 pterea ego quoque mentem meam,
 consiliūmq. omne tibi adaperiam.
 Mihi quidem à vobis fugere in di-
 uersas terrarum partes licuit, quarū
 nec nomina quidem audita vobis
 sunt, venissémq. ad viros sapientes,
 & me ipso sapientiores, qui recta ra-
 tione deos colunt, eósq. ob id ipsum
 propitios magis habēt, quàm ij, qui
 B istis in locis versantur: apud eos autē
 nulla est delatio, nulla accusatio, &
 cum iniuriam aliis non inferant, nec
 ab aliis iniuriā patiantur, nullis om-
 nino iudicijs indigent. Veritus autē
 ne proditor esse viderer, si excusatio-
 ne à me neglecta perdatur ij, qui pro-
 pter me in iudiciū sunt adducti, huc
 accessi excusationem in iudicio fa-
 cturus. De quibus autem excusatio-
 nē fieri oporteat, audire ex te cupio.

TUNC Ælianus, Accusationis, in-
 quit, capita multa sunt, atq; di-
 uersa. Nam & vestiēdi formā, & alios
 viuēdi mores calumniātur, quæretes
 quidnā sit, cur tanta veneratione di-
 gnū te iudices. obiiciunt etiam illud
 quòd Ephesi de peste responsum de-
 didisti: multa quoq; aduersus regem,
 D tum secreto, tum palā, quædam etiā,
 tanquam à Deo accepta disseruisse te
 criminātur. Aliud præterea obiiciunt
 crimen, quod mihi quidem omnium
 maximè est incredibile, qui se iam
 ne in sacris quidem, vt effundatur
 victimarum sanguis te sustinere: re-
 gi autem vehementer credibile est.
 Dicunt enim te cum Nerua simul
 in agrum exeuntem mactatum Ar-
 cadem puerum in frustra concidisse,

atq; in regis pernitiē sacrificasse, atque hoc sacrificio Neruā ad opinionem regni extulisse, eāq. noctu à vobis fuisse perpetrata, desinente iam mense. Hoc autem crimine, quoniā maximum est, aliud nullum maiore defensione indigere censemus: nam quòd nouo vtaris habitu, & quòd prænoscendi scientiam habeas, & reliqua tibi obiecta crimina omnia huc tendunt, & illa quidem, atque omnem, quæ ad hæc sequitur, iustitiam condonari tibi dicunt, *ad sacrificandum fiduciam concedi.* Opus est igitur ad hæc confutanda crimina excusationem parare. *Sit igitur eiusmodi sermo, quod regem non despicias.* Ad hæc Apollonius, Primū, inquit, quòd superbus non sim, argumentum est, quia excusationem facturus adueni. Quòd si audaciam aliquam actiones meæ prætere videntur, quasi supra tyrannides extollere me voluerim, idipsum ex hoc diluitur, qui me tibi subiecti, cum sis vir bonus, & amator mei. Nam inimico prauū videri nihil habet molestiæ: inimici namque oderunt non ob ea quæ ceteri palàm accusant, sed ob ea, in quibus priuatim læsos arbitrantur. ab amico autem accusari tanquam prauum, multò molestius est, quàm omnia quæ ab inimico accidere possunt: neque enim fieri potest, quin ipsis odiosus sit, propterea quòd prauus esse iudicetur. Visus est Æliano rectè dicere Apollonius, eūmq. bono animo esse iubēs, hanc de ipso cepit opinionē, vt nullo modo terrefieri vir ille posset, etiam si Gorgonis caput contra eum eleuaretur. Conuocans igitur viros ad hoc negocium præparatos, Iubeo, inquit, hunc vinctum in carcere detineri, quoad rex aduenisse illum certior fiat, atque ex eo audiat quæcunque mihi ab eodem dicta sunt: & hæc dicens valde

A θυομύω γε Ἰπὶ τῆ βασιλεία, καὶ ἐπα-
ραι αὐτὸν τοῖς ἱεροῖς τούτοις. περὶ
χθαί ὅ ταῦτα νύκτωρ, φθίνοντες ἤδη
ἔμιμνος. τῆτο δὴ κατηγορήμα, ἐπει-
δὴ πολλὰ μείζον, μὴ ἔτρον π ὄρ
κίεῖνο ἠγώμθα. ὁ γὰρ λαμβανόμε-
νος τῆ γήματος, καὶ τῆ δίκης, καὶ ἔπε-
μνωσκάν, ἐς τῆτο δὴ που ζυωτείνῃ.
καὶ ταῦτά γε καὶ πτω ὄρανομίαν πτω
ἐς αὐτὰ δουμά σοι φησὶ, καὶ τὸ ἐς
πτω θυσίαν θάρσος. γρη οὐ ὄρε-
σκθαῖ πτω ὑπὲρ τούτων ἀπολογία.
ἔσω δὲ σοὶ ὁ λόγος, μὴ * ὑπεροχὸν τῆ ἰ. ὑπεροχῆ
βασιλέως. καὶ ὁ Ἀπολλώνιος, τῆ μὴ
ὑπεροχῆ, ἔσω τεκμήριον σοὶ τὸ ὑπὲρ
ἀπολογίας ἀφίχθαι με. εἰ ὅ καὶ θρα-
σείως οὕτω πάμα εἶχεν, ὡς ὑπερ-
πυραυνίδας αἰρεῖται, ἀλλὰ σοὶ γε ὑπέ-
χον ἑμαυτὸν, τοιαῦτα ὄντι, καὶ ἀγαπῶν-
πὶ με. τὸ μὲν γὰρ ἐχθρὸν πονηρὸν δό-
ξαι, θάρον οὐπω. ὅ γὰρ ἐχθροὶ μι-
σοῦσιν, καὶ ἀφ' ὧν δημοσίᾳ διαβέβλη-
ταί τις, ἀλλ' ἀφ' ὧν ἰδίᾳ περὶ κέρ-
κα. τὸ ὅ περὶ ἀνδρὸς φίλου λαβεῖν
αἴπαν, ὡς κακὸς φαίνοιτο, βαρύτε-
ρον τῆτο, ἢ τὰ ἐχθρὸν ὁμοῦ πάντα.
οὐ γὰρ ἀν' διαφύγει τὸ μὴ οὐ κα-
κίνοις, δὲ ἀ κακὸς ἰὼ, ἀπηχθῆται. ἐδδ-
D και τῶ Αἰλιανῶ δὲ λέγειν. καὶ ὄρακε-
λευσάμενος αὐτῶ θάρρειν, ἐαυτῶ ἐλά-
βετο, ὡς μὴ ἀν' ἐμπλαγύτος ἔσ' ἀνδρὸς,
μήδ' ἀν' Γοργεῖν κεφαλὴ ἐπ' αὐτῶ
αἰροῖτο. καλέσας οὐ ὄρ ὄρεστετα-
μείνοις τὰ τοιαῦτα, κελδύω, ἔφη, ζυ-
νέχων ἔτρον, ἐς δὲ ὁ βασιλεὺς ἠκοντὰ τῆ
αὐτὸν μάθη, καὶ λέγοντα ὅποσα εἶρη-
κε. καὶ ἐώκει τοῖς μάλα ὠργισμένοις.
se iratum aduersus ipsum ostendebat.

ἄλλων ἢ ἐς τὰ βασίλεια, τὰ προ-
 σήκοντα τῇ δεξιῇ ἐποσάθηεν. ἐνταῦ-
 θα ὁ Δάμις ἀπομνημονεύει ἐργουθι-
 μοῖς τε, & ἀνομοῖς, τῶν ἐπ' Αἰρεΐ-
 δου ποτὲ Αἰθίωσιν. ὄσρα καὶ μὲν γὰρ
 Αἰρεΐδω ἐλαμῶν, ἐπ' ἀρετῆς
 ἔξω ἢ τείχους ἤδη ὄντι, προσελθόν-
 τα ἀρχαίων ἵνα δεῖδαι αὐτῶν
 γράφην ἢ αὐτὰ ἐπ' Αἰρεΐδω ὄσρα-
 κων· κείνος μὲν, οὔτε ἄνδρα εἰ-
 δώς, οὔτ' αὐτὸ τὸ γράφην, ἀλλὰ μό-
 νον τὸν ὑπὲρ δικαίης φόνον. χιλίαρ-
 χος ἢ τῶν σφόδρα γηλοσκόντων τὸν
 Ἀπολλώνιον, προσέπων αὐτὸς, ἤρετο
 καὶ ὑβρεῖν ὑπὲρ ὅτου κινδυνώοι τῶν
 δε, ἐκ εἰδέναί φησαντος, ἀλλ' ἐγὼ, ἐ-
 φη, οἶδα τὸ γὰρ προσκινῶν σε ὑπὸ
 ἀνδρόπων, διαβέβληκεν, ὡς ἴσον ἀ-
 ξιού μῆρον τοῖς θεοῖς. καὶ πῆς, εἶπεν, ὁ
 προσκινῶν εἰ μὲν ἐγὼ, ἐφη, ἐν Ε-
 φέσῳ, πῶς ἐπ' ὧν, ὁπότε ἡμᾶς ἰάσω
 τῶν λοιμοῦ. καλῶς ποιῶν, εἶπεν, αὐ-
 τὸς γε σὺ, καὶ ἡ σωθεῖσα Εφεσος πό-
 λιν. διὰ ταῦτ' οὐδ' ἐφη, & ἀπολογία
 ὑπὲρ σοῦ παρεσκύβηκα, ἢ σε ἀπαλ-
 λάξῃ τ' ἀπίας. ἰω μὲν γὰρ ἔξω τεί-
 χους καὶ ἡ μὲν ἀποκόψω σου τὸν αὐ-
 χένα τῶν ξίφῳ, & μὲν τὸ ξίφος, δεῖόν
 τε ἀνάγκη νομίζεσθαι σε, καὶ ὡς ἐπὶ
 ἀληθεῖσι κείνεσθαι. ποσῶν δὲ μὲν δὴ
 ἀρχαϊκότερος εἶσθαι τῶν Αἰρεΐδω
 ἐλαμῶντος. ἔλεγε ἢ ταῦτα μασι-
 μῶς τ', & Ξυπελών. ὅτι ἐκ ἀκηκοῦσι
 ὁμοῖος, διελέγετο πρὸς τὸν Δάμιν
 ὑπὲρ τῶν Δέλτα, πρὸ ὅ φασιν
 Νεῖλον χίζεσθαι.

A Deinde in regiam veniens Aelianus,
 quæ sui erant officij, ministrabat.
 Hoc loco Damis casum quendam
 contigisse memorat, partim simili-
 lem, partim dissimilem illi, qui A-
 thenis Aristidi quandoque conti-
 git. Cum enim obi virtutem vrbe
 pulsus esset Aristides, & abiens, mu-
 ros iam esset egressus, rusticus qui-
 dam illi occurrens, petiit, ut aliquam
 sententiam sibi scriberet, qua ad-
 versus Aristidem vteretur: cum ipse
 neque hominem nouisset, nec ac-
 cusationem omnino ullam, sed so-
 lum inuidia tangeretur, quod valde
 iustum esse illum audierat. Quod
 autem Apollonio contigit, hoc fuit:
 tribunus qui Apollonium optimè
 cognoscebat, cum nominatim ip-
 sum salutasset, cuius rei causa in hoc
 discrimen adductus esset, interroga-
 uit: nescire autem se respondente
 Apollonio, At ego, inquit, ille opti-
 mè scio: accusaris enim quia ab ho-
 minibus tanquam Deus venerari ex-
 petis. Et quis, inquit, Apollonium
 tantopere vnquam veneratus est? E-
 go ipse, inquit tribunus, cum adhuc
 puer essem Ephesi, quando nos à pe-
 ste liberaſti. Rectè, inquit Apollo-
 nius, & tu fecisti, & Ephesi ciuitas
 tanto malo liberata. Idcirco, inquit
 ille, defensionem pro te paravi, quæ
 te iudicio liberabit. Nam si huc ex-
 tra muros eamus, ego ceruicem ense
 amputabo, & ensẽ dimittam, & tu
 vir diuinus putaberis, & pro veris
 criminibus in iudicium vocatus. &
 in hoc multo rusticior fuit is, quàm
 qui Aristidem expellere volebat.
 Hæc autem ridens, & Apollonium
 deludens dicebat. Ille verò non au-
 dieti similis, cum Damide loqueba-
 tur de insula, quam Delta appellant,
 vbi Nilus bifariam scinditur.

Apollonium iussu Aeliani in carcerem ductum: hinc de Helena in Aegypto, & relicto à Leucothea donato Vlyssi: deque diuise quodam, qui erat in carcere.

CAP. II.

POST hæc Aelianus liberio-
 rem A-
 pollonio ad se vocato præstitit, quo-
 ad ocium esset regi illū audiendi. Sta-
 tuerat enim rex secretò prius aliqua
 cum eo loqui. Discedens igitur de
 prætorio Apollonius, & in carcerem
 vadens, Disputemus, inquit, ô Damis,
 cum his hominibus, qui nobiscū hîc
 inclusi sunt. Quid enim aliud agere
 possumus, donec tyrānus quæ petiit
 mecum loquatur? Garrulos, inquit
 Damis, & loquaces nos existimabūt,
 si eos à defensionis suæ meditatione
 dimoueamus. Absurdū præterea vi-
 detur inter viros mæstos deambula-
 re. Imò verò, inquit Apollonius, hi
 maximè colloquentibus, & consolatoribus
 indigent, si Homeri carminū
 meministi, qui dicit Helenā Aegyptia
 medicamenta in cratere miscuisse, vt
 animæ dolores dilueret. Quod ego
 nihil aliud significare puto, quàm
 Helenam cum sermones Aegyptios
 didicisset, eos mæstis hominib. nar-
 rare solitam esse, eosq. in cratere po-
 nere, id est, sermones pariter & vinū
 pro leuanda ægritudine solitā adhi-
 bere. Verisimile hoc est, inquit Da-
 mis. Siquidem ipsa in Aegyptum ve-
 niens Proteo locuta est, vel sicut Ho-
 mero placet, cum Thonis filia Poly-
 damne versata est: nunc autē in aliud
 tempus hi sermones differātur. Opus
 est enim mihi aliquid te prius inter-
 rogare. Scio, inquit Apollonius, quid
 me sis interrogaturus: scire enim cu-
 pis quid cum Aeliano locutus fuerim,
 & quæ ab illo rursus audierim, & v-
 trum crudelis erga nos, an mitis visus
 sit. Hæc sūt quæ audire cupis: deinde
 omnia vt sese habuerint, enarravit.

ΑΕΓΓΕΙ ὃ καλέσας αὐτὸν ὁ Αἰλιανός, ἐκέλευσε τὸ ἐλδύθειον οἰκεῖν δεσμωτήριον, ἐς' αὐτὴν γρήταί χολή, ἔφη, τῷ βασιλεῖ. Ξυγνέας γάρ σοι ἰδίᾳ πρὸς τὸν βάλει. ἀπὴλθε μὲν τῷ δικαστηρίῳ. ἔπειτα δὲ ἐλθὼν ἐς τὸ δεσμωτήριον, διαλεγώμεθα, ἔφη, Δάμι, τοῖς σύνταυτα. τί γὰρ αὐτὸ ἄλλο πρᾶττοι πῶς τὸν χρόνον τῆτον, ὃν διαλεξεται μοι ὁ τυραννος, ὑπὲρ ὧν δεῖται; ἀδολέγας, εἶπεν, ἠγήσονται ἡμᾶς, ἡ κηκρωμένη αὐτῶν, ὧν ἀπολεγῶσιν. καὶ ἄλλως, ἀποπὼν περπατεῖν ἐς ἀνθρώποις ἀθύμως ἔχοντας. καὶ μὲν τούτοις μάλιστα δεῖ, ἔφη, τῶν διαλεξομένων τε, καὶ θεραπεύσοντος. εἰ γὰρ σύνθυμη δειῖς τὰ τῷ Ομηρῶ ἐπι, ἐν οἷς Ομηρος πρὸς Ἐλκύω φησὶ τὰ ὄξυ Αἰγυπίου φάρμακα οἰνοχοεῖν ἐς τὸν κρατῆρα, ὡς τὰ ἄχρη τῷ ψυχῆς ἀποβρέχοιτο. δοκῶ μοι τῷ Ἐλκύω λόγους Αἰγυπίοις ἐμαθοῦσαν, ἐπάδην τοῖς ἀθύμοις ἐν τῷ κρατῆρι, ἰωμύλιον αὐτῶν λόγῳ τε δάμιξ, καὶ οἶνον. εἰκὸς μὲν, εἶπεν, εἰ πρὸς Αἰγυπίων τε ἦλθε, καὶ ὠμίλησε τῷ Γροτῆϊ, ἢ ὡς Ομηρῶ δοκεῖ, Πολυδάμνη ξυγεγύετο τῇ τῶ Θῶν. νυνὶ δὲ ἀναβεβλήσων οὔτοι. δεομαι γὰρ ἔρεσθαι σε. οἶδα, ἔφη, ὃ με ἐρήση. τῶν γὰρ τοῖς λόγοις, οἱ γεγόνασί μοι πρὸς τὸν ἄνδρα, καὶ ἄλλα, εἶπε, ἔει φοβερός ἡ, ἢ πρᾶτος, βάλει ἀκοδοσά μοι; καὶ δὴ ληθεῖ πάντας.

παροικησας οῡ ο̄ Δάμις, ἐκ ἀπι-
 σω̄, ἔφη, καὶ πλεὺ Λευκοθέαν ποτὲ κρή-
 δεμον Οδυσσεὶ δοῦναι μὲν πλεὺ ναυῶ
 οἷς ἐπέσων, ἀναμέτρει τῆς ἐαυτῶ
 χερσὶ τῶ πελάγους. καὶ ἦ ἡμῶν ἐς
 ἀμήχανά τ' ἔσφοβερά ἐμβεβηκόων,
 θεῶν πρὸς ὑπέρχαι οἶμαι χεῖρα, ὡς μὴ
 ἐπέσοιμιν σωτηρίας πάσης. ἔπει-
 πλήτων δὲ ὁ Ἀπολλώνιος τῶ λόγῳ,
 ποῖ ἄρα τενεῖς, ἔφη, δεδιώς ταῦτα,
 καὶ μὴ πῶ γινώσκων, ὅτι σοφία μὲν,
 τὰ ζῶοντα ἐαυτῆς ἐκπλήθει πάν-
 τα, αὐτὴ δὲ ὑπὸ οὐδενὸς ἐκπλήθει-
 ται. ἀλλ' ἡμεῖς, εἶπε, παρὰ ἀξιώε-
 τον ἤκοιμιν. καὶ οὐ μόνον ἐκ ἐκ-
 πληθόμηνον ἡμας, ἀλλ' οὐδὲ ἀξιοῦ-
 τα εἶναι ὅτι ἐκπλήθει αὐτὸν. Ζωῆς
 οῡ, ἔφη, ὡς Δάμις, ὅτι τετύφωται,
 καὶ ἀνοήτως ἔχει Ζωῆμιν. πῶ δὲ οὐ
 μέλλω, εἶπε; καὶ σοὶ δὴ, ἔφη, κα-
 ταφρονητέα ἔτι τρεῖς τοσοῦτον μάλ-
 λον, ὅσῳ καὶ γινώσκεις αὐτὸν. Δια-
 λεγόμενοις δὲ αὐτοῖς ταῦτα, παρ-
 σελθὼν ἕως οἶμαι Κίλιξ, ἐγὼ, ἔφη,
 ἄνδρες, ὑπὲρ πλούτου κινδυνεύω.
 καὶ ὁ Ἀπολλώνιος, εἰ μὲν ἀφ' ὧν
 οὐ θεμιτὸν, ἔφη, πλουτῆν, οἷς, λη-
 σείας, ἢ Φαρμάκων, ἢ δὴ ἀνδρο-
 φόνα, ἢ τάφοις ἐκίνησας, ὅσοι τῶν
 πάλαι βασιλέων εἰσὶν, οἱ πολὺ χυ-
 σοῖτε, καὶ θησαυροφύλαξ οὐ κείνεσθε
 σε χεῖρ μόνον, ἀλλὰ ἔσπολωλέναι.
 ταῦτ' ἦ, πλουτὸς μὲν, ἀλλ' ἐπίρρη-
 τὸς τε καὶ ὠμός. εἰ δὲ κληρονομήσας,
 ἢ διδύσης ἐμπορείας ἐλθούτου τε,
 καὶ μὴ καπήλου, πρὸς οὕτω βαρῆς,
 ὡς ἀφελέσθαι σε νόμου χήματι τὰ

28. ἐκπλή-
 θει α.

10. ἀπὸ ῥη-
 τῆς π

28. ὑπὲρ ὧ.

A Gaius, inquit Damis, non incredi-
 bile mihi nunc videtur inquit, Leu-
 cotheam quandoque vittam Vlyssi
 dedisse post nauim alligatam, ex qua
 dependens propriis manibus mare
 metiebatur. Nobis enim terribili-
 bus quibusdam & horrendis diffi-
 cultatibus implicitis, Deorum ali-
 quis manum porrexit, ne penitus
 omnium salute destitueremur. Hæc
 eius dicta increpans Apollonius,
 B Quorsum, inquit, hæc tua verba ten-
 dunt? aut quid talia metuis? neque
 adhuc agnoscis quod sapientia cun-
 cta stupefacit, quæ ipsam intelli-
 gunt: ipsa verò à nullo stupefit? Ve-
 rumenimvero, inquit Damis, nos ad
 hominem venimus omni prudentia
 vacuum, & qui non solum propter
 nos non obstupescat, sed nihil esse
 putet omnino quod stupefacere ip-
 sum possit. Agnoscis igitur, inquit A-
 pollonius, ô Damis, illum superbia
 furere, dementemque esse? Intellego,
 C inquit ille, quid enim prohibet? Tibi
 igitur Apollonius omnia tyranni di-
 cta, factaque contemnenda sunt; atque
 eò magis, quò melius ipsum agnoscis.
 Dum talia secum loquerentur, quidam
 Cilix, ut ex habitu apparebat, ad eos
 veniens, Ego, inquit, ô viri, propter di-
 uitias in vitæ discrimen adductus sum:
 & iure forsitan, inquit Apollonius. Si
 enim ex nefariis operibus diuitias cõ-
 parasti, velut latrociniiis, aut venefi-
 ciis homines interficiendo, aut effo-
 diendo regum sepulchra, ubi magni
 D thesauri plerunque conduntur, con-
 sentaneum est, te non solum in iudi-
 cium vocari, sed maximis affectu sup-
 pliciiis interfici. His enim modis diui-
 tiarum quidam parantur, sed nefandarum, sce-
 lestiarumque putari debent. Sin verò ex
 hereditatibus, aut liberali mercatu-
 ra, & non fœneratura ditatus es, quis
 est adeò peruersus, ut sub legum
 prætextu conetur ea tibi auferre,
 quæ

quæ secundū leges acquisisti? Tunc ille, Eorum, inquit, quæ habeo, maxima pars ab agnatis mihi relicta, in vnam domum meam peruenit. Vtor autem diuitiis non tanquā alienis cūm meæ sint: nec rursus, vt omnino meis; nam bonis viris libenter eas communico. Accusant autem me calumniatores; quod non tyrannidis bono diuitias possideam, cūm mihi sint adiumento res nouas aduersus tyrannum moliendi, addūntque non mihi solūm, verūm etiam aliis, quos huius facinoris socios adsciuerim; opes meas facultatem suppeditare. Comparatæ autem iam quædam aduersus nos accusationes; & primò quidem quod omnes diuitiæ, si mediocritatem excedant, contumeliam pariunt, & ceruicem supra multos eleuare faciunt, & animos erigunt, nec obtemperare legib. patiuntur, & magistratus qui ad gubernandas prouincias accedunt, in caput diuitum prouocant; cūm pecuniis maximè inseruiant: & se ab eiusmodi diuitibus propter diuitiarum magnitudinem contemni arbitrantur. Ego enim cūm adhuc essem adolescens antequam talentorum centum diuitias possiderem, omnia pro ridiculis habebam, parūmque pro iis quæ tunc aderant metuebam. Postquam verò talenta quinquaginta vno die ex patrum morte mihi peruenierunt, ita mentem immutauī, quantum equorum domitores illos immutant, ex feris ac rudibus ad mansuetiores mores traducetes. Cūmque diuitiæ quotidie augescerent, multaque à terra, marique mihi afferrentur, propter timorem factus sum diuitiarum seruus, vt magnas pecunias pro custodiendis diuitiis erogarem, partim calumniatoribus tribuendo, quos talibus officiis lenire opus erat:

A κτηθέντα ὅτι καὶ νόμοις; τὰ μὲν ὄντα μοι, ὅρα πλεόνων, ἔφη, Ξυπενῶν ὅστιν, ἐς μίαν δὲ οἰκίαν ἔμελλεν ἕκει. χρωμαὶ δὲ αὐτοῖς, οὐθ' ὡς ἑτέρον, ἐμὰ γὰρ· οὐθ' ὡς ἐμοῖς, κοινὰ γὰρ πρὸς τοὺς ἀγαθοὺς ὅστι μοι. διαβάλλουσι δὲ ἡμᾶς ^Θ συκοφάνται, μὴ ἐπ' ἀγαθῶν ἢ τυραννίδος ἐκτίθηται ἢ πλεῖστον. ἐμοὶ δὲ γὰρ νεώτερα πειρομένην ^B πρῶτην, ἐφόδιον ἀν' ἡμέρας αὐτὸν ἑτέρω τε, ὅπως πρῶτον ἰσχυρῶς ἀν' οὐ σμικρὸν τὰ μὰ ἔη. μεμανθυμένα δὲ ἤδη καθ' ἡμῶν αἰπία, ὡς ὑβριζομένην ἕκει πᾶς ὁ ὑπὲρ τὸ μέτρον * πλεῖστος, ὁ δὲ ὑπὲρ τοῦ πολλοῦ, τὸν ἀχρεῖα ἴσῃσι, καὶ τὸ φρόνημα ἐγείρει, νόμοις τε οὐκ ἐὰν πείθεσθαι, ^C τὸν δὲ ἔχοντες, οἱ ἐς τὰ ἔθνη φοιτῶσι, μόνον οὐκ ἐπὶ κόρησι παῖσι δουλουμένοις τοῖς χημάσιν, ἢ ὑπερφροντας αὐτῶν ^C διὰ πλεῖον ἰσχυρῶς πλούτου· ἐγὼ δὲ, μειράκιον μὲν ὢν, πρὶν οὐσίας ἐχέον τὸν ταλάντων ἐκτίθηται, κατὰ γὰρ ἡγεύμενος πάντα, καὶ σμικρὰ ὑπὲρ τῶν ὄντων ἐδεδίχην. ἐπεὶ ὅταν ταλάντα μοι πεντακόσια ἐπὶ μιᾶς ἡμέρας ἐχέοντο, τελευτήσαντος ἐπ' ἐμοὶ τῆς πρὸς πατρὸς θεοῦ. τοσοῦτον ἢ γνώμη μετέβαλεν, ὅσον οἱ καταρπύοντες τῶν ἰππῶν, καὶ μεταβάλλοντες ^D * ἀπαυδύτης ἢ καὶ ἀκολάσου ἡδου. ἐπιδιδόντος δὲ μοι τῆς πλούτου, καὶ τὰ μὲν, καὶ γῆς, τὰ δὲ, ἐκ θαλάσσης φέροντος, οὕτως τὴν ἐδουλώθει ὑπὸ τῶν πρὸς αὐτὸν θεοῖς; ὡς ἀπαντλεῖν τῆς οὐσίας· τὸ μὲν, ἐς τοὺς συκοφάντας, οἷς ἔδει μελιτήσθαι τῆ ἀπομαγαλαλία πάντη.

τὸ δὲ, ἐς τοὺς δέχοντας, ὡς ἰχθὺς
 πρὸς τοὺς ἰπτιβουλόντας εἶη μοι.
 τὸ δὲ, ἐς τοὺς ξυγκνεῖς, ὡς μὴ φθο-
 νοῖεν τῷ πλούτῳ. τὸ δὲ, ἐς τοὺς δού-
 λους, ὡς μὴ κακίοις γίγνοιτο, ἀμε-
 λείδαι φάσκοντες. ἐβουλοῦτο δὲ μοι
 καὶ ἀγέλη φίλων λαμπερά. θεω-
 ρῶντες γὰρ οὗτοί μοι, τὰ μὲν, αὐτοὶ
 ἔδρων. τὰ δὲ μοι πρὸς ἄλλους. ἀλλ' ὅ-
 μως οὕτω μὲν χαρῶσάντες Ϟ
 πλοῦτον, οὕτω ἢ ἀσφαλῶς τειχισά-
 μθοι, κινδυνώμενοι πρὸς αὐτὰ νῦν.
 Ἐ οὕτω δὴλον, οὐδ' εἰ τὸ σῶμα ἀ-
 θῶοι μῦθοι μῦθοι.

A partim magistratus gerentibus im-
 pertiendo, ut cōtra insidiatores mu-
 nitus essem: partim agnatis, affini-
 būsque largiendo, ne mihi diuitias
 inuiderent. Quinetiam seruis non-
 nullis donabam, ne deteriores fic-
 rent, si negligi se penitus animad-
 uerterent. Pascebam etiam greges a-
 micorum præclaros: qui imminen-
 tia pericula præuidentes, partim il-
 lis occurrebant, partim mihi præ-
 nuntiabant. At tamen cū hoc mo-
 do diuitias circumuallassem, easque
 tam tutis mœnibus sepsissem, ea-
 rum causa in hoc discrimen addu-
 ctus sum: neque satis adhuc explo-
 ratum nobis est, an incolumi cor-
 pore simus euasuri.

Oratio consolatoria Apollonij ad eos qui vnà erant in custodia, iussu Domitiani, ut
 scilicet tolerarent, quoniam Deorum esset inuentum tolerantia, & id genus multa:
 de que vitius, quæ natura inerant Domitiano. CAP. XII.

ΚΑΙ ὁ Ἀπολλώνιος, θάρρῳ, ἔφη Ϟ
 γὰρ πλεονεξία σῶματός ἐστιν ἡ
 ἔχῃς. δέδεσμαι μὲν γὰρ δι' αὐτὸν ἀνήσθ' δέ
 σε ἀπολυόμενος οὐ μόνον ἔδεσμαι
 εἰς τὰδε, ἀλλὰ καὶ τῆς θεραπεύειν τοὺς
 συκοφάντας τε, καὶ τοὺς δούλους, οἷς δι'
 αὐτῶν ἵπτεκιστο. ἑτέρου δ' αὖ φήσαν-
 τος γραφίῳ φεύγειν, ἐπειδὴ θυῶν ἐν
 Τάραντι, οὗ ἦρχε, μὴ προσέθηκε
 ταῖς δημοσίαις δὴχῃς, ὅτι Δομεπα-
 νός Ἀθηνᾶς εἶη παῖς, οὐ μὲν ὀνήθης,
 ἔφη, μὴ ἀν' ἑὴν Ἀθηνᾶν τεκεῖν, ἄρ-
 δένον οὖσαν Ϟ αἰεὶ χρόνον ἠγνόησ' δ'
 οἶμαι, ὅτι ἡ θεὸς αὐτῇ Ἀθηνᾶίῳις
 ποτὲ δράκοντα ἔτεκε. καθεῖρκετο ἵς
 ἰπτιβουλῶν αἰπῶν. χαλεπὸν ἐν Ἀκαρ-
 νανίᾳ πρὸς τὰς ἐκβολὰς ἔχει Ἀχελῷος
 ἔχων, πρὸς τὰς Ἐχινάδας ἐν

A D hæc Apollonius, Confide, in-
 quit: nam pro corpore fideiuf-
 fores habes diuitias: illarum enim
 causa in carcere detineris: sed non
 ita multò post dimittêris, non solūm
 his vinculis solutus, & liber, verūm
 etiam labore ac solitudine, quæ te
 seruos ac calumniatores diuitiarum
 metu colere cogebat. Cū vero a-
 lius propterea se accusatum quere-
 retur, quod Tarenti, vbi dominaba-
 tur, sacrificans publicis precibus non
 addiderat, Domitianum Palladis fi-
 lium esse. At enim, inquit, arbitraba-
 ris fortasse Palladem non peperisse,
 cū semper habita sit virgo. Ignora-
 bas autem (ut opinor) Deam ipsam
 draconem quandoque Atheniensibus
 peperisse. Alius autē hac de causa
 in carcere tenebatur. Habebat enim
 agellum in Acarnania secus Acheloi
 fluminis ostia: ipse vero parua sca-
 pha nauigās insulas, quæ Echinades

appellantur, circumuehebatur, & A ex iis vnam contemplatus, quæ con-
 tinenti dudum coniuncta fuerat, ar-
 boribus vitibusque eam conseruit,
 domumque habitationi sufficientem
 in ea cõstruxit, aquam ex continenti
 deducens, quæ affatim insulæ suffi-
 ceret. Ex hoc itaque accusatus est,
 quasi non purus à furore esset A-
 carnan, quòdque scelestorum ope-
 rum sibi conscius, ex alia terra tan-
 quam ab eo polluta secessisset; at-
 que idem faceret, quod olim post B
 interfectam matrem fecisset Alc-
 maëon Amphiarai filius, qui etiam
 Acheloi ostia sibi delegit habi-
 tanda: & quanquam idem scelus
 non perpetrasset, coniici tamen fa-
 cile posse, quædam non multum
 illi dissimilia ab ea commissa fuisse:
 ille autem nihil aliud quàm ocij,
 & quietis cupiditatem huius seces-
 sus causam fuisse dicebat: & inui-
 diam solam esse opinabatur, quæ
 accusationem contra se instituisset,
 & tunc in carcere detineret. Cùm
 plurimi eorum, qui erant in carce-
 re ad Apollonium venientes, cala-
 mitates suas deplorarent (erant au-
 tem in eo carcere fermè quinquaginta)
 & eorum aliqui agrotarent, alij
 mœrore prostrati iacerent, alij
 mortem expectare quererentur:
 quidam paruos filios, aut parentes,
 aut vxores vlulando deflerent, O
 Damis, inquit Apollonius, viden-
 tur mihi homines isti medicamen-
 to indigere, cuius antea memini-
 mus. Siue igitur Ægyptium id sit,
 siue vbique terrarum nascatur sa-
 pientia, ex hortis suis ad id com-
 ponendū radices euellentes, tente-
 mus eius saltem particulā his miseris
 præbere: *ne prius eos consiliū oppressun-
 det. Cõcedamus, inquit Damis: maximè
 namque videntur indigere. Eis itaq. in
 vnum cõuocatis, Apollonius, ô viri,*

A ἀκαπία μικρῶ διασκεψάμενος δὲ
 αὐτῶν μίαν, ἢ ξυωήθησεν ἤδη τῆ ἠπει-
 ρῶ, δένδροισί τε ὠραίοις διεφύτβυσε,
 καὶ ἀμπέλοις ἠδυοίνοις. διαίταν τε
 ἱκανὴν τῷ σώματι κατεσκευάσατο
 ἐν αὐτῇ. καὶ γὰρ ἡ καὶ ὕδωρ ἐκ τῆ
 ἠπειρῶ ἐσήγαγε, διποχεῶν τῆ νήσω. ἐκ
 τούτου ἀνέφυγε φησὶ μὴ καθαρός εἶναι
 ὁ Ακαρνᾶν εἶς. ἔργα δὲ αὐτῶ ξυ-
 νειδῶς οὐ φορητὰ, τῆ μὲν ἄλλης γῆς,
 Ἰζισαδαί τῆ, καὶ διποφοιτῶν, ὡς με-
 μασημένης ἐαυτῶ. πλεὶς δὲ Ἀλκμαίω-
 νος τῆς Ἀμφιαρέω λύσιν, διὲ μὲν τὰς
 ἐκβολὰς τῆς Ἀχελώως καὶ πλεὶς μητέ-
 ρα ὠκισεν, ἠρῆσεν αὐτὸν, εἰ μὴ καὶ ἐφ'
 ὁμοίοις, ἀλλ' Ἰππὶ χετλίοις ἴσως, καὶ οὐ
 πόρρω ἐκείνων. ὅτι οὐ τῆς ἔφασκεν,
 ἀλλὰ ἀπεραγμοσύνης ἐρῶν ἐκεῖ οἰ-
 κῆσαι. τῆ δὲ εἰς δίκας αὐτῶ πε-
 σιλῶμαι, διὰ αὐτῶ εἰρχθαι αὐτὸν. περ-
 σιόντων δὲ τῶ Ἀπολλωνίῳ πλεόντων
 ἐνδον, καὶ ὀλοφυρομένων ποιῶντα, πεν-
 τήκοντα γὰρ ποιεῖ. ὁ δὲ ἐν τῶ δε-
 σμωπείῳ τούτῳ, καὶ ὁ μὲν νοσῶν
 αὐτῶν, ὁ δὲ ἀδύμως ᾤρεσεν, ὁ δὲ
 ἐκκαρτερεῖν τῆ δαίμονος, οἷον Ἰππὶβοῶσ
 τέκνα, ἔχοντες εἶναι αὐτῶν, καὶ γὰρ
 μοις, ὦ Δάμι, ἔφη, δοκοῦσί μοι τῆ
 D Φαρμάκου δεῖσθαι ὁ ἀνδρες, οὐ κα-
 ταρχαὶ ἐπεμνήσθην. εἴτ' οὐκ Αἰγύ-
 πτιον τῆτο, εἴτ' ἐν πάσῃ τῇ γῆ φύει,
 ριζοτομούσης αὐτὸ ἑφίας ἐκ τῆ ἐ-
 αὐτῶ κήπων, περσδῶμεν αὐτῶ τοῖς ἀ-
 θλίοις τούτοις, μὴ περσδῶμεν σφᾶς ἢ
 γνώμη. περσδῶμεν ἢ δὲ ὅς ὁ Δάμις.
 εἰόχασιν γὰρ δεομένων. Συγκαλέσας
 οὐκ αὐτῶ ὁ Ἀπολλωνίῳ, ἀνδρες,

εἶπεν, **Α** κοινωνοῦντες ἐμοὶ ταυτησί
 τ' ἔργης, ἐλεῶ ὑμᾶς, ὡς ὑφ' αὐτῶν
 ἀπόλλυσθε, οὐπω εἰδότες, εἰ κατηγο-
 ρεῖα ἀπολεῖ ὑμᾶς. δοκεῖτε γὰρ μοι
 προαποκριννύμενοι αὐτῶν, ἔκαστα
 φιδέντες ἀπὸ ὑμῶν ὡς οἴεσθε θανάτου.
Β Ἐπαρρεῖν μὲν ἀδεδίκεται, δεδιδόκει δὲ
 ἀπαρρεῖτε, οὐ μὲν παροσθήκει γὰρ ἀλλ'
 ἐνδυμηθέντας **Φ** Αρχιλόχου **Ξ** Πα-
 ρείας λόγον, ὅς πλεὺν ἐπὶ τοῖς λυπηροῖς
 καρτερίαν πλημοσύνῃ καλῶν, θεῶν
 αὐτῶν φησὶν οὖσαν βύρημα ἀναφέ-
 ρειν τῶν χειρῶν τούτων ὡσπερ **Α** τέ-
 χνη τῆς ῥοδίου ὑπεραίροντες, ἐπειδὴ τὸ
 κύμα ὑπὲρ πλεὺν ναυῶν ἰσῆται, μήδ'
 ἠγεῖσθε χαλεπὰ ταῦτα, ἐφ' ἃ ὑμεῖς
 μὲν ἀκόντες, ἐγὼ δ' ἑκὼν ἤκω. εἰ μὲν
 γὰρ ξυπιδέσθε τῆς αἰτίας, ὄλοφυρ-
 τέα ἢ ἡμέρα μᾶλλον, ἐν ἧ ὁ λογι-
 σμὸς ἐς ἀδικία τ' ἢ ὡμὰ ὀρμήσας,
 ὑμᾶς ἐσφηλεσεν. εἰδὲ οὐτε σὺ τ' ἐν τῷ
Αχελώῳ ἦσόν, ὑπὲρ ὧν ὁ κατήγορος
 φησὶν, ἐρεῖς ὡκηκέναι ἔτε σὺ τ' σεαυτῶν
 πλοῦτον ἐφεδρὸν ποτε τῆ βασιλείᾳ
 σῆσαας, οὐθ' ἑκὼν σὺ τ' μὴ πρὸς Ἀ-
 θηναῖς δοκεῖν ἀφηρῆσθαι τὸν δέχοντα,
 οὐθ' ὑπὲρ ὧν ἀφίχθαι κινδυνύων ἐ-
 καστος, ἀληθῆ ταῦτα εἶπὲν φησὶ, τί βε-
 λεταί φησὶν ὁ ὑπὲρ τῶν ἐκόντων φη-
 νῶν εἶπὲν; ὅσω γὰρ τοῖς οἰκειοτάτοις
 ἐπιβοᾶσθε, ποσὸν δὲ χεῖρ ἐρρώσας μᾶλ-
 λον. ἀθλα γὰρ ποῦ τῆς πλημοσύνης
 ταύτης ἐκείνα. ἢ τὸ καθεῖρθαι δούρο
 δόνον εἶπὲν φησὶ, **Β** τὸ ἐν τῷ δεσμω-
 τηρίῳ ζῆν, ἢ δέχθαι ὧν πείσεσθε ἠ-
 γεῖσθε, ἢ καὶ καθ' αὐτὸ πμωείσθε, εἰ
Β μηδὲν ἐπ' αὐτῶν πάσχετε. ἀλλ' ἐγὼ γε

A inquit, huius habitaculi mecum
 participes, ego valde misereor ve-
 stri, quod vestra ipsorum causa pe-
 reatis, nondum scientes, an vos
 ipsa accusatio perditura sit. Nam
 apparet prius vos à vobis interfici,
 quàm ab eo, qui vos morte con-
 demnaturus est, ut putatis. Neque
 verò audere vbi timetis, aut time-
 re vbi audetis, rationi consenta-
 neum arbitror, sed Archilochi Pa-
 rij sententiæ vos iubeo meminisse;
 qui tolerantiam in rebus aduersis
 patientiam nuncupans, Deorum
 quoddam iuuentum esse dicit, ad
 huiusmodi mala perferenda, ceu
 gubernatoris artem, per quam in-
 cumbente tempestate venientium
 fluctuum impetus recipit. Nec exi-
 stimetis hæc mala esse, ad quæ vos
 quidem inuiti, ego autem volens
 accessi. Si enim causas conferre vo-
 luerimus, magis lugenda est dies il-
 la, qua ratiocinatio ad iniusta cru-
 deliâque facinora impellens vos fe-
 fellit. Sin verò tu Acheloi insu-
 lam, non ob eas causas, quos ac-
 cusator affert, coluisse te dices: tu
 verò diuitias tuas nunquam insi-
 dias regi tetendisse affirmabis, ne-
 que tu consultò fecisse dices, ut
 principi auferres, quin Palladis fi-
 lius haberetur, & omnes omnino
 falsa esse dicetis crimina, pro qui-
 bus in hoc discrimen adducti estis.
 Petam à vobis quid pro rebus non
 veris tanti gemitus sibi velint?
D Quantò enim vobis propinquissi-
 mos magis acclamatis, tantò vos
 oportet esse robustiores. Membra
 namque huius patientiæ sunt hæc:
 aut enim hîc detineri, & in car-
 cere viuere molestum existimatis;
 aut principium eorum, quæ vos
 passuros arbitramini, aut hanc pœ-
 nam grauem putatis, etiam si ni-
 hil ultra patiamini. Verùm ego qui

rerum humanarum naturam agnosco, rationem vos docebo medicorum cibariis dissimilem. Nam & corpori vires addit, & mori non finet. Nos homines in carcere sumus omni tempore, quod nos vitam appellamus. Ipsa enim anima corruptibili corpori alligata, multa quidem perfert, omnibus autem feruit, quaecunque in homines cadunt. Et qui primi domos inveniunt, non animaduertisse videntur, quod alio carcere se ipsos circumdarent. Nam quicumque regias habitant, ut in eis tuto degere possint, hos magis vinctos esse censemus, quam eos qui ab eisdem vincuntur. Cumque vrbes & earum moenia in memoriam redigo, videntur hæ mihi communes carceres esse, in quibus clausi detineantur mercatores, oratores, spectatores, & pomparum ductores. Quinetiam Scythas, qui in curribus vitam degunt, nihil minus, quam nos inclusos arbitror. Hister enim & Thermodon, atque Tanais ipsos circumstant, flumina haudquaquam facilia transitu, nisi glacie concreta consistant, & super caros domus ædificant, in quibus delitescentes feruntur. Et nisi puerilis valde ratio videatur, dicunt Oceanum quasi quoddam vinculum terræ circumiectum esse. Accedite poëta (vestra sunt enim quæ sum dicturus) atque his moerentibus decantate. Saturnum quoque Iouis consilio fuisse ligatum, Martem etiam Deorum omnium bellicosissimum in cælo quidem à Vulcano, in terra verò ab Aloidis vinctum fuisse. Quod si præterea cogitabimus, quam multi sapientes, ac beati, aut ab insolenti

Plato in Cratylo, de Nept.

A πῶ ἀνδροπείαν εἰδὼς φύσιν, ἀναδιδάξω λόγον ὑμᾶς οὐδὲν εἰκοτά τοῖς τῶν ἰατρῶν σίποις. Ἐ γὰρ ἰχθὺς ἐπιπῆσι, ἔ λυποθανεῖν ἐκ ἐάσε. Ἐ ἀνδροποι ἐν τῷ δεσμοτῆρῳ ἐσμὲν τὸν χεῖρον τῆτον, ὅς δὴ ὠνόμασαι βίος· αὐτὴ γὰρ ἡ ψυχὴ, σώματι φθαρτῷ ἐνδεδεῖσα, πολλὰ μὲν καρτερεῖ, δουλεύει δὲ πᾶσιν, ὅποσα ἐπὶ ἀνδροπον φοιτᾷ. οἰκία τε, οἷς ἐπένοήθη πρῶτον, ἀγνοῦσά μοι δοκοῦσιν ἄλλο δεσμοτῆρον αὐτοῖς περιβάλλοντες. Ἐ γὰρ δὴ καὶ ὅποσοι τὰ βασιλεῖα οἰκοῦσιν, ἀσφαλῶς αὐτοῖς κατεσθλασμένα, δεδέσθαι μᾶλλον τύτοις ἢ γῶμεθα, ἢ οἷς αὐτοὶ δῆσοισι. πόλις δὲ ἐνδυμούμῳ, ἔ τείχη, δοκεῖ ταῦτα δεσμοτῆρα εἶναι κοινὰ, ὡς δεδέσθαι μὲν ἀγροάζοντας, δεδέσθαι δὲ ἐκκλησιάζοντας. Ἐ θεωμούμοις αὖ, ἔ πομπαῖς πέμπονται. Ἐ Σκυθῶν, ὅποσοι ἀμαξόδοισιν, οὐ μείον ἢ μὲν δέδεν. Ἐ Ἰσροὶ τε γὰρ αὐτοῖς ὀρέζοισι, καὶ Θρῆμάδοντες, καὶ Ταναΐδες, οὐ ῥάδι ποταμοὶ ὑπεβλήσθαι, ἢ μὴ ὑπὸ τῶν κρυμῶν σῶσιν. οἰκίας τε ἐπὶ τῶν ἀμαξῶν πέπλανται. καὶ φέρονται μὲν, ἀλλ' ἐν αὐταῖς ἐπιπῆσι. εἰ δὲ μὴ μείρακιώδης ὁ λόγος, φασὶ καὶ τὸν Ωκεανὸν δεσμοῦ ἐνεκα τῆ γῆ περιβεβληθῆσαι. ἢ τε, ὡ ποικταῖ, ταυτὶ γὰρ ὑμέτερα, καὶ ῥα ψωδεῖτε πῶς τύτοις τοῖς ἀδύμοις, ὡς Κρόνος μὲν ποτ' ἐδέσθη βελαῖς τῶν Διός, Ἀρης δὲ ὁ πολεμικώτατος, ἐν ἔρεσθαι μὲν ὑπὸ Ἡφαίστου περιπῆρον, ἐν γῆ δὲ ὑπὸ τῶν Ἄλωέως ταῦτ' ἐνδυμούμοι, καὶ πολλοὶ τῶν θεῶν τῶν κακαρίων ἀνδρῶν, οἷς δῆμοί τ' ἔ

ἀσελγείς ἔδησαν, τυραννίδες δὲ πρὸς-
 πηλάκισαν, δεχόμεθα Ἐ ταῦτα, ὡς
 μὴ τῶν δεξαμένων αὐτὰ λαποίμε-
 σα. οὕτω τοὺς ἐν δεσμοῦ τῶν τὰ
 ῥηθέντα μετέβαλεν, ὡς οἴτου τὸ
 πολλοὶ ἀψαδαί, καὶ ἀπελθεῖν τῶν
 δακρύων, βλεῖται ἔπι ἐλπίδος, μὴ δὲ
 αὐτὸν παθεῖν μὴδὲ ἐν ἐκείνῳ ζυώντες.
 τῆς δὲ ὑπεραίας, διελέγετο μὲν ἐς
 αὐτὸν νοῦν ζυωτέων. ἐσπέμπε-
 ται δὲ ἴσ ἀκροατῆς τῆ διαλέξεων ὑπὸ
 τῆ Δομεπιανῆ καθεμένῳ. τὸ μὲν δὲ
 γῆμα αὐτῶν, κατηφῆς ἐδόκει, καὶ κιν-
 δυνώδην ἢ ὡς ἔφασκε μέγα. γλώτ-
 τῆς τὸ ἐκ ἀνεπιτηδύτως εἶχεν, οἷοι
 τῶν συκοφαντικῶν ἠ σπειληκότες
 οὐκ ἔρῃματῶ, ἢ δέκα. ὁ δὲ Ἀπολ-
 λώνιῳ ζυωτεῖς τῆς τέχνης, διελέ-
 γετο ἂ μὴ ἐκείνῳ παύβαινε. πο-
 ταμῶν τῶν πρὸς αὐτοῖς ἐμέμνη-
 το, καὶ ὄρεων. καὶ θηρία διήγῃ, καὶ
 δένδρα ὑφ' ὧν, ἠ μὲν, διήγοντο,
 ὅσῃ οὐδὲν ἐπέβαινον ὡς δὲ ἐκ ἐπαγῆν
 αὐτῶν ἐς λοιδορίας τῆ τυραννίδος ἐ-
 πειράτο, ὡ ταῦν, ἔφη, σὺ μὲν, ὁ, ἡ
 βούλει, λέγε. οὐ γὰρ διαβεβλήση
 γε ὑπὸ ἐμῶν. ἐγὼ δὲ, ὅποσα μέμ-
 φομαι τῶ βασιλέα, πρὸς αὐτὸν
 λέξω. ἐγγύετο καὶ ἕτερα ἐν τῶ δε-
 σμοῦ τῶν τούτων ἐπεισόδια, τὰ μὲν,
 ἠ πρὸς βλαβερὰ, τὰ δὲ, ὡς ζυω-
 πεσεν οὕτω μεγάλα, οὐδὲ ἀξία ἐ-
 μοὶ σπουδαῖσαι. Δάμις δὲ οἶμαι ὑ-
 πὸ τῆ μὴ ἀραλελοπιέναι ἢ, αὐτῶν
 ἐπεμνήσθη. τὰ δὲ γε λόγῳ ἐχόμενα, εἰσὶ
 ταῦτα. ἐσπέρα μὲν ἡ, καθεῖρητο δὲ
 ἡμέραν πέμπτην. ἠρελθῶν δὲ πρὸς

A tibus populis in carcerem detrufi
 fuerint, aut à crudelibus tyrannis
 contumeliis affecti, sic ista perfe-
 temus, vt nihil iis inferiores videan-
 tur, qui hæc non sunt perpeffi. His
 verbis adeo immutauit eos qui e-
 rant in carcere, vt eorum plerique
 cibum caperent, & lachrymas, fle-
 túsque dimitterent, speraréntq. præ-
 sente Apollonio nihil mali perpeti
 se posse. Postridie quoq. in eandem
 sententiã permulta locutus est. Sub-
 missus fuerat à Domitiano quidam
 B sermonũ auscultator, qui habitu qui-
 dem tristis, demissúsque apparebat, &
 in magno (vt aiebat) periculo con-
 stitutus. Lingua verò non admodum
 expedita utebatur, verba decem o-
 ctóve calumniatorum more conne-
 ctens. Sed cùm Apollonius fraudem
 percepisset, ea narrabat, quæ sibi
 nunquam contigerant. Flumina e-
 nim & montes prædicabat: tum ve-
 rò feras, & arbores, quarum ratio-
 ne ceteri quidem delectabantur. Ille
 C verò nihil perficiebat eorum, quæ
 concupiuerat. Postquam ille ad ob-
 iurgationes tyranni deducere tenta-
 uit Apollonium: O amice, inquit, tu
 quicquid libet audacter dicito: neq;
 enim ego calumniabor. Ego autem
 quicquid in rege dignum accusatio-
 ne iudicauerim, coram ipso proferã.
 Factum est aliud quoque in carcere
 colloquium, partim ab iis, qui cum
 eo utcunq; fors tulerat, locuti sunt:
 sed quoniam de rebus non magnis
 D memoria digni sermones fuere, id
 circo silentio prætereundum putauì.
 Damis autem (vt opinor) nihil eo-
 rum, quæ dixerit aut fecerit Apol-
 lonius prætermittere volens omnia
 scripsit, ex quibus ego illa collegi,
 quæ digna memoratu iudicauì. Cùm
 iam quinque dies in carcere inclu-
 sus fuisset Apollonius, & fortè iam
 noctis principium esset: quidam

Græcæ linguæ peritus in carcerem veniens, vbinam Tyanensis esset, interrogavit: seorsum deinde ab aliis vocato, Cras, inquit, tecum loqui rex instituit. Hoc enim ab Æliano videbatur audiuisse. Iam ego hoc scio, inquit Apollonius, tanquam arcanum, & neminem præter Ælianium id scire intelligo, quamuis in carcere sim. Tum ille, Et iam antea tibi prædictum fuit, ut peteres, si quid tibi expedire abitaris. Ut bene faciatis, inquit Apollonius, ego autem & hic, & extra eodem modo vivo. Disputo namque de iis, quæ accidunt: nullius autem rei indigeo. An etiam, inquit ille, consiliario non eges, Apolloni, qui te moneat, quo pacto regem alloqui te oporteat? Non sanè per Iouem, inquit Apollonius, nisi fortè ut adulator sim persuadere velis. Quid si quis, inquit ille, consulat, ne superbè, neu quasi regem ipsum dispiciens loquaris? Rectè consuleret, inquit Apollonius, quanquam id ipse mihi persuasi. Ego autem, inquit ille, huius rei gratia veneram. Gaudeo autem, quòd te ad hæc iam modestè præparatum conspiciam. Oportet autem ad tyranni vocem, & oris eius deformitatem te præparares. Loquitur enim grauitè, etiam si placidè, mansuetèque loqui voluerit: supercilia verò oculis superiacent: Genæ autè bili refertæ sunt, idque in eo conspicuum maximè est. Verùm hæc Tyanensis, non te perterreant: sunt enim naturæ vitia, semperque eodem modo sese habentia. Ad hæc respondens Apollonius, Vlysses, inquit, antrum ingrediens Polyphemi, cùm antea nec quantus esset, nec quibus cibus vesceretur, audisset, nec qua voce tonaret quicquam nouisset, tamen se ipsum ipsemet confirmavit, &

A ἡ δὲ δεσμοτήριον Ἑλληνικὸς ἦ Φωνὴν, ποῦ, ἔφη ὁ Τυανεύς; καὶ ἀπολαβὼν αὐτὸν, αὐρεῖον, ἔφη, διαλέξεταί σοι ὁ βασιλεὺς. Αἰλιανοῦ δὲ ταῦτα ἀκηκοέναι ἔδοκει. Ζωήμι ἢ ἦδ' ὅς τ' ἐξ ἀπορήτου. μόνου γὰρ δὴ ἐκείνους εἰδέναι αὐτό. Ἐ μὲν ἔ τῷ Ἰππὶ τῆς δεσμοτηρίου περιέρηται, ἔφη, πάν, εἰ π βούλοιο Ἰππιδείω σοι εἶ. καλῶς μὲν ποιούντες ὑμεῖς, εἶπεν. ἐγὼ δὲ, καὶ τὸν ἐν ταῦτα βίον, καὶ Ὡ * ἐνδένδε, ταυ Ὡ περιέρηται. κ. ἔξω, διαλέξομαι μὲν ὑπὲρ τῆς παραπλήοντων, δέομαι δὲ οὐδενός. οὐδὲ τῆς συμβουλεύσοντος, ἔφη, Ἀπολλώνιε, ὡς διαλέξῃ τῷ βασιλεῖ; καὶ Δί, εἶπεν, εἰ μὴ κολακίαν πείθοι. τίδ' εἰ μὴ ὑπὸ ἄλλων, ἔφη, μήδ' ὑπὸ φρονεῖν αὐτῶ; ἄριστα, εἶπε, Συμβουλεύεις*, καὶ ὡς ἐμαυτὸν πέπεικα. ὑπὸ τούτων μὲν ἦκα, ἔφη, καὶ χάρισθαι ἄριστον ἀσμένῳ σε ὄρθον Συμμέτρως. δεῖ δὲ καὶ πρὸς τὸ φθίσμα τῆς βασιλείας ἄριστον ἀσμένῳ σε, καὶ πρὸς τὸ δύστροπον τῆς περιώπου. φθίσεται μὲν γὰρ βαρὺ, καὶ περιώπως διαλέγεται. ἢ δὲ ὄφρις, ἐπίκειται τῷ τῆς ὀφθαλμοῦ ἦδ' ἐ. μέση δ' ἢ παρὰ χολῆς. ταυτὶ γὰρ μάλιστα Ἰππιφαίνε. ταῦτα, ὦ Τυανεύ, μὴ ἐπιπληθώμεθα. ἐστὶ γὰρ φύσεως μάλλ' Ὡ καὶ αἰεὶ ὅμοια. καὶ ὁ Ἀπολλώνιος, Ὀδυσεὺς μὲν τοι, ἔφη, παριῶν ἐς τὸ τῆς Πολυφήμου ἀνδρῶν, καὶ μήτε ὁπόσος ὅτι περιήκοως περιέρηται, μήδ' οἷα σιτεῖται, μήδ' ὡς βροντῆ ἢ φωνῆ, ἐξάρρησέ τε αὐτῶ,

καίτοι ἐν δ' ἄρχῃ δεισας, καὶ ἀπὴλ-
 δε τῆ ἀντροῦ, ἀνὴρ δόξας. ἐμοὶ δὲ
 δ' ἔλθειν τ' αὐταρκες, ἐμαυτὸν τε σώ-
 σαντα, καὶ εὖ ἐτάροις, ὑπὲρ ὧν
 κινδυνύω. ποιαῦτα διαλεχθεὶς πρὸς
 τὸν ἤκοντα, καὶ ἀπαγγείλας αὐτὰ πρὸς
 (W) Δάμιν, ἐκάθουδε.

A quamvis ab initio formidans, an-
 trum tamen egressus vir fortis exi-
 stimatus est. mihi quoque exire à
 tyranno est animus, & me ipsum
 sociósq; servare, pro quibus in hoc
 periculum adductus sum. Hæc ad
 eum qui ab Æliano missus fuerat
 cum dixisset, Damidi postmodum
 omnia seriò narravit: subinde som-
 no correptus dormitavit.

Quonam modo mansuefaciendi sint leones. Deque Æsopi fabula de leone agroto, &
 vulpe. Item intereundum ad Domitianum, quid cum Damide locutus fuerit A-
 pollonius.

CAP. XIII.

ΠΕΡΙ τῆ ὄρθου, γραμματεὶς πρὸς Β
 ἤκων τῶ βασιλείων δικῶν, κε-
 λυθεὶς ὁ βασιλεὺς, ἔφη, ὦ Ἀπολλώ-
 νιε, πῶς πλήθουσαν ἀγορὰν ἐς τὴν
 αὐλεῖν ἤκειν, οὐ πῶς ἀπολογησόμενον,
 ἀλλ' ἰδεῖν τέ σε ὅς τις ὧν τυχευόμενος βλά-
 λεται, καὶ ζυγνέσθαι μόνω. πρὸ οὗ,
 εἶπεν, ὑπὲρ τούτων ἐμοὶ διαλέγη; οὐ
 γὰρ σὺ, ἔφη, Ἀπολλώνιος; καὶ Δί', εἶ-
 πεν, ὁ Τυανεὺς γάρ. πρὸς πᾶνα οὗ, C
 ἔφη, ταῦτα εἶπω; πρὸς εὖ ἀξον-
 τὰς με, εἶπε. γὰρ γὰρ πῶς ὡς ἐμὲ δε-
 σμωτικῶν φοιτῶν. πρὸς ἐτάροις, ἔ-
 φη, πρὸς τούτοις γὰρ κείνοις ταῦτα.
 καὶ γὰρ τῆ ἀφίξομαι τῆ καιρῶ. νυκτὶ
 τῆ φραγγέλλων ἤλθον. ταῦτα γὰρ μά-
 λα ἐσπέρας πρὸς ἐτάροις. ὁ μὲν, δὴ
 ἀπὴλθεν. ὁ δ' Ἀπολλώνιος ἀναπαύ-
 σας ἑαυτὸν ἐπὶ τῆ κλίνης, ὑπνεν, ἔφη, D
 δέομαι Δάμι. χαλεπὴ γὰρ μοι ἡ νύξ
 γέγονεν, ἀμνηστῶν βελομυθῶ,
 ὧν φραγγέλλου ποτὲ ἤκουσα. καὶ μὲν
 ἐρηγορῶν τε, εἰ πρὸ ἐχέω μᾶλλον,
 καὶ ξυτάτην ἑαυτὸν ἐς τὸ φραγγέ-
 μέν (W), μέγα οὕτως ὄν. καὶ πῶς δὴ

CIRCA crepusculum verò, qui-
 dam regiarum causarum scri-
 ptor adueniens, iubet, inquit rex,
 Apolloni, ut quando forum po-
 pulo refertum erit, ad se in regiam
 venias; non de illatis criminibus
 facturum excusationem, sed quia te
 videre qualis sis, & solus cum so-
 lo loqui cupit. Quid igitur, inquit
 Apollonius, hæc mihi loqueris?
 An verò, inquit ille, tu es Apol-
 lonius? Certè sum, inquit, Tyanen-
 sis etiam. Cuinam igitur, inquit il-
 le, hæc dicerem? Iis, inquit Apol-
 lonius, qui me ducturi sunt. Opus
 est enim me tanquam ex carcere
 custoditum prodire. Tum ille, Hæc
 eadem, inquit, custodibus præcepi.
 Et ego, inquit Apollonius, in tem-
 pore adero: tu verò talia annun-
 cians abi. Cùmque ille abiisset, &
 iam noctis instaret principium, A-
 pollonius in lectulo recumbens, E-
 go, inquit, ὦ Damis somno indi-
 geo. Grauis enim præterita nox mi-
 hi fuit, cùm laborarem meminisse
 aliqua ex Phraote quondam audi-
 ta. At verò, Damis inquit, vigilare
 magis oportuit, tèque ad regis præ-
 ceptum preparare, cùm magnū tibi
 negocium immincat. Sed quonam

pacto, inquit, præparare me possum, cum nesciam quibus de rebus sit interrogaturus? Tum Damis, De vita, inquit, decertans tam negligenter agere videris? Certè, inquit Apollonius, negligenter. Nam & ipsam vitam negligo. Sed nunc quid ex Phraote audierim, tibi narrare volo. Erit enim sermo præsentibus rebus (ut arbitror) accommodatus. Leones, quos mansuescere volunt homines, iubebat Phraotes verberibus non cædi. Nam *iniuria accepta memores* verberibus illos fieri aiebat: nec rursus blanditiis nimiùm leniendos putabat, quia sic nimiùm superbi euaderent. Opinabatur itaque blanditias minis permistas facilius ad mores optatos illos posse deducere. Id autem ille non *pro leonibus dicebat*. (non enim pro ferarum mansuefactione solliciti eramus,) sed ut tyrânis quasi frenum quoddam iniiceret, quo si vterentur, à mediocritate nunquam aberraturos censebat. Optimè, inquit Damis, contra tyrannorum mores excogitata est ratio. Sed est etiam leo nescio quis apud Æsopum, qui ægrota- re simulans, beluas omnes capiebat, quæ ad visendum accedebant. Vulpes autem quid, inquit, huc ingrediens utilitatis capiam, ubi tutò manere nullus potest: atque exeun- tium vestigium nullum patet? At ego, inquit Apollonius, sapientio- rem utriusque vulpem iudicarem, si intus accedens capta non fuisset: sed è spelunca regrediens, suamet ostendisset vestigia. Hæc locutus somnum cœpit valde breuem. De- inde illucescente die cum Soli fa- crificasset, sicut in carcere confue- uit, omnibus qui illic interroga- bant, perbenignè respondit. Inter- ea cum forum populo repletum esset, librarius idem aduenit, iubens ut ad regis portas accederet. Ille

A *ζωταποιμίω*, ἔφη, μηδὲ ὅτι ἐρήσει εἰδώς; αὐτοχρηδίασός σου, εἶπεν, ὑπὲρ τῆς βίης; ἢ Δί, ἔφη, ὦ Δάμι. αὐτο- χρηδία γὰρ αὐτῶν χρωμαί. ἀλλ' ὅ γε ἀνεμνήσθη τῷ Φραώτου, βούλομαι διηγεῖν πρὸς σέ· χριστὸν γὰρ ἐς τὰ πα- ρόντα ἔσοι δόξῃ. ἔδυν λέοντες, οἷς πι- θασθῆσιν οἱ ἀνθρώποι, κελύβη Φρα- ώτης μήτε παύειν μνησικακεῖν γὰρ αὐ- τῶν εἰ πάμωτον μήτε δεραπύειν, ἀγε- ροῦ γὰρ ἐκ τούτου γίγνεται. Ζωὴ ἀ- πειλή ἢ μάλλον καταψώντας, ἐς δὲ ἀ- γωγὰ ἤδη ἄγαν. τῆς δ' οὐχ ὑπὲρ τῶν λέοντων, εἶπεν. ἔ γὰρ ὑπὲρ θηρίων ἀγω- γῆς ἐσσοδάρομαι, ἀλλ' ἠνίασεν ἔπι τοῖς τυράννοις διδοῖς. ἢ χρωμαί, ἐκ δὲ ἐκπέσειν ἠγάτο τῶν συμμέτρων. ἔρισα μὲν, ἔφη, ὁ λόγος ὅτι ἐς τὰ τῶν τυράν- νων ἤδη εἴρηται. ἀλλ' ἐστὶ τις καὶ πρὸ τῶν Αἰσωπῶν λέων ὁ ἐν τῷ σπηλαίῳ. Φη- σὶ δὲ αὐτὸν ὁ Αἰσωπὸς ἐνοσεῖν μὲν, δο- κεῖν δ' οὐ τῶν θηρίων, ἀ' ἐφοίτα παρ' αὐτὸν ἀπιδεῖ. πλὴν δ' ἀλώπεικα, πὶ τού- τῳ χριστόμῳ, εἶπε, ὅτι οὐ μηδὲ ἀνα- λυθὲς τις, μηδὲ δεινυτάτη ἢ ἰξίωντων ἰχθῶς; ἔ ὁ * Απολλώνιος, ἀλλ' ἐγὼ, ἔφη, ἡ. ὁ δ' Απ. ὁ φωτέρα πλὴν ἀλώπεικα ἠγούμιω δὲ, εἰ πρὸς ἡδοῦσα εἶσω, μὴ ἤλω, ἀλλ' ἔξῃλθε τῶν σπηλαίων, τὰ ἰχθὺς τὰ ἐαυτῶν δεινύσασα. ταῦτα εἰπὼν, ὑπὸν ἐσπασε κομιδῇ βραχὺ, καὶ ὅσον ἐπ' ὀφθαλμῶς ἤλθεν. ἡμέρας δὲ ὡς ἐγγύετο, πρὸς σούξάμῳ τῷ Ἡλίῳ, ὡς ἐν δεσ- ματωταίῳ εἶκος, διελέγετο τοῖς πρὸς σιοδοσιν, ὅποσα ἠερότων. ἔ οὕτως ἀγο- ρῆς πληθούσης, ἀφίγειται χρωμαί- τῶς, κελύβων ἔπι θύρας ἤδη εἶ, μὴ καὶ θάπτον, ἔφη, ἐσκληθώμι. ὁ δὲ,

εἰπὼν, ἴω μὲν, ξὺν ὀρμῇ προήλαθε. A
 πορβομένῳ δ' αὐτῷ, δορυφόροι ἐπι-
 κολουῦσιν τέταρες, πλέον ἀπέχον-
 τες, ἢ **α** Φυλακῆς ἐνεκα ὀμῆσαι
 τες. ἐφείπετο ἢ καὶ ὁ Δάμις, δεδιώς
 μὲν, ξυνοοῦσι δ' ὅμοι **β**. ἐώρων
 μὲν δὲ ἐς τὸν Ἀπολλώνιον· αὐτῷ τ' ἂν
 τ' ἄματος ἐπεβλέπετο, καὶ δὲ ἐδ-
 και ἢ ὡς τῷ εἶδῃ ἐμπληξίς. καὶ αὐ-
 τὸ ἢ ἢ κεν, ὑπὲρ ἀνδρῶν κινδύ-
 νύσσοντα, καὶ τῶν βασιλευσάντων αὐτῷ
 ὡς τ' **γ**, Ἰπτιδαίοις ἐποία τότε·
 ὡς τ' ἔως δὲ τοῖς βασιλείοις, **δ** τῶν
 μὲν, δεραπομένους ὄρων, τοὺς ἢ,
 δεραπονοτάς εἰσιόντων τὲ, καὶ ἔξιόν-
 των κτύπον, δοκεῖ μοι, ἔφη, ὦ Δάμι,
δ. εἰκάδ. βαλανείῳ ταῦτα * εἰκάσαι. τοὺς μὲν
 γ' ἔξω, εἴσω ὄρον σπύσσοντας. τοὺς
 δὲ εἴσω, ἔξω. παραπλήσιοι δὲ εἰσιν, C
ε μὲν, κίλελουμένοις, οἷσι ἄλου-
 τοις. τὸν λόγον τῆτον ἄσουλον κελεύω
 φυλάττειν, καὶ μὴ τῷ δεινῷ, ἢ τῷ δει-
 νῷ ὡς τ' ἔφην αὐτὸν, οὕτω ἢ Ἀ-
 πολλωνίῳ ὄντα, ὡς καὶ ἐς Ἰπτιδαίῳ
 αὐτῷ ἀναγεγράφται. ἰδὼν δὲ ἵνα
 μάλα πρεσβύτιον, Ἰπτιδαίῳ
 μὲν τῆ δέχαν, δὲ αὐτὸ ἢ τῆτον δέ-
 χόμενον, **ε** δεραπονοτά **ζ** βασι-
 λέα, τῆτον, ἔφη, ὦ Δάμι, οὐδὲ Σο-
 φοκλῆς πῶ πέπεικε τὸν λυπῶντα τὲ, D
 καὶ ἀγεί **η** δεσπότην ἄποφυγεῖν,
 ὃν ἡμεῖς, εἶπεν, Ἀπολλώνιε, καὶ αὐ-
 τοὶ ἠρήμια. ταῦτά τοι * καὶ ὡς τ' ἔ-
 καμεν θύραις ποιαύταις. δοκεῖ μοι,
 ἔφη, ὦ Δάμι, καὶ τὸν Αἰακὸν ὡς τ' ἔ-
 ἐν ἄδου λέγεται, Φρουρὸν ἠγεῖσθαι
 τουτωνὶ τῶν πυλῶν **θ**. τεθνεῶν γ'

A verò nihil aliud quàm eamus, in-
 quiens, alacriter processit : vaden-
 tem autem satellites quatuor seque-
 bantur longius aliquantò distantes,
 quàm ut custodiæ causa sequi vi-
 derentur. Hærebat autem illi Da-
 mis timidus quidem, sed cogita-
 bundo similis. Omnis autem popu-
 lus Apolloniū respiciebat, tum pro-
 pter habitus novitatem, tum quòd
 diuinus quidam stupor formæ esse
 videbatur. Periculum quoque, quòd
 pro viris amicis subibat, eos etiam
 qui sibi antea infensi fuerant: tunc
 amicos, benignosq; reddebat. Cùm
 ante regias fores confisteret, vide-
 rétque homines quosdam tanquam
 Deos adorari; alios autem suppli-
 ces venerabundosque coram illis
 adstare: tum ingredientum, & egre-
 dientium strepitum ingentem ani-
 maduerteret, ad Damidem conuer-
 sus, Videntur, inquit, hæc negocia
 balneis rectissimè posse comparari.
 Nam eos qui extra sunt, video in-
 trò ingredi properantes: qui verò
 sunt intus, cùm celeritate egredi
 animaduerto: ut hi quidem lauari
 volentibus, illi autem iam lotis si-
 milis appareant. Attamè sermonem
 hunc *integrum intaminatumq; serues ve-
 lim, neq; huic aut illi adscribas, cùm ita A-
 pollonij germanus sit, ut in epistolam
 quandam ab eodem relatus sit.* Cùm
 vidisset hominem iam senio con-
 fectum, magistratum quendam stu-
 diosius affectare, atque eius potiun-
 di causa quasi hominem seruum se-
 se regi submittere: huic, inquit A-
 pollonius, ô Damis, non persuasit
 Sophocles, ut agrestem dominum,
 & furiosum profugeret. Idem & de
 nobis, Apolloni, dici potest, inquit
 Damis, qui nunc ante has fores con-
 sistimus. Tunc Apollonius, Videris
 mihi, inquit, ô Damis, arbitrari
 Æacum sicut in inferno dicitur, has
 fores custodire. Mortuo namque

similis appares. Non mortuo, Damis inquit, sed morituro. Tunc Apollonius, Abiecto, inquit, animo erga mortem esse mihi videris, ô Damis: quanquam ab adolescentia mecum *satis diu sis philosophatus*. Ego autem iam te ad ipsam præparasse arbitrabar, & quam ego aciem aduersus eam struxissem, iam cognoscere. sicut enim pugnaturis & iam armatis non audacia solum opus est, verum etiam ordine quodam, qui pugnandi opportunitatem illi demonstret, pari modo philosophantibus meditanda sunt tempora, in quibus mori possunt, ne imparati, improuisi que, sed cum optima electione ad mortem ferantur. Quam autem optimo, & philosophiæ aptissimo tempore mori elegerim, si quis me velit interficere; aliâs, cum tu etiam adesses, disputauis; ac te quoque ad idem confirmare perstiti. sed de his satis.

A δὴ εἰπὼς οὐ τεθνεῶπι, ἔφη, τεθνηξο-
 μῶν δέ. Ἐὖ ὁ Ἀπολλώνιος, ἀφύης,
 εἶπεν, ὦ Δάμι, πρὸς τὸν θάνατον εἶ-
 μοι φαίνη, καὶ τοὶ ξυῶν μοι χρόνον
 ἐκ μειρακίης* φιλοσοφῶ. ἐγὼ ἢ ὥμην ^{ie. φιλοσο-}
 ᾤρεσκυβάδης τέ σε πρὸς αὐτὸν, ἔτι ^{φῶν.}
 εὖ ἐμοὶ τακτικῶς εἰδέναι πᾶσαν. ὡς
 πρὸ τῶν μαχρημῶν, ἢ ὀπλιτικῶν-
 σιν, ἐκ δὲ ψυχίας δεῖ μόνον, ἀλλὰ καὶ
 B τάξεως ἐρμηνεύουσης τοὺς καιροὺς τῆ
 μάχης· οὕτω ἢ τοὺς φιλοσοφῶσιν ἐπι-
 μητέα τῶν καιρῶν, ἐν οἷς ἀποθανοῦ-
 νται, ὡς μὴ ἀτακτοὶ, μηδὲ θανατῶντες·
 ξυὼ δέ τῃ δὲ αἰρέσει ἐς αὐτοὺς φέ-
 ροιτο. ὅτι δὲ δέ τῆς τῆς, ἔτι τῆς πρὸς
 σήκοντα φιλοσοφία καιρὸν, εἰλόμην
 ἀποθνήσκων, εἰ πρὸς ἀποκτείναν βέλοιο.
 ἑτέροις τὲ ἀπολελόγημα σοὶ ᾤρον-
 τος αὐτὸν τε σὲ διδάσκων, ἀπείρηκα.
 Ἰπὶ ποσῶτον μὲν δὴ ταῦτα.

Stupefactum Domitianum inter sacrificandum Palladi, habitu Apollonij demonium esse eum dixisse. Tum quid locuti inter se fuerint. Postremo ira concium Domitianum, insisse ut caput & barbam Apollonius attonderet. CAP. XIII.

POST QUAM regi alloquendi Apollonium ocium fuit, ij quibus mandatum fuerat, in regiam ipsum introducere. Damidem vero cum eo intrare non permiserunt. Fortè autem rex, cum Palladi nuper sacrificasset, viridi ramo coronatus, in Adonidis aula constiterat. Erat autem aula illa hortulis vndique circumdata & floribus abundabat, quos Assyrij in honorem Adonidis mysteriorum causa domi plantant. Cumque sacris adhuc intentus casu sese conuertisset,

D ΕΠΕΙ ἢ χολὴ τῶ βασιλεῖ ἐχρῆτο,
 τὰ ἐν ποσὶ διωσαμέω πάντα, ἐς
 λόβης ἀφικέας τῶ ἀνδρὶ, ᾤρητον μὲν
 αὐτὸν ἐς τὰ βασιλῆα οἱ Ἰπὶμνηταὶ τῶ
 ποσῶν, & ξυγωρήσαντες τῶ Δάμιδι
 Ἰπὶσῶν οἱ. θαλλῆ ἢ ἐφῶνον ἔχων
 ὁ βασιλεὺς, δέπ μὲν τῆ Ἀδωνῆ τεθυ-
 κῶς, ἐτύχθην ἐν αὐλῇ Ἀδωνίδος. ἢ
 ἢ αὐλῇ, ἀνδρῶν ἐτεθῆλ κήποις, ἐς Ἀ-
 δωνίδι Ἀσῦροι ποιοῦνται ὑπὲρ ὄρ-
 γῶν, ὁμωροφίους αὐτοὺς φυτῶντες.
 πρὸς δὲ τοῖς ἱεροῖς ὦν, μετεστράφη.

κὴ ἐκπλαγείς ὑπὸ τῆς εἰδοῦς τῆς ἀνδρός,
 Αἰλιανέ, εἶπε, δαίμονά μοι ἐπεισήγα-
 γες. ἄλλ' οὔτε ἐκπλαγείς ὁ Ἀπολλώ-
 νιος, καθεπτόμηνός τ' ὦν ἤκουσεν, ἐγὼ
 ᾧ, ἔφη, τῆς Ἀθηνᾶν ὠμίῳ Ἰπιμεδιῆ-
 δός σου βασιλῆϊ Σῆπον, ὃν κὴ τῆς Διο-
 μῆδους ποτὲ ἐν Τροίᾳ. τῆς γὰρ τοῖ ἀχ-
 λυῶ, ὑφ' ἧς ὁ ἀνδρῶν ποι χεῖρον βλέ-
 ποισιν, ἀφελῶσα τῆς Διομῆδους ὀφ-
 θαλμῶν, ἔδωκεν αὐτῷ θεός τ' διαγιγνώ-
 σκειν, ἔανδρας. σὲ δ' ἔγω ἢ θεὸς ἐκεί-
 νησιν, ὦ βασιλῆϊ, τίω καθεαρσιν ταύ-
 τῳ. ἢ μὲν ἔδει γὰρ ὡς αὐτῷ τῆς Ἀθη-
 νᾶν ὀρώης ἀμεινον, τοὺς τ' ἀνδρας, μὴ
 εἰς τὰ τῶν δαμόνων εἶδη τάησις. σὺ ᾧ,
 εἶπεν, ὦ φιλόσοφε, ποτὲ τίω ἀχλυῶ
 ἐκαθήρω ταύτῳ; πάλαι, ἔφη, καὶ ἔξ ὅ-
 του φιλοσοφῶ. πῶς οὖν, εἶπε, τοὺς ἐ-
 μοὶ πολεμωτάτους ἀνδρας θεοὺς ἐνό-
 μισας; κὴ τίς, ἔφη, πρὸς Ἰαρχᾶν σοι
 πόλεμος, ἢ πρὸς Φραώτῳ τοὺς Ἰν-
 δούς, οὓς ἐγὼ μόνους ἀνδρῶν θεοὺς
 τῆς ἡγεῖμαι, καὶ ἀξίους τῆς ἐπωνυμίας
 ταύτης; μὴ ἀπαγε εἰς Ἰνδοὺς, εἶπεν, ἀλλ'
 ὑπὲρ τῆς Φιλτάτου σοι Νερῶα, ἔτι τῶν
 κοινωνουῶτων αὐτῷ τῆς αἰτίας λέγε. ἀ-
 πολογεῖμαι ὑπὲρ αὐτῶν, ἔφη, ἢ ἢ μὴ;
 ἀπολογεῖ, εἶπεν, ἀδικῶν γὰρ εἰληπται.
 ἀλλ' οὐχ ὡς αὐτὸς ἀδικεῖς. ζυφδῶς
 ἐκείνω ποιαῦτα, τῆς τὸ με ἀναδίδασκε.
 εἰ μὲν * ἢ ζυφδοῖδα, ἔφη, ἀκούσαι βού-
 λῃ, ἀκουε. ἢ γὰρ ἀνὰ τῆς κρύπτοιμι;
 ὁ μὲν δὲ βασιλῆϊς, ἀπορήτων τε
 λαμπερῶν ἀκροῶσαι * ὡς, καὶ εἰς
 τὸ ζυφτεῖν τῆς ἀπωλείας τῶν ἀν-
 δρῶν ἠκει πάντα. ὅσῃ ὡς μετέωρ
 αὐτῷ ὑπὸ τῆς δόξης ταύτης εἶδεν.

28. εἰ α' ε.
 29. ἀκροῶ-
 σαι

A specie viri stupefactus, ὁ Ἄλιανέ,
 clamavit, Cur dæmonem ad me du-
 xisti? At hoc sermone nihil territus
 Apollonius, quamvis verba opti-
 mē percepisset, ὁ rex, putabam Pal-
 ladem perinde te purgavisse, atque
 olim apud Troiam Diomedem pur- *Iliad.E.*
 gavit. Nebulā enim, propter quam
 deterius videre homines solent, ab
 eius oculis abstergens dedit illi, ut
 Deos atque homines dignosceret.
 Te autem, ut video, nondum Dea
 purgavit, quanquam vehementer
 indigeres, ut ipsam Palladem, at-
 que homines etiam intueri melius
 posses; néve homines inter dæmo-
 num species collocares. Tu autem,
 ὁ philosophé, inquit rex, à tali ne-
 bula expurgatus vnquam fuisti?
 Iamdudum, inquit Apollonius, ex
 quo primū philosophari cœpi.
 Quomodo igitur, inquit rex, vi-
 ros mihi inimicissimos Deos pu-
 tasti? Imò verò, inquit Apollonius,
 quodnam tibi est bellum aduersus
 C Indos Iarcham & Phraotem, quos
 ego solos inter homines Deos cen-
 seo, & tali dignos denominatione?
 Ne traducas nos ad Indos, rex
 ait: neque enim de illis loquor,
 sed de amicissimo tibi Nerua, & iis,
 qui in eadem sunt causa, respon-
 de. Vis ne igitur, inquit Apollonius,
 excusationem me reddere? Ut li-
 bet, inquit rex. Ipse enim mihi
 iam attulisse iniuriam conuictus est.
 Tu verò consiliorum, & sententia-
 rum omnium illi conscius, quo pa-
 cto, non iniuste contra me facias
 edoce. Si ea quorum ego sum eis
 conscius audire vis, audi. Quid e-
 nim ego quod verum est celarem?
 Tum rex arcana quædam, & ad vi-
 rorum perniciem spectantia audi-
 turum se esse putans, animū ere-
 xerat. Apollonius autem vbi su-
 spenso animo regem animaduertit.
 Ego

Ego, inquit, Neruam virorum omnium modestissimum, & mansuetissimum, tibiq; bene affectu & omnino principem optimum esse cognosco: elationem verò & fastum in rebus agendis adeò perosum, vt honores etiam reformidet. eius quoque familiares, de quibus dicere te puto, Rufus, & Orphitus modesti quidem & ipsi, ac diuitiarum contemptores, & ad res agendas tardiores esse videntur. Res autem nouas contra te moliri, nec vnquam ipsi cogitauerunt, nec alteri cogitanti assensissent. His verbis rex ad iracundiam excitatus, calumniatorem igitur me contra ipsos vis redarguere, vt quos ego scelestissimos omnium, mihiq; inimicissimos agnoui, tu bonos, benignosque, & ad agendum segniores affirmes? Atqui puto, si quis eisdem de te interrogauerit fore, vt nequam dicant incantatorem, ac praestigiatores, aut impudentem, aut auarum, & legum contemptorem te esse: adeò scelestissima capita ad malum inuicem concordatis. Sed hæc omnia redarguet accusatio: cuncta enim quibus coniurastis, & pro quibus, & quando, & quæ pro hac re sacrificia fecistis: nihil minus scio, quàm qui eorundem participes interfuere. At ne his quidem verbis territus Apollonius, Turpe est, inquit, ô rex, & à legibus alienum de iis iudicare, de quibus antea sis persuasus, aut de iis ante persuaderi, de quibus iudicium sis laturus. Attamen si ita dispositus es, defensionis meæ principium accipere finito. Ego rex de me malè sentire te animaduerti, in quo maiore iniuria abs te afficior, quàm à calumniatore. Quæ enim probaturum se esse pollicitus est, tu ante, quàm audieris, credidisti. Tu

A ἐγὼ, ἔφη, Νερύαν σωφρονέστατον ἀνθρώπων οἶδα, καὶ πρῶτατον, καὶ τοῖς ἰπποδρόμοις, καὶ δρέζοντα μὲν ἀγαθόν· ἀλαβῆ δὲ οὕτω πρὸς ὄγκον πρῶτατων, ὡς καὶ τὰς πημὰς δίδουσι. Ὁ δὲ ἀμφ' αὐτὸν, Ροῦφον γὰρ που λέγεις, καὶ Ορφίτον, σωφρονες μὲν καὶ οἶδε ὧ ἀνδρες, ὅποσα οἶδα, καὶ διαβεβλημένοι πρὸς πλοῦτον· νωθεὶ ἢ πρῶτην ὅποσα ἔξει. νεώτερα ἢ οὐτ' αὐτοὶ ἐνδυμηθεῖεν, οὐτ' ἀν' ἑτέρῳ ἐνδυμηθέντι ζυγάραιον. ἀνοιδήσας ὁ βασιλεὺς ὑφ' ὧν ἠκούσε, συκοφαντῶ με οὖν, εἶπεν, ἐπ' αὐτοῖς εἶληφας, ἢν οἷς ἐγὼ μαρτυράτοις ἀνθρώπων, ἔποις ἐμοῖς ἐπιπιδῶντας ἄρον. σὺ δ' ὡς χηροὶ τέ εἰσι λέγεις, ἔνωθεὶ. καὶ γὰρ ἀν' ἀκακίοις ἠγροῦμαι ὑπὲρ σοῦ ἐσθωμένοις, μήθ' ὡς γῆς εἰ φάσαι, μήθ' ὡς ἴπης, μήθ' ὡς ἄλλων, μήθ' ὡς φιλοχρημάτου, μήθ' ὡς φρονῶν ὑπὲρ τοῦ νόμου· ἔπις, ὡς μαρὰ κεφαλαί, κακῶς ζυγέταχθε. ἐλέγξαι δὲ ἢ κατηγορεῖα πάντα. καὶ γὰρ ὅποσα ὁμῶμοι ὑμῖν, ἔπ' ὧν, ἔπ' ὅποτε, ἔπ' ἡθύσασι, οὐδὲν μείον οἶδα, ἢ καὶ εἰ πρῶτατον ἔπ' ἔκοινώνου. ὁ ἢ, οὐδὲ ταῦτα ἐπιπλάγεις, αἰχρὸν, ἔφη, βασιλεῦ, ἔπ' ἐπὶ νόμων, ἢ δικάζην ὑπὲρ ὧν πέπεισαι, ἢ πεπεισας, ὑπὲρ ὧν μὴ ἐδικάσας. εἰδὲ οὕτως ἔχας, ζυγώρησον ἐνδεδέ μοι τῆς ἀπολογίας δρέζασαι. κακῶς, ὡς βασιλεῦ, ὑπὲρ ἐμοῦ φρονεῖς. καὶ πλείω μὲν ἀδικεῖς, ἢ ὁ συκοφαντῆς· ἀ γὰρ μείν' οὐκ οἶδα, εἶπεν, ἔφη, σὺ πρὶν ἀκοῦσαι, πέπεισαι. τῆς

μὲν ἀπολογίας ὁπόθεν βούλη, δέχου. ἐγὼ δὲ ἐς ὅ, π πᾶσομαι, οἶδα, καὶ ὁπόθεν ἡδὴ παροσθήκει δέξασθαι. δέχου ἔνθεν δὲ ἕως τῶν ἀνδρῶν ὑβρεως, χυμείων τε ἀποκαίρας αὐτῶν, ἐχρήσθη, εἴτε τοῖς κακουργωτάτοις δήσας. ὁ δὲ ὑπὲρ μὲν τῆς κουραῖς, ἐλελήθην, ὡς βασιλεύς, ἔφη, πᾶσι ταῖς θριξὶ κινδυνύων. ὑπὲρ ὅ τῶν δεσμῶν, εἰ μὲν γόνυτά με ἡγή, ἔφη, πῶς δήσας; ἐ ἀνήσω γὰρ οὐ πρότερον, εἶπεν, ἢ ὕδωρ γενέσθαι σε, ἢ πῖ θηρίον, ἢ δένδρον. ταυτὶ μὲν, ἔφη, οὐδ' εἰ διωαίμην, χυοίμην ἂν, ὡς μὴ παροσθίω ποτὲ τοῖς ἐδεμίᾳ δίκη κινδυνύοντας. ὡν δὲ ὅσπερ εἰμι, πᾶσιν ὑποθήσω ἑμαυτὸν, οἷς ἂν πᾶσι τὸ σῶμα τοῦτ' ἀφίτης, ἔστ' ἂν ὑπὲρ τῶν ἀνδρῶν ἀπολογησώμαι. ὑπὲρ ὅ σου, εἶπε, τίς ἀπολογησόμενος ἔσται; χρόνος, ἔφη, καὶ θεῶν πνύμα, καὶ θεφίας ἔρως, ἢ ζυώμι.

A inquit rex, defensionem vndeunque libet ordire. Nam ego vbi consistere, & vnde incipere conueniat, iam constitui. Post hæc virum contumeliosè deludere cœpit, capillos, barbâmq; attondens, & inter sceleratos vinciri iubens. Ipse verò se tonderi videns, Oblitus, inquit, ô rex, fueram pro capillis periculum subiturum esse: de vinculis autem, si me, inquit, incantatorem esse arbitraris, quo pacto vincies? Vinciam, inquit rex, nec antea dimittam, quàm te in aquam, aut feram quampiam, aut arborem conuertêris. Ego verò, inquit Apollonius, in nulla istorum, etiam si facere possem, me conuertam, ne viros prodam sine causa in capitis periculum adductos: sed qualis nunc sim, talem suppliciis omnib. me subiiciam, quæ tibi in corpus hoc exercere libuerit, modò viros, quos nominavi, defendam. Pro te autem, inquit rex, defensionem quis parabit? Tempus, respondit ille, & Deorum spiritus, & amor philosophiæ, cui me penitus addixi.

Perbreues & Laconico more Apollonium scripsisse epistolas. Hinc de Syracusio quodam in carcerem profecto ad Apollonium: quidque vicissim locuti fuerint.

CAP. XV.

ΤΟΝ μὲν προάγων τῶν ἀπολογίας, ὅς δὲ ἐγγύετο αὐτῷ πρὸς Δομετιανὸν ἰδίᾳ, τοιόνδε διαγράφη ὁ Δάμις. οἱ ὅ βασιλεύς ταῦτα ξυνθέντες, ἀπολογησάμενος μὲν αὐτὸν φασὶ πρότερον, δέσασθαι ὅ μὲν ταῦτα, ὅτε δὴ καίρας καί πνα. Ἰπποκρίτων ἀνέπλασ, ξυτικεμένω μὲν Ἰωνικῶς, ὅ τῶν μήκος, ἀχαιεὶς ἢ βέλον) τῶν Απολλωνίου ἰκέτιω δὲ Δομετιανῶν χυμάται, πρᾶτου μύρον ἑαυτὸν τῶν δεσμῶν. Απολλωνίος ὅ, τὰς

D P R A E L V D I V M itaque defensionis priuatim coram Domitiano tale fuisse scribit Damis. Qui autem inuidiosè talia referunt, primò quidem sese defendisse Apollonium perhibent, postèrius verò ligatum, & detonsum fuisse. Epistolam quoque fingunt Ionicè quidam conscriptam, longitudine autem fastidiosam, per quam dicunt Apollonium suppliciter admodum à Domitiano petiisse, vt se vinculis liberaret. Apollonius verò testamentum

quidem suum Ionicè scripsit. Epistolam autem Ionicè compositam nullam inueni, quanquam omnes vndecunq. potui epistolas eius collegerim: neque fuit vnquam in scribèdo prolixus: nam breues & Laconico more scriptæ sunt omnes. Præterea victor causæ discessit ex foro: cur autem post latam sententiam detrusus in carcerem fuerit, posterius dicitur; si prius quid in foro egerit, quidque de tonsura disputauerit, enarrauero. Digna enim memoratu mihi talia visa sunt. Cùm iam biduò vinctus mansisset Apollonius, quidam in carcerem venit, opis ferendæ causa venire se dictitans, & de salute sua consilia afferre. Is erat genere Syracusius, Domitiani verò consiliorū omnium conscius, adeò vt Imperatoris lingua, & mens appellaretur. Is iuxta Apollonium consedit, sicut antea alterum quoque fecisse diximus: à sermone autem probabiliore exorsus est: ille namque à remotioribus, hic autem à præsentibus rebus loquendi principium sumens, O Dij, inquit, quis vnquam putasset Apollonium in carcerem detentum iri? Cui Apollonius, Idem, inquit, qui me detinet: nisi enim hoc putasset, vnquam vinxisset. Ille autem sermonem prosequens, Quis vnquam ambrosias comas tonderi credidisset? Ego, inquit Apollonius, qui eas nutriera. Quomodo autem hæc fers, inquit ille? cui Apollonius, Fero, inquit, vt decet eum, qui nec volens, nec inuitus ad hæc deuenit. Crus autem, inquit ille, quomodo hæc sustinet? Nescio, inquit Apollonius; mens enim aliis intenta est. Verùm & ad dolendum solet esse mens. Minimè verò, ait Apollonius: mens enim quæ in homine est, aut non dolebit, aut do-

A μὲν διαθήκας τὰς ἑαυτοῦ, Ἰωνικῶς ἐρμηνεύει Ἱπποκράτην. Ἱπποκράτης δὲ ἰατρικῆς ἐξυγκειμένη οὐπω Ἀπολλωνίου προσέτυχεν· καὶ τοὶ ξυμεικτικῶς αὐτῶν πλείστας. οὐδὲ μακροχρόνιον τῆς ἀνδρὸς ἐν Ἱπποκράτη ὄντων. βραχυχίμαι γὰρ, καὶ ἀπὸ σκυτάλης πάσαι. καὶ μὲν καὶ νικῶν πλεὺς αἰψάν, ἀπῆλθε τῆς δικαστηρίου. καὶ πῶς αὐτὸς ποτ' ἐδόκει μὴ πλεὺς ἀφείσαν ψῆ-^{ισ. ἰδὲ τὴν μ.}

B Φῶ; ἀλλὰ μὴ πῶς τὰ ἐν δικαστηρίῳ, ἔπ, καὶ τὰ ἐπὶ τῆς κουρῆς, καὶ ἄλλα διειλέχθη, λεγέτω πρὸς τὸν ἄξια γὰρ σπουδαίαν. δυοῖν γὰρ ἡμέραν δεδεμένον τῆς ἀνδρὸς, ἀφικνεῖται ἕως ἐς τὸ δεσμωτήριον, τὸ προσελθεῖν αὐτῷ ἐωνῆσαι φάσκων, ξυμβουλῆ δὲ σωτηρίας ἤκειν. ἰὼ μὲν δὲ Συρακούσιον ἔειπεν. Δομεπμοδὸς δὲ νοῖς τε, καὶ γλώτῃα. κα-

C δεῖτο δὲ ὡσαύτως ὁ πρὸς τὸν. ἀλλ' ὑπὲρ πιθανώτερον ἔειπεν. ὁ μὲν, γὰρ πόρρωθεν· ὅτι ἐν τῇ παρόντων ἐλῶν, ὡς θεοὶ, ἔφη, τίς αὐτὸν ἀνήθη δεῖλαι Ἀπολλωνίῳ; ὁ δὲ ἴσας, εἶπεν. οὐ γὰρ ἀνὲρ εἰ μὴ ἀνήθη, ἔδεισε. τίς δὲ ἀνὲρ τὰς ἀμβροσίας ποτὲ ἀποτμηθεῖναι χαιτάς; ἐγὼ, εἶπεν, ὁ κομῆς. Φέρετε δὲ πῶς ταῦτα; ὡς γε εἶκος, εἶπε, ἴσθι μὴθ' ἐκοισίως, μὴτ' ἀκοισίως ἐς αὐτὰ ἤκοντα. τὸ δὲ σκέλος πῶς, ἔφη, καρτερεῖ; καὶ οἶδα, εἶπεν. ὁ γὰρ νοῖς, πρὸς ἑτέροις ὄσθι. καὶ μὲν πρὸς τὸ ἀλγεῖν, ἔφη, ὁ νοῖς. οὐ μῆρου, εἶπε. νοῖς μὲν γὰρ ὄγ' ἀνδρὶ τοιαῦτα, ἢ ἐν ἀλγέσιν, ἢ τὸ ἀλ-

H h ij

ἴξιν παύσῃ. ἢ δὲ δὴ ἐνθυμείται ὁ νοῦς; A
 αὐτὸ, εἶπε, ᾧ ἐννοεῖν ταῦτα. πάλιν
 δὲ αὐτῶν τὰς χαίτας ἀνακαλυψῶντος, ἔ-
 παύσατο, ἔφη, νεανίσκε, μὴ τῷ ἐν Τροίᾳ ποτὲ
 Ἀχαιῶν εἰς χυρόμηνος ὡς σφόδρα ἄν
 μοι δοκεῖς τὰς Ἀχιλλείους κόμας ὀ-
 λοφύρασαι, Παύκλω τμηθεύσας,
 εἰ δὴ ἐτμήθησαν. ἔλεπε θυμῶν δὲ
 ἂν ἐπὶ αὐταῖς. εἰ* γὰρ τὰς ἐμας, ἐν αἷς
 ποτε πολιά τῆσαν, ἢ ἀχμῶν, ἐλεεῖς B
 Φάσκεις, ἢ ἐκ ἂν πρὸς κείνας ἔπα-
 ρες, τὰς ἠσκημένας τε, ἢ ξανθὰς; τῶ
 δὲ, ἔφαξεν Ἰππύβουλος ταῦτα ἐλέ-
 γετο, ἢ ὑπὸ ὧν ἀλγεῖ, μάδοι. καὶ νῆ
 Δία εἰ λοιδορεῖται τῶ βασιλεῖ, ὑπὸ
 ὧν πέπονθεν ἀνακοπεῖς δὲ ὑπὸ ὧν ἠ-
 κουσε. διαβέβησαι, ἔφη, πρὸς τὴν
 βασιλέα πρὸς πλάτων, μάλιστ' αἱ οἱ
 πρὸς Νερούαν, ὡς ἀδικουῦντες φάσκεις
 σιν. ἀφίκοντο μὲν γὰρ Ἰνέες ἐς αὐτὴν C
 διαβολαί, ἔλεπε τῷ ἐν Ἰωνίᾳ λόγων,
 οἷς ἀντιζῶντες τε αὐτῶν, ἔλεπε ἀπηχθημέ-
 νως εἶπας. κατὰ φρονεῖ ἢ τούτων ὡς
 φασιν, ἐπειδὴ πρὸς τὰ μείζω πα-
 ρέξωται. καὶ τοι τῶ κακείνα δια-
 βάλλοντος ἀνδρὸς ὑποδ' ἀποθήκοντος
 τῆ δόξης, οἷς, ἔφη, Ολυμπιονίκῳ εἰ-
 ρηκας, εἰ δόξης φησὶν ἀπὸ ἀδ' διαβο-
 λαῖς ἰσχύων. Ζωῖν μὲν δὲ ὡς ἐστὶν Εὐ-
 φράτης, ὃν ἐγὼ οἶδα πάντ' ἐπὶ ἐμὲ
 παρὰ πόντον. ἠδίκημα δὲ ὑπὸ αὐτῶν ἔ-
 μείζω ἔστ' αἰδομένους γὰρ ποτὲ φοι-
 τήσαν μὲν ἰσχύων πρὸς τὸν ἐν Αἰθιοπία
 γυμνοῖς, ἐς διαβολὰς μου πρὸς αὐ-
 τῶν κατέστη. ἔλεπε μὴ τῷ Ἰππύβουλος Ζυ-
 νῆκα, τάχ' ἂν ἀπὸ ἡλθον μὲν δὲ ἰδῶν τῶν

lorem sedabit. Quid autem cogitat
 mens? Hoc ipsum, inquit Apollo-
 nius, non cogitare talia. Cūque
 ille de comis abscissis iterum quære-
 ret, & orationem rursus eò flecte-
 ret, Maximum, inquit Apollonius,
 donum consecutus es, ὁ adolescens,
 quòd vnus ex Achiuis non fuisti, qui
 quondam ad Troiam expugnadam
 accedere: quàm grauitè enim tu-
 lisses Achillem Patroclo comas ton-
 dentem, si tamen totondit, quan-
 τόque dolore illarum causa fuisses
 affectus? Nam qui meas iam canas,
 & sordibus oblitus. tantopere mi-
 feraris; non video quo pacto tole-
 rare potuisses illas flauas & ornatas
 tonderi videns. Hoc autem ille in-
 sidiosè obiecerat Apollonio, vt ag-
 nosceret, pro quibus maximè dole-
 ret: & vtrum conuitia in regem ia-
 ctaret, pro iis quæ passus fuerat; in-
 certus etiam adhuc ob ea quæ au-
 dierat. De multis, inquit, apud re-
 gem accusatus es, maximè verò pro-
 pter eos qui cum Nerua tanquam
 iniusta passi (vt dicitis) exulant. De-
 lata sunt insuper querelæ de sermo-
 nibus, quos in Ionia inimicè aduer-
 sus eum locutus es: verùm hæc om-
 nia (vt aiunt) parui facit, quoniam
 propter maiora tibi irascitur, quam-
 uis hæc ipsa magnæ autoritatis vir
 detulerit. Qualem, inquit Apollo-
 nius, Olympionicem mihi narras, si
 ex eo gloriam quærit, quòd in affe-
 rendis calumniis plurimùm valeat.
 D Agnosco autem hunc esse Euphra-
 tem, quem scio aduersus me om-
 nia machinari. Sum autem ab eo-
 dem aliàs in rebus etiam grauiorib.
 perpeffus iniuriam: nam cū audis-
 set quondā me in Æthiopiā ad Gy-
 mnosophistas profecturum, apud il-
 los me calūniatus est, & nisi eius insi-
 dias præuidissem, sine taliū virorū, &
 tam sapiētum colloquio mihi fuerat

discedendum. Hæc verba Syracu-
sius admirans, An tu, inquit, mi-
noris æstimas apud regem accusari,
eidemque ex Euphratis verbis mi-
nus probari, quàm si apud Gymno-
sophistas idem tibi contingat? Cer-
tè per Iouem, inquit Apollonius.
Illuc enim discendi causa profici-
scebar, huc autem docèdi gratia ve-
nio. Et quid, inquit, est, quod do-
ceri vis? me virum bonum probum-
que esse, respondit Apollonius, hoc
enim rex nondum sciuit. At verò,
inquit ille, officium tuum est, quæ
ad te pertinent, bene disponere, i-
psūmq. ea docere, quæ si antea di-
xisses, quàm huc accederes, nun-
quam profectò vincētus fuisses. Ag-
noscens autem Apollonius Syracu-
sij verba eodem, quò regis sermo-
nes, tendentiã, qui putabat, si cum
vinculis liberasset, fore vt aliquid
contra Neruam, eiusq. comites men-
tiretur: O vir optime, inquit, si ve-
ra Domitiano loquens in carcere
vincētus detineor, quid si eidem fal-
sa dixero sum passurus? Ei enim ve-
ritas carcere digna videtur, mihi au-
tem mendacium.

A ἀνδρας. θαυμάσας οὐὶ ὁ Συρα-
κούσιⓄ (Ϝ) λόγον, εἶτ' ἔφη, ἔ δια-
βληθῆναι βασιλεῖ, μείζ(Ϝ) ἢ γῆ τῶ
ποῖς γυμνοῖς, μὴ χησὸς δὲ, ἔξ ὧν
Εὐφρατῆς καθίς δόξα; νῆ Δί, εἶ-
πεν. κῆε γὼ μαθησοῦμαιⓄ ἦα, ἐν-
ταῦτα δὲ ὑπὲρ διδασκαλίας ἦκω. ἔ
πῖ, ἔφη, διδασκούςης; τὸ εἶ) με κα-
λὸν, κἀγαθὸν ποῦτῃ δὲ ὁ βασιλεὺς ἔ-
πῶ οἶδεν, ἀλλ' ἐστὶ τὰ σεαυτοῦ δὲ δέ-
δαι. διδασκαλοῦμαι δὲ αὐ(Ϝ), ἀ καὶ
πρὶν ἐνταῦτα ἦκειν λέξας, ἐκὼ αὐ
ἐδέδης. Ξυνεῖς οὐὶ τῆς ΣυρακοῦσιⓄ
Ξυμελαῦοντος αὐτὸν ἐς (Ϝ) ὁμοί(Ϝ)
τῷ βασιλεῖ λόγον, οἰοῦμαι τὲ ὡς
ἀπαγορεύων πρὸς τὰ δεσμά, ψῦ-
σεταῖ ἡ κτῖ τῆς ἀνδρῶν ὧ βέλτε-
σε, εἶπεν, εἰ τὰληθῆ πρὸς Δομι-
C τῆανὸν εἰπὼν ἐδέδην, πῖ πείσομαι
μὴ ἀληθῆσας; ἐκεῖνῳ μὲν γῆ τὰ-
ληθῆς, δοκεῖ δεσμῶν ἄξιον, ἐμοὶ δῖ
τὸ ψῦδος.

De Pyrrhone oratore, & Demosthene. Quòque modo Apollonius cùm esset in car-
cere è compede liberatum pedem Damidi ostenderit, atque immiserit iterum. Tum
de incantationibus, & qui præcipuè illis vtantur. CAP. XVI.

HIS verbis captus Syracusius,
valde illum amabat, & tan-
quam verè philosophantem admi-
rabatur; idque sæpius verbis signi-
ficans è carcere discessit. Apollonius
verò Damidem respiciens, Intelle-
xistine, inquit, hunc Pythonem?
Vidi, inquit Damis, ipsum tibi assi-
dentem, & verbis (vt videbatur)
seducere te conantem: sed quid si-
bi velut Pythonis nomen, non in-
telligo. Fuit, inquit Apollonius, By-

D O MEN δὲ ΣυρακούσιⓄ ἀ-
γαθεῖς αὐ(Ϝ) ὡς ὑπὲρ φιλοσο-
φουῦτα, ταῦτῃ γῆ εἰπὼν ἀπῆλθεν,
ἐχώρῃ ἐκ τῆς δεσμοπωλείου. ὁ δὲ Α-
πολλωνῖος ἰδὼν ἐς τὸν Δάμιν, Ξυνεῖς,
ἔφη, τῆς ΠύθωνⓄ τούτου; Ξυνεῖμαι
μὲν, εἶπε, κἀθημένον τὲ, καὶ ὑπα-
γομένου σε. πῖ δὲ ὁ Πύθων βούλεται
σοι, καὶ πῖς ὁ τῆς ὀνόματος νοῖς, ἐκ
οἶδα. ἐγγύετο δὲ, ἔφη, Πύθων ὁ Βυ-

ζάνπⓄ ἀγαθός Φασι ρήτωρ ἔκα-
 ταπέειπεν. εἶπεν ὑπὲρ Φιλίππου τῆς
 Αμυνίου πρεσβύτων ἄρα τῶν Ελ-
 λώας ὑπὲρ τῆς δουλείας αὐτῶν,
 τῶν μὲν ἄλλοις, εἶα. ἀλλ' ἐν Α-
 θηναίοις γε αὐτοῖς, ὅτε δὴ μάλι-
 στα ρητορικῆ ἐρρώτο, ἀδικεῖσθαι τε
 ὑπὸ αὐτῶν ἐφασκε Ⓞ Φιλίππου,
 καὶ δεῖνὰ πρᾶττειν Αθηναίοις, ἔ-
 Ελλωικὸν ἐλευθερουῦντας, ὁ Πύ-
 θων ταῦτα δημηγορέων, ὡς Φασιν.
 ἀλλὰ Δημοσθένης ὁ Παιδαυθὺς, ἀν-
 τειπὼν δρασωμένῳ, μόνⓄ ἔ-
 ναρχεῖν αὐτῷ τῆς ἐν τοῖς ἐαυτοῦ λό-
 γοις. ἐγὼ δὲ, ἔτι μὴ ὑπαρχθῆναι με-
 ἐς ἃ ἐδίδκει τούτω, ἐπὶ ἂν ποτε ἄθλον
 ἐμαυτῆς Φάσω. Πύθωνι δ' αὐτῷ
 ταῦτ' ἐφίλω, ἐπειδὴ τυ-
 ραννίου τὸ μισθωτὸς ἀφίκετο, καὶ ἀ-
 πόπων ζύμβουλος. διαλέγεσθαι μὲν
 δὴ Ⓞ Απολλώνιον πλείω τοιαῦτα.
 ἐαυτὸν δὲ ὁ Δάμις ἀπορεῖν μὲν ὑ-
 πὲρ τῆς παρόντων φησὶ, λύσιν ἢ αὐ-
 τῆς ὄρεσιν οὐδεμίαν, πλὴν ὅσα πα-
 ρεῖ τῆς θεῶν βύξασμένοις ποῖ, καὶ
 πολλῶν χαλεπωτέρων ἤλθον. ὀλί-
 γον δὲ πρὸ μεσημβρίας, ὡς Τυα-
 νῶ, Φάσαι (σφόδρα γὰρ δὴ χαίρειν
 αὐτῷ τῆς παρορῆσας) τί πεισθήσθαι;
 ὅγε ἐπάδομ' ἐφη. πέρα δ' οὐ-
 δὲν, οὐδὲ ἀποκτενεῖ ἡμᾶς οὐδεὶς. ἔ-
 τις, εἶπεν, οὕτως ἀπρωτός. λυθήσῃ
 δὲ ποτε; ἔτι μὲν, ἔτι τῷ δικασαν-
 τῷ, ἐφη, τήμερον. ἔτι δὲ, ἐπὶ ἐμοὶ
 ἔτι. καὶ εἰπὼν ταῦτα, ἔξῃ γὰρ
 ἔτι σκέλετο τῆς δεσμῶν. καὶ πρὸς
 Ⓞ Δάμιν, ἐφη, ἔτι δὲ ξὺν πεποιή-

A zantius quidam nomine Python o-
 rator (ut aiunt) ad persuadendum a-
 ptissimus. Is à Philippo Amyntæ filio
 ad Græcos pro ipsorum seruitute le-
 gatus missus, ceteros quidem Græ-
 cos omisit, ad Athenienses autem
 quàm maximè poterat rhetorica ar-
 te, & dicendi vehementia usus est,
 Philippū dicens iniuria ab illis affici,
 & peruersè facere Athenienses, qui
 Græciam asserere in libertatem ten-
 tarent. Hæc itaque & alia huiusmodi
 aduersus Athenienses dicebat Pytho.
 B Sed Demosthenes Præanicus magno
 animo contradicens se solūm huius
 vehemētiam ausum esse ferre in suis
 orationibus iactabat. Ego autem quòd
 eius oratione seductus non fuerim,
 quòdque illi non assenserim, nunquā
 præmio dignum me iudicabo; asserā
 tamen ipsum eadem, quæ quondam
 Python, esse conatū, quippe qui ty-
 ranni mercenarius ad me venerit, ab-
 surda iniustaque persuadere aditēs.
 C Et quidē Apollonius longo sermone
 narrauit in hanc sententiā verba di-
 cens: Damis autem rebus præsentib.
 vehementer se dubitasse refert, quòd
 earum exitum nullum videret, nisi
 quem Dij colentibus ipsos, adoran-
 tibúsque ex rebus etiam grauioribus
 plerunq. dederunt. Paulūm verò an-
 te meridiem ipsum compellans Da-
 mis, O Tyanensis, inquit, (gaudebat
 autem tali cognomine) quidnā pas-
 suri sumus? Illud idem, inquit Apol-
 lonius, quòd hætenus passi sumus:
 D finis autem nobis hic futurus non
 est, neque nos interficiet quisquam.
 Et quis, inquit Damis, ad eò inuul-
 nerabilis est, ut interfici non possit?
 Ille autem sermonem prosequens,
 Liberabimur autem, inquit, quoad
 eum, qui iudicaturus est hodie; quo
 ad me autem paulopost: atque hæc
 dicens exemptum ē compede crus
 Damidi ostendens, ait, Ego futura

libertatis indicium hoc tibi pramō-
strare volui : quapropter confide.
& tunc primūm Damis ait indubi-
tante se cognouisse naturam Apol-
lonij, quod diuina esset, & supra ho-
minem. Nam neque sacrificiis per-
actis (quomodo enim in carcere id
facere potuisset?) neque precibus,
votisque nuncupatis, vincula derise-
rat, rursusque crure compedibus in-
serto, itidem, atque ceteri vincti per-
manebat. Hæc autem stolidiores ho-
mines ad incantationes referunt, quas
ad plurimas rerum humanarū profi-
cere opinantur. Nam athletæ incan-
tationes expetunt, & certatores om-
nes propter vincendi cupiditatem
easdem colunt : quamuis ad victo-
riam conferre nihil possunt. Vbi en-
nim à fortuna quandoque victoria
prouenit, tunc infelices homines ab
ea laudem auferentes, huic arti ip-
sam attribuunt, nec etiam suis cupi-
ditatib. fraudati, fidem adhibere eis-
dem desinunt, & secum ipsi excusa-
tiones huiusmodi meditantur: si hos
autem vapores incendissem, non ca-
ruissem profectò victoria. atq; hæc
& verbis asserunt, & omnino sic ef-
fe opinantur. Ad mercatorum etiam
fores hæc ipsa accedit incantationū
opinio. Nam eorum plerisque com-
perimus pecunias ex mercatura qua-
sitas cōputare, vt incantatorib. con-
gruas partes impendant, & aduersi-
tates, si quæ contingant, aut ex pecu-
niarum parsimonia, siue quod non
vt oportuit sacrificarint, euenire ar-
bitratur. Maximè verò amatores at-
tingere ars huiusmodi videtur, qui
cū tam deceptibili morbo labo-
rent, vt aniculis etiam pro eo leuan-
do fidem adhibeant, mirandum non
est, si ad huius artis professores so-
phistas accedētes, eorundem præce-
ptis obtemperant; qui & balteum ip-
sis ferendum præbebunt, & lapillos,

A *μαί σοι τῆς ἐλευθερίας ἢ ἐμαυτῆ,
ἔδάρρει. τότε πρῶτον ὁ Δάμις φη-
σὶν ἀκριβῶς ζῶειναι τῆς Απολλω-
νίης φύσεως, ὅτι θεία τε εἴη, ἔκρείτ-
των ἀνδρόπου. μὴ γὰρ δύσαντα· πῶς
γὰρ ἐν δεσμωτηρίῳ· μήδ' ἐξάμε-
νόν π, μηδὲ εἰπόντα καταγελάσαι τῆ
δεσμῶν; ἢ ἐναρμόσαντα αὐτὸ σκέ-
λος, τὰ τῆ δεδεμένου πρῶτον;*
B *δὲ ἀνηδέεστοι τῶν ἀνδρόπων, ἐς τοῦ
γῆρας ἀναφέρουσι ταῦτα· πεπόνθα-
σι δ' αὐτὸ ἐς πολλὰ τῶν ἀνδροπέων.
δέονται μὲν γὰρ αὐτῆς ἀθληταί· δέ-
ονται ἢ ἀγωνισαί πάντες, διὰ τὸ νι-
καῦ γλίχεσθαι. ἔξυλλαμβάνει μὲν
αὐτοῖς ἐς πλεὺν νίκην, οὐδὲν ἂ δὲ ἀ-
πὸ τύχης νικῶσι, ταῦθ' ἔκκακο-
δαίμονες αὐτοῦ ἀφελόμενοι, λογι-
ζονται τῆ τέχῃ ταύτῃ. ἀπιστοῖσι δ'
αὐτῇ οὐδ' ἠπώμενοι σφῶν. εἰ γὰρ
C *τὸ δεῖνα ἐδύσα, καὶ τὸ δεῖνα ἐδυ-
μίασα, οὐκ ἂν διέφυγέ με* ἢ νίκη. σχ. μοι ἢ
ποιαῦτα λέγουσι, καὶ ποιαῦτα οἴον-
ται. φοιτᾷ δὲ καὶ Ἰππὶ δύραις ἐμ-
πόρον καὶ ταῦτα. καὶ γὰρ δὴ κα-
κίνοισι ἀροίμεν ἂν, τὰ μὲν γρημα-
τα, τῆς ἐμπορίας λογιζόμενοι τῶ
γῆπ, τὰ δὲ, ἀποπα, τῆ αὐτῶν φει-
δοῖ, καὶ τῶ μὴ ὀπόσα ἐδὲ δύσα. ἀ-
D *ἠπία δὲ ἢ τέχῃ τοῦ ἐρῶντας μά-
λισα. νοσοῦντες γὰρ ἐπ' ἀράγων οὐ-
πω νόσον, ὡς καὶ γρηίδιοις ὑπὲρ αὐ-
τοῖς διαλέγεσθαι, θαυμασὸν οἶμαι
οὐδὲν πρῶτοι, πρῶσιόντες τοῖς
σοφισταῖς τούτοις, καὶ ἀπροώμενοι
σφῶν τὰ ποιαῦτα· οἱ κερὸν τε αὐ-
τοῖς φέρειν δώσοισι καὶ λίθοις.***

τοὺς μὲν, ἐκ τῆς γῆς ἀπορρήτων, τοὺς δὲ, ἐκ σελῶν τε, & ἀσέρον.
 ἄρωματά τ', ὅποσα ἢ Ἰνδῶν* κηπύδ.
 & χημάτα μὲν αὐτοῖς λαμπαρὰ
 ὑπὲρ τούτων ἀνάθηται. Ξυδρῶ-
 σι δὲ οὐδέν. ἡ μὲν γὰρ παδόντων π
 τῆς παιδικῶν πρὸς τοὺς ἐφόντας, ἢ
 δώροις ὑπαχθόντων, ἀεθαίνη τὰ
 ἐροπικὰ, ὑμνεῖται ἢ τέχνη, ὡς ἰκα-
 νῆ πάντα. εἰ δὲ ἀποτυχάνῃ ἢ πείρα,
 ἐς τὸ ἐλλεφθῆν ἢ ἀναφορεῖ. μὴ γὰρ
 τὸ δεῖνα θυμιάσαι, μηδὲ θυσαί, ἢ
 τῆσαι· τοῦτ' δὲ μέγα εἶ, καὶ ἀπο-
 ρον. Ὁ μὲν οὖν Ἰσσοί, καθ' οὓς καὶ διο-
 σημίας, & ἔτρα πλείω τερατόν, καὶ
 ἀναγεγραφατά ποιη, οἱ ἐγέλασαν
 πλατὺ ἐς πλὴν τέχνη. ἐμοὶ δὲ ἀπο-
 πεφάνθω, μήδ' ἐκείνοις ὀμιλεῖν τοῖς
 νέοις, ἵνα μηδὲ παίξιν τὰ ποιῶντα
 ἐδίξοιτο, ἀποχεῶσα ἢ ἐκ τῆς ἑ-
 λου. π γὰρ ἀν πλείω καθ' ἀποίμην
 τῆ ἀρώματος, ὃ καὶ φύσι διαβέ-
 βληται, καὶ νόμω.

A aut ex terræ visceribus defossos, aut
 ex astris, lunave (vt aiunt) direptos.
 aromata insuper quæcunque in hor-
 tis Indorum nascuntur: pecuniam
 etiam grandem horum causa afferri
 iubent: profunt autem nihil: si enim
 qui amantur quacunque de causa er-
 ga amatores afficiantur, aut mun-
 ribus allecti, eisdem obsequantur in
 amoribus; tunc ars ipsa laudatur,
 tanquam ad omnia sufficiens: sin
 B verò eos fecellerit experientia, in a-
 liquod omisum culpa refertur. Di-
 cunt enim talem vaporationem, aut
 sacrificium, libationemve defuisse:
 hoc autem magnum quiddam, &
 arduum, atque imperuim esse. Hi er-
 gomodi, per quos diuina signa, &
 alia quæuis portenta procurant,
 quæque à cachinnonibus, & huius
 artis derisoribus conscripta sunt;
 ego quoad fieri potest occulendos
 censui, nec inter adolescentes de ip-
 C sis quicquam esse loquendum, ne il-
 lis etiam ludi causa assuescant. Sed
 iam digressio finem habeat. Quid
 enim amplius dicere attinet de iis,
 quæ natura simul, & lex disci pro-
 hibent?

Damidem iussu Apollonij è carcere Puteolos quæ Δικμαρχία Gracè dicitur, ad De-
 metrium philosophum se contulisse. Demum de puero Arcade summæ pulchritudi-
 nis adamato à Domitiano, atque in carcerem coniecto, quia mori potius pudicus
 adolescens, quàm turpia, & muliebria pati constituerat. CAP. XVII.

ΕΝΔΕΞΑΜΕΝΟΣ ἢ τῆς Απολλωνίης τῶ
 Δάμιδι ἑαυτὸν, καὶ πλείω διαλε-
 χθόντος, ἐπέση πῆς ἀεὶ μεσημβρίῳ,
 σημάων ἀπὸ Γλώπης ποσαῦτα· ἀφί-
 ησί σε ὁ βασιλεὺς, Απολλώνιε, τούτων
 τ' δεσμῶν, Αἰλιδῶν ἑμβελύσαντος·
 τὸ ἢ ἐλδύθρον δεσμωτήριον Ξυχωρεῖ
 οἰκεῖν, ἐς ἂν ἢ ἀπολογία· ἐς ἡμέραν δὲ
 ἴσως ἀπολογίῃ πέμπησω. πῆς ἔν, ἔφη,

Q V V M talem se Damidi mon-
 strasset Apollonius, multaque
 inter se fuissent locuti, circa meridiē
 adueniens quidam, sic locutus est.
 Rex te huiusmodi vinculis liberat,
 Apolloni, Æliani consiliis persua-
 sus: & liberum tibi carcerem conce-
 dit habitandum, quoad tempus fa-
 ciendæ defensionis adueniat: quæ
 (vt arbitror) post quinque dies erit
 facienda. Quis igitur, ait Apollonius,

hinc me traducet? Ego, inquit ille: sequere modò. Cùm ij, qui in libero carcere erant, Apollonium viderent, læti, atque alacres complectabantur, utpote qui insperantibus ipsis ad se rediisset. Sicut enim filij parentes desiderant, à quibus comiter doceri, moneriq. consuerunt, aut quæ ætate sua contingerint audire: sic illi desiderabant Apollonium, idque mutua congratulatione significabant. Ipse verò boni aliquid eis consulere nunquam cessabat. Postridie Damidem vocans Apollonius, Mihi quidem statuta die defensio erit facienda: tu verò Puteolos pergas volo, meliùsque pedibus vade: atque vbi Demetrium ibi conueneris, ad mare te conuertere, vbi Calypsonis insula est: illic enim apparere me videbis. Viuentém ne, inquit Damis, aut quo pacto? Tunc ridens Apollonius, Viuentem, inquit (vt ego putò) vt autem me existimas rediuium, & ille quidem (vt ait) inuitus abiit, nec de eius vita desperans omnino, nec rursus de incolumitate eius multum confidens. Cùmque die tertia Puteolos deuenisset, de tempestate quæ maxima diebus illis in mari fuerat, audiuit. Nam ventus imbri commistus vehementius maria perturbauerat, ita vt nauium illuc tendentium alias demerserit, alias in Siculum vsque fretum dispulerit. Quapropter tum Damis intellexit cur pedibus vade se iussisset Apollonius. Cætera autem quæ post hac scribentur ex Apollonio se audiuisse refert Damis, cum Demetrio, sibique postmodum illa narraret. Adolescens quidam eximia pulchritudinis ex Messana quæ est in Arcadia (vt aiebat) oriundus Romam venerat. Hunc permulti quidem, sed præ

A ὁ μετασκυβάτων με εὐδένδε; ἔγω, εἶπε, ^{σχ. μετα-} ^{γαγών με ε} ^{μετακομί-} ^{σας.} ἢ ἔπου. ἢ ἰδόντες αὐτὸν οἱ ἐν τῷ ἔλθω-
 δέρω δεσμοτηρίῳ, πείβαλον πάν-
 τες, ὡς εἰδ' οἰηθεῖσιν αὐτοῖς ἐπανήκοντα.
 ὃν γὰρ δὴ πόδον ἴχουσι παύθης παύθης, ἐς
 νυκτεθῆσθς καδισαμύθς σφίσιν ἠδεῖας
 τε, ἔξυμμέθς, ἢ τὰ ἐφ' ἠλικίας αὐ
 ἐρμυθδόντος, τ' αὐτὸν κακείνοι τῆς Α-
 πολλωνίς εἶχον, ἢ ὠμολόγησαν ταῦ-
 τα. ὁ δ' ἐπ' ἐπαύετο αἰεὶ πξυμβεβλῶν.
 B καλέσας ἣ τ' ὑπεραίας τὸν Δάμν, ἐ-
 μοὶ μὲν, ἔφη, τὰ τ' ἀπολογίας, ἐς πλεῖ-
 πωθρημύθω ἡμέραν ἔσαι. σὺ ἣ, πλεῖ-
 ἴπῃ Δικαιαρχίας βάδιζε· λαβὸν γὰρ
 πεζῆ ἰσνά. καὶ πωσειπης Δημήθιον,
 σρέφς πει τ' θαλάπαι, ἐν ἢ ὅστιν ἢ
 Καλυψοῖς ἡσος. ἴπῃ φανέντα γὰρ
 κεί ὄψ. ζώντα, ἔφη, ὁ Δάμν, ἢ πῆ;
 γελάσας ἣ ὁ Απολλώνιος, ὡς μὲν
 ἐγὼ οἶμαι, ζώντα, εἶπεν· ὡς δὲ σὺ
 οἶς, ἀναβεβιωκότα. ὁ μὲν, δὴ ἀπελ-
 C θείν φασιν ἀκων, καὶ μὴτ' ἀπογιγνώ-
 σκων ὡς ἀπολουμένου, μὴτ' ὀέλπς,
 ὡς οὐκ ἀπολείται, καὶ τεταῖμος μὲν
 * δὴ ἀπελθεῖν ἐς Δικαιαρχίαν, ἀ- ^{ρε. εὐρ' ἐλθ.}
 κοῦσαι ἣ ἢ πει τ' χαμῆθος, ὅς περὶ τὰς
 ἡμέρας ἐκεῖνας ἐγύετο, ὅπῃ πνθῖμα ὑ-
 πομβρον κατάρρα γὰρ τ' θαλάσσης, τὰς
 μὲν κατέδυσε τ' νεῶν, αἰ ἐκεῖσε ἐπλεον.
 D τὰς ἣ, ἐς Σικελίαν τε, ἢ τ' πορθμὸν ἀ-
 πείωσατο, ἢ ξυμείναι τὸτ' ὑπὲρ ὅτου ἐ-
 κέλυθεν αὐτὸν πεζῆ κομίζεσθς. τὰ ἐπὶ
 τούτοις ἀναγράφη Δάμν, ἔξ ὧν Α-
 πολλωνίς φησὶν ἀκηκοῖναι πρὸς Δη-
 μήθειόν τ', ἢ πρὸς αὐτὸν εἰπόντος.
 μείρακιον μὲν γὰρ ἐπὶ Μεσσηνίας τ' ἐν
 Αρκαδία πείβλεπτον ὥρα, ἀφικέ-
 δαί π' ἐς πλεῖ Ρώμην. ἐρεῖν δὲ αὐτ' ^{καὶ εἰς τ.}

πολλοὺς μὲν Δομειδιανὸν δὲ παρὰ πάντας. τοῖσι δὲ οὕτως ἔρχαν, ὡς μηδὲ τὸ ἀντερχῆν κρείνω δεδιδυμάει. ἀλλ' ἔσωφρονὲς τὸ μειράκιον, καὶ ἐφείδετο τῆς ἑαυτοῦ ὥρας. εἰ μὲν δὴ χρυσοῦ κατεφρόνησεν, ἢ χρημάτων, ἢ λίθων, ἢ ἵππων, ἢ ποιούτων δελεασμάτων, οἷς ὑπάρχοντα τὰ παιδικὰ ἐνίοι, ἢ ἐπαύνω μὲν, καὶ γὰρ οὐπω ᾤρεσκυβάσθαι ἀνδρα. ὁ δὲ, μειζόνων ἀξιώδεις ἀν, ἢ ὁμοῦ πάντες, οἷς ὀφθαλμοὶ βασιλέων ἠσπασάντο, οὐκ ἠξίου ἑαυτὸν, ὡν ἠξιοῦτο. ἐδέθη τοίνυν. τυπὴ γὰρ τῷ ἔρασῃ ἔδοξε. καὶ προσελθὼν τῷ Ἀπολλωνίῳ, Βελομενίῳ μὲν πλέγαν ἐώκει, αἰδῶ δὲ Σύμβουλον σιωπῆς ἔχων, οὐπω ἐδάρρη. Ζωιεῖς οὖν ὁ Ἀπολλώνιος, σὺ μὲν οὐδὲ ἠλικίαν πω τῆς ἀδικεῖν ἄγων, καθεῖρξαι, ἔφη, κατὰ πρῆμίαις ἡμεῖς ἴσθνοί. καὶ ἀποθανοῦ μαί γε, εἶπε. τὸ γὰρ σωφρονεῖν, θανάτου πρῆμίαις ἔφ' ἡμῶν νόμοι. ἔφ' ἴππῃ Θεσέως, εἶπε. τὸν γὰρ Ἴππολύτῳ ἴππῃ Λωφροσιῶν ἀπώλλυ ὁ πατήρ αὐτοῦ. αὐτὸς καμὲ, εἶπεν, ὁ πατήρ ἀπολώλεκεν. ὄντα με γὰρ Ἀρκάδα ἐν Μεσσηνίᾳ, οὐ τὰ Ἑλλήνων ἐπαίδευσεν, ἀλλ' ἐνταῦθα ἔστλε μαθησομένῳ ἠδὲ νομικῶ. καὶ με ὑπὲρ τούτων ἠκούσα, ὁ βασιλεὺς κακῶς εἶδεν. ὁ δ' ὡσπερ οὐ Ζωιεῖς ὁ λέγει, εἶπέ μοι, ἔφη, μειράκιον, μὴ γλαυκὸν ἠγεῖται σε ὁ βασιλεὺς, καὶ τοὶ μελανόφθαλμον ὡς ὄρεθ' ὄντα; ἢ σφραβλὸν πλεῖον ῥίνα, καὶ τοὶ τετραγώνως ἔχοντα, κατὰ πρῆμίαις Ἐρμῆος ἡγεῖται σε ἢ κόμην

A ceteris omnibus Domitianus amabat. Ceterum alij sic amabantur, ut admodum ab eodem non redamari timerent. Verum ipse adolescens formæ suæ, & pudicitiaæ parcens, cum modestia summa degebat: itaque quod aurum, & pecunias contempserit, gemmasque & equos, atque alia, quibus adolescentes, ut amatoribus indulgeant, adduci solent, inter laudes non numero: sic enim decet virum esse dispositum: sed iis maioribus præmiis sollicitatus quam omnes alij, quos unquam oculi regum concupiuerint, indignum se iis, quæ offerebantur, respondebat. Quapropter amatoris iussu in carcerem coniectus est: & ad Apollonium veniens dicere aliquid velle videbatur, sed ob pudorem loqui non audebat. Quod cum animaduertisset Apollonius, Quid causæ est, inquit, cur tu nihil propter ætatem adhuc mali potens operari, perinde ac nos infelices, in carcere detineris? Imo etiam moriar, inquit ille. Temperantiam namque leges nostræ morte plectunt. Non nostræ solum, inquit Apollonius, sed etiam quæ quondam apud Theseum fuere. Hippolytum namque temperantiæ causa pater interemit. Me quoque, inquit ille, pater itidem perdidit. Nam Messanæ, quæ est in Arcadia, natum, literas Græcas non docuit, sed huc misit, ut legitima iura perdiscerem: venientem autem rex malè me vidit. Tunc Apollonius quasi non satis intelligens quid ille diceret, Dic, inquit, ὁ adolescens, num te cœruleis oculis esse rex putavit, cum eosdè (ut video) nigros habeas: aut obtorto naso esse iudicavit, cum eundem quadratū, & bene compactum habeas; non secus atque artificiosè fabricata Mercurij simulachra? aut comam

aliter se habere opinatus est, cum
solis in modum candicet & suffulgeat.
 aut os fortè tam egregiè formatum,
 vt silentio, paritèrque sermoni fit
 accommodatum, non ei tale vi-
 sum est? Collum autem his omni-
 bus ferendis idoneum, & *libertatem*
ingenuitatèmq̃ præ se ferens, aliter
 sese habere visum est regi, ac pro-
 pterea malè ab illo visum te esse
 dicis? Imò verò hoc ipsum me per-
 didit: compulsus enim ad me a-
 mandum, abstinere non patitur ab
 iis, quæ amat, sed meam pudici-
 tiam violare nititur, perinde atque
 ij, qui mulieres amant. Admirans
 autem illum Apollonius, quàm ob-
 scœnum dormire cum amatore pu-
 taret, & vtrum turpe, an non id
 esse censeret, atque alia huiusmo-
 di interrogare noluit, quoniam e-
 rubescere Arcadem, & ob pudore-
 m submissius loqui animaduer-
 tit. Interrogauit autem an in Ar-
 cadia seruos vllos possideret. Cer-
 tè per Iouem, inquit ille, & qui-
 dem plurimos. Quis igitur, inquit
 Apollonius, his te præfecit? Leges,
 inquit ille. Nam per leges eorum
 dominus sum. *An verò dominis pa-
 rere seruos oportet; an iis aduersari
 quæ placent iis,* qui eorum corpori
 dominantur? Ille autem aduertens,
 quorsum facienda responsio ten-
 deret, Tyrannorum, inquit, vim
 insuperabilem, imminentèmq̃
 esse audiui: propterea liberis im-
 perare volunt. mei autem corpo-
 ris dominus ego sum, illudque in-
 uiolatum seruabo. Et quo pacto,
 inquit Apollonius, cum amatore
 negocium habens, qui gladio con-
 tra tuam pulchritudinem lasciuit?
 Ego, inquit ille, ceruicem potius
 præbebo. Illam namque gladius
 appetit. Ipsum igitur collaudans

A ἔτρον π, ὅ ὄστιν; ἐστὶ δὲ οἶμα
 ἠλιώσα ἔ, καὶ ὑποφαινοῦσα. ἢ μὲν
 καὶ τὸ σῶμα οὕτω ζύμμετρον, ὡς
 καὶ σιωπῇ πρέπειν, καὶ λόγῳ. δέ-
 ρη τὲ τούτοις ἐλθδέρα, καὶ φρονοδ-
 σα. πὶ οὐὼ ἔτρω τούτων ὁ βασι-
 λειὺς ἠγεῖται σε, ἐπειδὴ κακῶς ὑπὸ
 αὐτοῦ λέγῃς ὠφθαί; αὐτὸ με τῆτο
 ἀπολώλεκεν. ὑπαχθεὶς γὰρ μου ἐ-
 ρῶν, οὐ φεῖδεταί, ὧν ἐπαμνεῖ, ἀλλ'
 αἰχμῶν* διανοεῖται με, ὡσπερ ἰσ. αἰχμῶν
 τῶν γυναικῶν ἐρῶντες. ἀγαθεὺς δὲ
 αὐτῷ ὁ Ἀπολλώνιος, τὸ μὲν ζυγ-
 καθύδην ὁ, π ἠγῶτο, καὶ εἰ αἰ-
 γρον τῆτο, ἢ μή. καὶ τὰ ποιαῦτα
 τῶν ἐροτημάτων, ὤρηκεν. ἐπει-
 δή πρ ἐρυθριῶντα ἰώρα τῷ Ἀρκά-
 δα, καὶ κεκοσμημένως φειτόμε-
 νῷ. ἠρεῖ δὲ αὐτῷ ὦδε. κέκτησθαι
 C ἴνας ἐν Ἀρκαδίᾳ δούλοις; νῆ Δί,
 ἔφη, πολλοὺς γε. τούτων οὐὼ ἴνα,
 εἶπεν, ἠγῆ σεαυτὸν; ὄγε, ἔφη, ἰ
 νόμοι. δεασότης γδ αὐτῶν εἰμι. δε-
 ασοτῆ δὲ, εἶπεν, ὑποκίους εἶ) δού-
 λους χεῖ, ἢ ἀπαξιοῦ, ἀ δοκεῖ τοῖς
 σώματος κυελοῖς; ὅδὲ ἐνθυμηθεὶς
 ἐς οἴαν ἀπόκρισιν ἀειάροῖτο, ἢ μὲν
 τῶν τυράννων ἰχὺς, ἔφη, ὡς ἀμα-
 D χὸς τε, καὶ χαλεπῆ, οἶδα. δι αὐτῶν
 γὰρ πω καὶ δεασόζεν τῶν ἐλθδέ-
 ρον βούλονται. τῆ ἐμοδὸ σώματος
 ἐγὼ δεασότης, καὶ φυλάξω αὐ-
 τὸ ἀσυλῷ. πῶς εἶπε; πρὸς ἐρα-
 σίῳ γδ ὁ λόγῳ, κωμάζοντα μτὶ
 ξίφοις ἐπὶ τῶ σίῳ ὠραν; τὸν ζά-
 χηλον, ἔφη, ὑπόχα μάλλῳ. ἐκείνῃ
 γδ δεῖ τῷ ξίφῳ. ἐπαμνεσας ἰ αὐτῷ

ὁ Ἀπολλώνιος, Ἀρκάδα σε, ἔφη,
 ὁρῶ. καὶ μὲν τῆς μαιρακίου τούτου
 καὶ ἐν Ἐπιστολῇ μέμνηται, καὶ δια-
 γράφει αὐτὸν πολλῶν ἡδίων, ἢ ἐγὼ ἐν-
 ταῦτα, Ἐωφροσύνης τε ἐπαμνῶν πρὸς
 ὃν γράφει, Φησὶ, τὸ μαιρακίον τῆ-
 το μὴδὲ δόποδανεῖν ὑπὸ τῆς τυραν-
 νου. θαυμαστὸν δὲ τῆς Ρώμης, Ἐπὶ
 Μαλίαν πλῦσαι, ζήλω τῶν τοῖς ἐν
 Ἀρκαδίᾳ μάλλων, ἢ τῶν τῶν
 μασίγων καρτερίας * παρὰ Λακε-
 δαιμονίοις νικῶντες.

χε. καρτε-
 ρίας π.

A Apollonius, Arcadem, inquit, te
 esse video. Huius autem adolescen-
 tis ipse in epistola quadam memi-
 nit, eumque latius, accuratiusque
 describit, quam ego hoc loco fe-
 cerim, atque eius temperantiam lau-
 dabiliter extollere dicit. Adolescens
 is à tyranno non est interfectus,
 sed cum Romam non sine admira-
 ratione summa vidisset, ad Malcam
 nauigavit, ab Arcadibus magis coli
 dignus, quam qui propter plaga-
 rum tolerantiam victores apud La-
 cedæmonios prædicantur.

ΦΙΛΟ-